SF
Kris Neville
NEPĂMÂNTENII
Editura EUROPONTIC
EP

Kris Neville

NEPĂMÂNTENII

roman SF

Editura EUROPONTIC
Cluj-Napoca, 1996

Titlul în original:
THE UNEARTH PEOPLE

Coperta:
Nicolae Nerțan

Culegerea şi tehnoredactarea:
Editura *DIVYA*

Copyright 1996 Editura EUROPONTIC

Toate drepturile de publicare, reproducere şi adaptare în limba română (inclusiv coperta) sunt rezervate editurii EUROPONTIC.

Tipografia EUROPONTIC Cluj România
B-dul Muncii nr.14
tel/fax 40-64-415010

Paul Wilks respiră adânc aerul rece al serii. Pentru o clipă fu subjugat de un simț al istoriei. Ținea acum, în propriile mîini, cunoașterea și puterea cu care ar putea să îngenuncheze societatea aceasta somnolentă și să o trimită într-o cursă fără de sfârșit.

Un lung moment, corpul îi fu străbătut de fiori de plăcere la ideea dezordinii sociale.

Să folosească această cunoaștere ca un mijloc prin care să prospere, în detrimentul societății - sau ca să aducă Pământului gloria trecutului?

1.

După luna a șaptea, femeile gravide nu mai intrau în apele Băilor din Malneen. Dar oricum, Mary Marlin venea aproape în fiecare zi să șadă și să le privească pe celelalte femei.

La Malneen erau peste o mie de băi comunale. Apele lor erau pure, limpezi și albastre, lipsite de orice impurități chimice și erau menținute

la temperatura constantă de 98,6 grade Fahrenheit zi și noapte, fie iarnă, fie vară.

Când Mary intrase în cea de-a șaptea lună de graviditate, era vară. Avea optsprezece ani și era o fată drăguță, cu fața rotunjită, având ochii mari, inocenți, părul de culoarea spicului și un năsuc atins de pistrui.

Stătea și se uita la femeile care se îmbăiau, și simțea în pântece cum palpită viața. Zâmbea ritmului ei, simțindu-l prin piele atunci când își pipăia burta: era un picior? Un umăr?

La ora patru aștepta la poartă. Mândră de forma rotundă de sub sânii ei grei, vroia ca toți trecătorii să vadă ce norocoasă este.

Când îl văzu, inima ei bătu nebunește, aprinsă de dragoste. „Bob!", îl strigă.

„Arăți bine", spuse el sărutând-o pe obraz. „Cum a mers azi?"

„Oh, micuțul Sherwood", spuse ea perfăcându-se supărată. „O clipă era aici; imediat după era altundeva - se foia și se întorcea, și lovea. N-a stat locului o secundă. Nu cred că a mai fost vreodată un copil așa de vesel ca micul Sherwood."

O înconjură cu brațul. Ea-i zâmbi fericită. Se strecurară, împreună, prin de mulțimea grăbită.

„Azi a fost agitație mare la baie", spuse ea. „Spuneau că o să-l propună Donor pe Consilierul McClintok! El întotdeauna vorbește de cei cărora nu le place Banca."

„Doamne, dar nu știu pe nimeni căruia să nu-i placă Banca", spuse Bob.

„Chestiile astea", spuse ea, „mă cam sperie."

„Să fii Donor", spuse el. „Asta nu se întâmplă

prea des. Eu n-aș putea să fiu nici într-un milion de ani."

„Poți să fii tot ce-ți dorești, pariez."

„Dar, chiar Donor... Doamne!"

Mai târziu, după ce părinții ei îi lăsară singuri în sufrageria casei lui Marlin, ea scoase cartea de istorie pe care o ținea într-un sertar al mesei de scris.

„Nu m-am obișnuit încă", spuse ea. „Sherwood Fatheringham, tatăl copilașului nostru. Ține tu cartea, că eu aproape că nu mai am poală! Deschide-o și ține-mă de după gât; dau eu paginile."

Bob luă cartea de istorie care se deschise singură la capitolul despre Sherwood Fatheringham. Poetul de mult dispărut îi privea dintr-o fotografie veche.

„Lasă-mă să întorc", spuse ea. „Cred că are niște ochi de-a dreptul minunați. Uită-te la ei. Cred că are cei mai pătrunzători ochi pe care i-am văzut eu vreodată la un bărbat. Și ia seama, de șaptezeci de ani încoace n-a avut nici un copil!"

„Am întâlnit azi un om, pe nume John Wormpath, din cei ce stau mai încolo, pe țărmul de la vest, care spunea că a cunoscut-o pe ultima lui fiică", spuse el.

Pagina reveni înapoi la fotografie. „Vai!", spuse ea. „Și tu acuma-mi spui! Vai, Bob! Cum era?"

„O chema Martha Roundspiegal..."

„A fost măritată cu un Hammond, George Hammond care făcea mobilă. Domnul Wormpath

spunea că semăna cu doamna Morrison de la Bancă. Obișnuia să scrie uneori versuri. Se poate ca Malneen să-i fi publicat una sau două poezii.

„Oh, dacă le-am putea găsi", oftă Mary.

„Întreabă-l pe tatăl tău și poate o să-l roage pe domnul Williams să pună pe cineva să se uite prin dosarele mai vechi."

„Mă întreb dacă semna cu adevăratul ei nume", spuse Mary. „Nu te poți interesa? Și când le-a scris? Vrem din tot sufletul să găsim poemele acelea! Se spune, ei, știi tu, se spune că ceilalți copii ai lui Sherwood au fost... au fost mai degrabă Bingo obișnuiți. Dar o să le arătăm noi, nu? Micuțul Sherwood va schimba lucrurile. O să-l aprecieze mai mult pe micuțul Sherwood, decât pe Sherwood Fatheringham, atunci când va crește!"

O sărută pe frunte. Mary Marlin roși încântată.

„Gândește-te numai!", spuse ea fericită. „Numai două luni mai are! Și doctorii știu deja că o să fie băiat! Oh, Bob, Bob!" Își lăsă capul pe umărul lui și murmură fericită: „I-am fost credincioasă lui Sherwood de când eram doar o fetiță; cred că l-am ales pe el de când m-am uitat prima oară în Marea Carte de la bibliotecă. Multe fete râdeau de el dar eu nu. L-am ales pe Sherwood Fatheringham de când i-am văzut prima dată poza."

„Îmi place așa de mult să stau aici cu tine", spuse el.

„Până acum, în acest an au fost doar treizeci de Bingo", spuse ea umilită. „Cincisprezece pentru noi, cele de optsprezece ani și restul împrăștiați dar nici unul pentru cele de douăzeci și opt de ani. Cred

că a fost nedrept să nu le dea nici măcar unul celor de douăzeci și opt de ani! Dar iată-mă, sunt una din cele cincisprezece norocoase - din cele cincisprezece care împlinesc optsprezece ani, norocoasa de mine, aduc un Bingo în primul meu an!"

O sărută din nou. „Ești cu adevărat fericită?"

„Da!" spuse ea radioasă. „Am toate drumurile deschise. Am un copilaș Bingo, un mic și dulce prieten, și prea mult din toate. E așa minunat, că nimic nu poate să meargă prost vreodată!" Se întinse spre carte ca să întoarcă pagina. Mâna i se opri, mângâind încă o dată poza din cartea de istorie. „Micuțul Sherwood", spuse ea cu convingere, „va avea ochii lui."

2.

Patricia Wilks, care se măritase de curând cu un Bingo, Paul Wilks, fiul lui Ramon Casterway, era Winthrop după mamă. Familia Winthrop era binecunoscută în Malneen. Sute de ani dăduse locului cetățeni de încredere. Nici un scandal nu păta numele familiei. Înainte de a muri, tatăl lui Pat

se remarcase în serviciul civil. Pat, singurul său copil, avea șaisprezece ani când a murit tatăl ei. Mama ei trăia acum la un pensionar din oraș. De când absolvise Școala de Meserii, Pat preda la anul cinci Viața Socială, la Green-Fitsimmons. Continuă să predea și după ce se mărită.

Printre elevii săi se afla și tânărul John Method, fiul lui Alfred Argentirie, un felcer ce murise de dez-Echilibru în urmă cu vreo trei sute de ani.

La douăzeci și doi de ani, Pat arăta ca o fată de zece ani. Pântecul îi era umflat și tare de la exerciții. Sânii îi erau mici dar bine formați. Nu aveau nevoie de sutien și cel mai adesea nici nu purta.

Copilă fiind, îi plăcea să se poarte băiețește. Nunta îi aduse ceva din fericirea pe care o moștenea după mama ei: Lelong-ii erau cunoscuți pentru frumusețea voluptoasă a femeilor lor. Oamenii care îi cunoșteau îndeaproape genealogia obișnuiau să spună: „Așteptați ca această Pat Winthrop să ajungă la douăzeci și opt de ani, treizeci de ani, va fi o frumusețe întruchipată."

Părul ei negru, lucios, contrastează puternic cu tenul ei. Atunci când nu era soare, se simțea bolnavă - „ca un cadavru", spunea ea - și-și petrecea mai tot timpul la băi, întinsă lângă apă, expunându-și nudul razelor de soare. Părul îi era dezordonat. Poate ca o reminescență a pubertății, nu prea avea chef să își îngrijească părul. „Lasă-l să crească", îi sugera adesea mama ei, dar ea protesta de fiecare dată. „Dar dacă îl las, nu mă mai descurc cu el."

Astăzi Pat purta o bluză albă de fibre sintetice și o cingătoare de piele roșie, strânsă. Pe sânul stâng avea o minunată floare roșie artificială, cu stamine galbene.

Măritându-se cu Paul Wilks, Pat renunță la privilegiul de a purta copiii bărbatului său. Se agățase de speranța că va avea și ea un Bingo. La cei douăzeci și doi de ani ai săi se apropia de limita de jos a curbei statistice. Fetele tinere aveau cele mai mari șanse. De acum, cu fiecare an ce avea să treacă, speranțele ei scădeau și aveau să se risipească pentru totdeauna când va fi inaptă de a avea unul din cauza vârstei și asta în mai puțin de șapte ani. Poate dorința de a avea un copil la Pat era mai puternică decât instinctul matern. Faptul de a purta un copil ar fi pentru ea dovada supremă că într-o societate vag sceptică (așa simțea ea), ea era esențialmente femeie. Consumată de această nevoie de a-și dovedi acest lucru, ea se îngrijoră nu o dată de faptul că s-a îndrăgostit de el și s-a măritat cu un Bingo.

Pentru ea, orele predate la școală erau substitute pentru instinctul matern: cel puțin până atunci când Paul ajunse la statutul social la care munca ei devenea rușinoasă pentru el. Existau și alte substitute, mai puțin ortodoxe.

Preocuparea ei curentă era Young John Method. Young John nu era atât de rapid ca majoritatea clasei. Îl proteja cu un sentiment de apărare și tristețe. În curând școala se va termina. El va pleca. Încă nu ajunsese la sufletul lui. Începea să se teamă că viața nu va mai tot atât de răbdătoare cu Young John.

Înalt pentru vârsta lui, Young John, având acea privire de adolescent precoce, stătea în fața biroului ei. Avea mâini mari, grele. Din cauza înălțimii, pășea întotdeauna cu atenție.

„Stai drept", îl corijă ea din obișnuință. Oftând încurcat o ascultă. „Întotdeauna trebuie să stai așa, drept și înalt." Ochii lui rătăceau prin cameră cu un interes de cercetător.

„Da, doamnă."

„Să-ți amintești mereu că ești un Bingo. Malneen contează pe tine. După ce vei pleca de la noi, vei merge la o școală specială pentru bingo și acolo va fi foarte necesar să înveți să iei parte la toate activitățile."

„Aș vrea să fiu un meșter de acoperișuri, doamnă Wilks, ca și Tata Method. Văzând că nu-i obiectează nimic, continuă să-i explice. „Îmi place să sparg țigle." Își ridică mâinile uriașe. „O lovești unde trebuie și apoi, tronc! și se rupe ușurel. Îmi place să lucrez la construcția băilor."

„Dragă Young John, nu te putem face să faci ceea ce nu-ți place. Dar, vezi, tu ai mai multe avantaje decât oricine altcineva. Vrem să faci ceva pe măsura ta."

„De ce să nu mă duc și eu la o școală normală de meserii, ca toți ceilalți? De ce nu pot face treburi obișnuite? Aha, știu! Vreți să pregătiți Bingo pentru a deveni lideri sau cam așa ceva. Dar doamnă Wilks, eu nu vreau să fiu ceva special și nici lider."

Își lovi nervos mâinile. „De ce mă alegeți pe mine? Nu sunt cu nimic special. Vreau doar să fiu ca toți ceilalți. Doamnă Wilks, mereu mă cicălesc aici iar mama mă cicălește la fel acasă." Ochii

începură să-i strălucească de lacrimi reținute. „Uneori copii din clasă se adună și mă bat după ore. Nu sunt deloc fericit de ceea ce sunt. Tot ce vreau eu este să fiu un meșter ca Tata Method."

Pat simți un nod în gât și întoarse privirea, ca să-și ascundă emoția. „Mai vorbim altădată", spuse ea. „Fugi acasă, Young John."

După ce plecă Young John, Pat își împachetă lucrurile și traversă drumul, ducându-se la Baia Donor, una dintre cele mai vechi. Sperase că o să aibă timp să fugă o jumătate de oră în parc dar întârzierea pricinuită de Young John o amână. Avea cincisprezece minute libere pentru a face plajă, înainte de a sosi Paul.

Soarele de vară era încă sus, fierbinte și strălucitor. Se dezbrăcă repede și-și aranjă hainele în dulap. Luă de pe cuier un prosop alb, moale. În întinse pe marginea bazinului și se așeză cu fața în sus, închizând ochii. La această oră mai erau doar câteva femei și în baie era liniște.

Lumea băilor era cosmopolitană dar erau și excepții. Donorul părea a fi într-o perioadă când popularitatea sa era în declin. Ce are a face! Rutina o deranja puțin pe Pat. Soarele îi făcea bine dar era sigură că erau și alte lucruri mai importante de făcut, decât să piardă vremea zilnic la baie. Conversațiile din jur erau anoste; nu le urmărea.

Soarele încinsese faianța și căldura o invadase prin prosop. Razele sale se reflecteau în apele limpezi și albastre. Era înconjurată, prizonieră a căldurii apăsătoare.

Chiar când era să atipească simți pe cineva lângă ea. Își deschise pe jumătate ochii și aruncă o

privire într-acolo, fără să-și întoarcă capul.

„Echilibru, Feolora."

„Echilibru, Pat."

„Aseară am fost la club cu Paul dar nu erai acolo", spuse Pat după un moment de tăcere.

Feolora Coumbe se foi pe prosop. Se ridică în șezut și-și cuprinse genunchii. „Mă gândesc să renunț."

„Dar ai o voce așa frumoasă", protestă Pat.

„Niciodată nu voi fi cu adevărat bună. Acum știu că ar fi trebuit să mă apuc de altceva."

„Vai, Feolora", spuse Pat.

„E greu, vai, e greu să fii o femeie Bingo", se lamentă Feolora. „În utlima vreme mă simt mereu descurajată. La ce sunt bună? Serios vorbesc, răspunde-mi la această întrebare, dacă poți." Din fragedă pruncie Feolora urâse faptul că era o Bingo. Tatăl Coumbe era un om de care nici o fată tânără nu s-ar fi putut îndrăgosti și era de părere că în diverse alte circumstanțe, o relație mai afectuoasă se putea naște între ei. Acest lucru îi dădea un sentiment de vinovăție pe care încerca să-l suprime spunându-și că, la urma urmelor, Tata Coumbe nu era tatăl ei adevărat. Adevăratul ei tată murise de secole.

Pat se ridică și ea puțin, încercând să o mai abată pe Feolora de la gândurile ei pesimiste. Dar Feolora fu și mai tare cuprinsă de disperare.

„La urma urmei, un bărbat Bingo poate fi ceva", spuse ea. Dar să fim sincere, ce bărbat ar vrea să suporte o fată Bingo? Și încă una de vârsta mea? La ce e bună o fată Bingo? Niciodată nu m-am ocupat cu gătitul sau curățenia!"

„Într-o bună zi te vei îndrăgosti și tu", îi spuse Pat, căci la vârsta aceasta, numai asta poate fi soluția.

„Dragoste!", spuse Feolora.

„Nu ai mai fost îndrăgostită până acum? Nici măcar o dată?"

„O singură dată, poate. Dar el vroia copii. La naiba cu ei. Eu nu am nici măcar o carieră."

„Ai, cum să nu", spuse Pat împăciuitoare. „Dar azi te simți prost, atâta tot."

Feolora se întinse pe spate. „Nu sunt îndeajuns de bună. Nu voi fi niciodată. Nu am vocea necesară. Aș vrea să pot crede că am... Știi ce-mi doresc? Acum îmi doresc să fiu o profesoară ca și tine. Ce altceva poate face o femeie într-o lume nebună?"

„Nici să nu te gândești să renunți la muzică", îi spuse Pat.

„Ba da. S-a terminat. Îmi cunosc limitele."

„Dacă o vrei cu adevărat", spuse Pat, „și nimeni nu te poate face să te răzgândești, nu e prea târziu să te apuci de dăscălie, cred."

„Pat, draga mea. Sunt mai bătrână cu doisprezece ani decât tine. Nu mai sunt o boboacă."

„Oh, Doamne!", spue Pat: „Iubito, trebuie să fug acasă! Paul a ajuns de mult!"

A doua zi după amiază, după ce încheie orele, Pat se opri să discute cu directorul școlii despre John Method.

Directorul, domnul Fenner, semăna cu o broască așa cum stătea în spatele biroului. Își ținea palmele pe burta enormă. Pat înclina să creadă că

sub complezența lui stupidă se ascundea o flacără de viciu. De abia aștepta o ocazie să o provoace. Ea îi rezumă problema lui Young John Method. „Trebuie că e foarte neplăcut să fii un Bingo în creștere", concluzionă ea. „Paul nu-mi prea vorbește despre copilăria sa. Dar dacă a fost la fel de dificilă și pentru el cum este pentru Young John... Bieții copii Bingo nu au nici o fericire?"

Directorul abordă o mină preocupată, în spatele ochilor semi deschiși. „Ei și tu, Pat, lucrurile astea vin și se duc. Du-te acasă și vorbește cu Paul, o să te convingă. Young John e singurul Bingo din clasă. De aceea este un caz particular mai dificil. Și în plus, el încă nu s-a descoperit pe sine. Ar fi bine pentru el să nu mai pună la inimă toate câte i se întâmplă."

„Vrea în continuare să fie faianțer."

„O să uite toate aceste lucruri", o asigură Fenner. „Toți copiii cresc prin asta." Zâmbi la gluma pe care tocmai o făcuse. „Cresc prin asta, hai că-i bună!"

Pat își netezi cămașa albă și privi în jos, la picioarele-i zvelte, picior peste picior. „Domnule Fenner, le-am vorbit și altor profesori despre Young John și eu sincer nu cred că Young John... ei bine, să mă exprim altcumva. O mulțime de colegi de-ai lui sunt mult mai buni decât Young John pentru o pregătire de Bingo."

Directorul strâmbă din nas. „Doamnă Wilks, se mai întâmplă. Apropo, ce mai face Paul? Nu l-am mai văzut", o întrerupse domnul Fenner, perfect conștient de faptul că se băgase într-o problemă care-l depășea. Nu vroise s-o supere. Doamna Wilks

aproape îl înfricoșa, mai degrabă, și n-avea de gând să o ofenseze. Fața ei se împurpură de supărare. „Scuzați-mă, vă rog", spuse el grăbit. „N-am vrut să sugerez..." Văzând că a căzut din lac în puț, tăcu.

„Soțul meu, Paul", spuse ea cu voce egală, „poate că este un simplu reporter la Morning Marleen dar tocami a terminat școala. Cred că mai bine i-am da câțiva ani în plus înainte de a începe să-l criticăm."

Domnul Fenner deschise gura și apoi o închise la loc. Nu-i venea pe limbă nici un răspuns.

Pat se ridicase. Părul ei negru, deranjat ca de obicei, sugera expresiv supărarea care se ascundea în spatele figurii sale. „Echilibru!", salută ea și ieși din cameră.

După ce plecă, domnul Fenner se trezi explicând fotoliului gol din fața sa: „Ei, îmi pare rău, doamnă Wilks. Sincer!"

3.

În afară de Bingo, era neobișnuit ca cineva să fie ales la conducerea Consiliului din Malneen. Consilierul McClintok a fost primul Weed dintr-o generație întreagă care a ocupat această poziție.

Consilierul McClintok datora o mare parte din aptitudinile sale politice tatălui său, care în

ultimii săi ani făcuse avere. La treizeci și șapte de ani, consilierul McClintok era cel mai bogat Weed din Malneen. Dar ramurile genealogice ale familiei sale, atât din partea mamei cât și din partea tatălui, erau confuze și se simțea oarecum neajutorat, în ciuda puterii și bogăției sale actuale.

Se însură cu o Ralston, care nu făcu nimic ca să-i distragă atenția de la politică. Credea că soția lui, Erosianna, îl iubea dar el nu o iubea și nici nu o iubise vreodată. O luase de soție pentru a obține un nume mai bun. Viața lui emoțională era un șir neîntrerupt de infatuări secrete și neîmplinite al căror obiect era în prezent Feolora Coumbe, o cântăreață Bingo de muzică folk. Weed-ii din Malneen făceau copii, în general, destul de târziu iar Consilierul McClintok încă nu avea copii.

Consilierul McClintok avea o statură neimpunătoare de cinci picioare și șapte inci, era subțire, nervos, cu o chelie avansată. Avea un strat de grăsime pe pântec, care, în ignoranța sa doctă credea că avea să dispară. Oglinda înfățișa un om fără nici un atribut care s-o fi atras pe drăguța și singurica Feolora. Succesul său politic era demn de luat în considerație numai în măsura în care umplea timpul. Evenimentele fuseseră de așa natură încât să-l facă un erou popular; fără aceste circumstanțe favorabile ar fi fost imposibil să exemplifice prin vreo faptă proprie rolul pe care-l avea, ales fiind de un electorat predominant Weed. În fiecare an, la campania sa electorală pentru a fi reales, denunța inamici Băncii de Spermă și simpatizanții săi se adunau sub flamuri. Faptul de a-l vota pe el asigura continuitatea societății pentru

cel puțin încă un an; și viceversa, să nu-l votezi ar fi însemnat să lași societatea să se înece. Cu alte cuvinte, consilierul uzurpase oamenilor Bingo rolul de a fi apărători naturali ai cauzei. Adesea hoții și ucigașii erau cei mai buni cetățeni și, în același fel, cel mai mare apărător al Bingo-lor era un Weed.

Ideea în sine era fabricată de consilier. Nu avea nici un fundament în realitatea politică. Complotul și mijloacele erau nebuloase iar personajele erau fantomatice.

Și iată cum nici măcar aceasta nu era suficientă pentru a crea un mit al său. Pentru un Weed, votul pentru Consilierul McClintok era o metodă aceptată social de a-și defula resentimentul pentru Bingo privilegiați. Votul însemna: „Vedeți, nu sunteți cu nimic mai presus decât noi!" Odată cu Consilierul McClintok, în scaunul Consiliului Puterii stăteau și reprezentanții populației Weed. Dacă nu ar fi existat Consiliul McClintok, cu siguranță că ar fi fost inventat.

Populația Bingo, interpretând corect priza sa la public și temându-se de dezvoltarea unei dinastii Weed mai mult decât era atunci, o dinastie ce ar fi putut în ultima instanță să le concureze puterea, l-au supus atenției posterității.

Cel mai în vârstă Bingo, Fretwert, șeful Consiliului îl chemă la el pe McClintok, pe vremea când Mary Marlin era în luna a șaptea și-i spuse grav:

„Consiliul m-a însărcinat pe mine, domnule, să vă cer răspunsul la o propunere. Vreți să vă sacrificați și să fiți Donor? Dacă-mi dați voie, voi face tot ce voi putea ca să vă susțin cauza."

Această idee îi ajunsese la ureche de mai demult - ceva bârfe la băi - dar să se lovească așa direct de ea, ei bine, era cu totul și cu totul altceva. „Dar Mai Bătrânul, domnule?", protestă el.

Mai Bătrânul Bingo Fretwert îi ridică în slăvi nu puținele talente excepționale ale Consilierului McClintok, cât și ale înaintașilor săi.

„Dar încă nu am copii", spuse persuasiv Consilierul McClintok.

Șeful consiliului îi mătură și această obiecție.

„Trebuie să mă sfătuiesc cu soția mea, Rosa", spuse Consilierul McClintok.

„Între timp", spuse Mai Bătrânul Fertwert, „pot să dau oficial știrea la ziar?"

„Ar fi o onoare pentru mine", spuse Consilierul McClintok.

În după-amiază aceea, când sosi acasă Consilierul McClintok, soția lui era încă la băi.

„Echilibru bun, domnule", spuse valetul.

„Echilibru bun, George", spune Consilierul McClintok. „Rosa este la băi?"

„Da, domnule."

„Spune-i să vină în sufragerie de îndată ce vine acasă", spuse.

Consilierul McClintok se retrase să o aștepte. Se gândea doar la implicațiile ce decurgeau din funcția de Donor. Păși apăsat prin odaie, într-un exces de energie nervoasă și excitație maximă. Trebuia să facă planuri. Acum, în timp ce o aștepta pe Erosianna, trăia o stare obsesivă de enervare și simți nevoia să ia un stilou și o hârtie și să scrie câteva idei. Încă din copilărie McClintok se temea să nu uite ceva. Adolescent fiind, obișnuia să facă

liste cu averile sale, măsurate, evaluate și descrise în amănunt. Tatăl său, pe care nu îl prea avea la inimă, se bărbierea în fiecare zi cu un brici și dintr-un motiv pe care niciodată nu l-a putut explica, Consilierul McClintok (care avea șaisprezece ani și era încă micul Fred McClintok) îi fură briciul și îl izbi de o piatră. Briciul fu iremediabil pierdut și el a fost biciuit pe spate la sânge. Mai apoi nu mai simți dorința de a-și consemna averile. Acum această dorință reveni brusc și fără nici o cauză aparentă...

„Mă așteptai, iubitule?", îl întrebă Erosianna când sosi acasă. Era o blondă drăguță, cu sâni enormi. Purta o bluză înflorată și pantaloni multicolori. „Mi-am luat un set nou de Halley. Fetele înebunesc după așa ceva. Mă gândeam că, dacă n-ai nimic important de făcut, am putea să le încercăm înainte de cină. George mi-a spus că vrei să mă vezi, am venit cât am putut de repede."

Ea îi dădu obrazul și el o sărută.

El stătea pe un fotoliu de lângă o masă de lemn masiv. „Stai jos, Rosa", îi spuse.

Se așeză și ea pe sofaua din fața lui. Simțindu-i nerăbdarea, își încleștă mâinile și-l întrebă preocupată: „S-a întâmplat ceva?"

„Vor să mă pună Donor!", o anunță el. „Au dat știrea deja la ziar."

Erosianna sări în sus surprinsă. Știrea îi produse un șoc aproape fizic.

„Ce-ai spus?", întrebă ea derutată.

„Am fost numit Donor, Rosa!"

Erosianna se acomodă cu greu ideii acesteia. În copilărie era convinsă că își dorește un Bingo și-

și alesese vreo douăzeci de figuri istorice faimoase care ar fi dorit să fie tatăl lui. Șansele de a-l avea dispăreau treptat, pentru a deveni în final non-existente. Ca foarte multe alte femei din Malneen, suferea acum de o sterilitate psihologică. Nu era așa ușor să poarte un copil Weed, în locul celui visat la douăzeci de ani. Iar acum, dintr-odată, soțul ei devenea Donor. „Trebuie să facem un copil chiar în noaptea aceasta", spuse ea grăbită.

„Dar draga mea, știrea tocmai s-a difuzat. A apărut azi, e prea târziu."

„Oh", spuse Erosianna. Încă o dată visul i se spulberase, din cauza unui paradox. Pentru un moment, la cei treizeci și patru de ani crezuse că se mai poate face ceva. Acum era prea târziu. Știrea apăruse deja. Dacă ar face acum un copil, el nu mai putea deveni Donor iar dacă devenea Donor, ea n-ar fi putut avea copil fără o cartelă Bingo: iar pentru așa ceva era prea târziu. Lumea era nedreaptă și fără milă când era vorba de concepție.

Buzele-i tremurau. „Mai bine... iau o pilulă Safti-Nite chiar acum."

„Știu ce înseamnă pentru tine", spuse el. „La ce crezi că m-am gândit de când am aflat și eu?" Se temuse din prima clipă de această reacție emoțională din partea ei. Surprinzător, dar pe chipul ei recunoștea propriile emoții. Ea avea să fie lipsită de titlul de „mamă" pentru totdeauna. „Știu cât ți-ai dorit tu un copil", îi spuse. „Cât de mult însemna pentru tine..."

„Ai dreptate, Fred", îl aprobă ea.

„Încă nu e prea târziu. Nu e sigur că dacă m-au propus, mă vor și alege. Sunt mulți electori în

Consiliu și știu că am ceva dușmani printre i."

Deschise ochii larg. „Vai, Fred, cum te-ar putea ei împiedica?"

„Dacă tu preferi să..."

„Vai, nu, Fred! Vai, sufletelul meu! Niciodată n-aș putea să-ți stau în cale!"

Deși mulți oameni, printre care și Consilierul McClintok, o credeau proastă pe Erosiann, se înșelau. Memoria ei era surprinzător de bună și adesea spunea că-și amintește cum era să stai într-un pătuț, la numai șase luni și să te uiți la jocul de umbre și de lumini de pe tavanul alb. Își amintea de asemenea senzația de beatitudine când a realizat brusc că sunetele pe care cei mari le scoteau erau de fapt modul lor de a comunica, erau numele obiectelor. Își amintea de prima pedeapsă pe care a primit-o la paisprezece luni, când degetul ei neastâmpărat a răsturnat vaza. Vaza s-a spart de podea. Era albastră. Următorii ei ani de existență au fost aproape un șir neîntrerupt de fapte necugetate și de pedepse. La urmă, curiozitatea sa a încetat de la sine.

„Gândește-te și la acest lucru", îi spuse Consilierul McClintok. „Deja sunt peste o sută de mii de donații în Bancă. Chiar dacă devin Donor, să zicem că voi fi, ce șanse aș avea: ce fetiță emancipată își va aduce aminte peste vreo două sute de ani de un biet Consilier?"

Erosianna nu își dădea exact seama ce voia de la ea. O acceptare, poate? „E-n ordine, Fred, acum că ai spus-o așa, cine-și va aduce aminte de tine peste două sute de ani?" Simțea că se scufundă tot mai mult. Indiferent de ce se agăța, era

încercuită în capcană. Dar dacă va putea cumva să aibă un copil Bingo! „Și o să putem avea copii, știu pur și simplu că vom avea. Ceva se va întâmpla și vom putea avea."

Fu oarecum luat pe nepregătite, el așteptându-se la un refuz categoric. „Ascultă-mă puțin", spuse el încurcat. „Am doar treizeci și șapte de ani. Amândoi suntem tineri. Tu ai doar treizeci și cinci."

„Treizeci și patru", îl corectă ea.

„Treizeci și patru. Erosianna dacă voi munci intens, dacă mă voi dedica cu adevărat meseriei mele poate că voi deveni ceva mai mult decât un Consilier. Aș putea deveni o persoană de care ei să-și aducă aminte peste două sute de ani."

Erosianna se aplecă în față și nu spuse nimic. Se gândea: Ce să facă Fred? Adică, ce poate să facă? Oamenii își amintesc de compozitori și de poeți, de oameni din aceștia. Cele mai multe fete asta visează. Sunt la o vârstă romantică atunci când se uită prin Catalog și vor ca părinții copiilor lor să fie cel puțin artiști.

Consilierul McClintok pășea îngândurat înainte și înapoi în spațiul acoperit cu vinilin alb cu gri dintre masă și ușa de sticlă. Acum vroia să-și pună în aplicare strategia pe care o pusese la cale în cele câteva ore de enervare. „Vezi numai cum sună asta", spuse el.

„Cum adică?", întrebă Erosianna.

„Toată lumea știe că Bingo fac copii puțin retardați", spuse el.

Erosianna clipi din ochi în fața acestui nou argument, se răzgândi și protestă: „Dar Bingo nu

fac copii."

„Ba da, Rosa. Dar se mușamalizează. Nu te lăsa păcălită, se mai întâmplă, e normal. Cuplurile sunt ostracizate. Nu se întâmplă destul de des dar se mai întâmplă."

În general consilierul era nehotărât în ce-i privește pe Bingo. Dintr-un motiv inexplicabil se temea că într-o bună zi vor conspira între ei și îi vor fura banii. Banii aceștia, deși erau agonisiți de tatăl său, erau ai lui de drept și Bingo nu puteau să-i ia în mod legal. Acum însă realiza că Bingo vroiau să îi ia ceva mai prețios, ceva pentru care banii erau doar un simbol. De multe ori se trezise înspăimântat, cu o transpirație rece pe frunte. Acum începea să se indigneze la gândul obscen că Bingo ar fi atât de indecenți încât să aibă copii.

„Ce fac cu acei copilași?", îl întrebă Erosianna.

„Ce să facă, îi iau și îi duc la școli pentru copiii handicapați", spuse iritat. „Își petrec acolo tot restul vieții."

„Oh, bietele făpturi - dar este îngrozitor!", spuse ea.

„Ei le creează tot confortul de care au nevoie și, când copiii cresc, le dau cărți și îi învață multe lucruri. Nu e chiar așa de rău."

„Vai, făpturile astea, bieții copilași, să se nască debili", spuse Erosianna. „Cred că e de-a dreptul îngrozitor."

„Acum, lasă-mă să continui", spuse el. Să presupunem că Bingo se decid să accepte riscul și să aibă copii. Ar putea face acești copii și, din moment ce au totul, copii vor moșteni totul de la ei,

putând pune bazele unei clase conducătoare care n-ar mai avea nevoie să se schimbe la fiecare generație. Apoi, când se vor fi stabilit așa, ar putea închide Banca și acesta ar fi sfârșitul nostru."

„Oamenii se vor enerva la culme dacă vor încerca să facă așa ceva", spuse Erosianna.

„Nu spun că ar face-o. Spun că ar putea să o facă, Rosa. Dacă ar vrea cu adevărat, ar putea să prevadă consecințele. Le-ar lua ceva timp dar ar putea." Mintea îi fugi la consecințele inevitabile ale unei astfel de acțiuni și spuse cu convingere: „Cred în degenerarea genetică. S-au putut crea caracteristicile care au fost dorite! Au fost recuperate din marea de gene! Dacă populația Bingo va distruge Banca de Spermă, Malneenul va fi pierdut pentru totdeauna. Nu vom mai putea corecta niciodată dezvoltarea genetică. Vom pierde moștenirile prețioase de la strămoșii noștri - spiritul, inteligența și puterea lor de decizie. Cine va conduce atunci Malneenul? Moștenitorii debili ai populației Bingo! Oh, Rosa, Rosa, gândește-te la asta! Îți spun eu, Rosa, Bingo nu o să ajungă să facă așa ceva, o să am eu grijă!"

Consilierul McClintok se opri puțin, pentru a puncta gravitatea celor puse iar Erosianna așteptă să continue.

Apoi urmă: „Voi da o lege prin care toți Bingo să fie sterilizați înainte de pubertate. Ce zici de asta? Rosa, cel ce face legile va rămâne în memoria posterității. Va fi cunoscut încă o mie de ani drept cel ce a salvat prețiosul nostru sistem și toate îl vor dori. Ce zici de asta, Rosa?

Ajunseseră iar la subiectul ăsta nenorocit,

propunerea Consilierului McClintok pentru titlul de Donor iar Erosianna îl întrerupse. „Ai mâncat?"

„Mâncat?"

„Adică, ai cinat?"

„Nu, Rosa, nu am cinat."

„Mă gândeam să înghițim pastile Haley; apoi să mâncăm."

Erosianna se ridică. „Le aduc imediat."

„Rosa?"

„Da, iubitule?"

„Eu... nimic; în regulă." Consilierul McClintok oftă îngrijorat. „Nimic. Adu-le." N-avea să-l înțeleagă niciodată.

Erosianna se întoarse peste câteva secunde și apoi înghițiră noul halucinogen pe bază de substitut de metil. În curând se aflau într-o altă lume.

Deși știa că nu are nici un sens, Consilierul McClintok își continua argumentația. Vorbele-i reveniră de la sine: „Flapdoodte arwholie respectrum whecdte."

Erosianna îl ascultă atentă și dădu din cap cu simpatie. Începu să plângă încet și spuse: „Onlever whee Iright cumspectrolotum Foy." Era atât de nedrept că nu-i era permis să aibă un copil, acum că soțul ei era pe cale de a deveni Donor.

Derutat de halucinogen, crezu că îl întrebase „CE?" și concentrarea ei intensă și dorința ei de clarificare - de a înțelge exact gândurile, în toate nuanțele posibile - îl umplu cu o tristețe apăsătoare care se dilată până la orizont și se scufundă într-un apus roz, ce devenea încet un Univers auriu. Nu

rezistă să nu continue. După vreo treizeci de ore (timp subiectiv), se decise să emită o nouă idee nebuloasă: „Freplat instrukin up nozzle in herhst roundlet greengosh whopartmenop tunkhappon."

Ea se ridică să pregătească cina, pentru că era ziua liberă a bucătarului.

4.

Sfârșitul sarcinei se apropia pentru Mary Marlin; anul școlar se încheiase la Green-Fitsimonons; propunerea pentru funcția de Donor a Consiliului McClintok fusese deja strigată; și Paul Wilks, fiul lui Roman Casterway se întoarse după ce făcuse un reportaj despre inaugurarea unei noi băi, pentru pagina socială a ziarului Morning Malneen.

Pat, îmbrăcată într-un halat alb, îl felicită. „Bun echilibru, rățoiule."

O sărută fără chef și ea văzu că supărarea de dimineață nu-i trecuse încă.

Wilks purta un costum negru și avea o cravată neagră, cu un nod pierdut. Avea părul roșcat, tăiat drept. Mâinile-i erau mari și neastâmpărate. Purta ghete negre în picioarele-i uriașe. În buzunarul hainei i se vedea o batistă neagră, cusută cu ață roșie.

Părea că nu se potrivesc prea bine toate aceste haine pe el și dădu nervos din umeri, ca să-și aranjeze sacoul. „TGIF", strănută.

„Cum a mers la servici?", întrebă Pat.

„Aceeași mizerie."

Ea se duse să pună masa.

El îi spuse peste masă: „Poate că nu sunt făcut să devin ziarist." Fiind un Bingo, Wilks știa că era făcut pentru a avea succes. Statistic vorbind, acest fapt era aproape inevitabil. Își aminti de exemplu de alți Bingo care au dat greș. Nu toți Bingo aveau succes; câțiva, după doar câțiva ani decădeau din ce în ce mai mult, pentru a fi mai apoi renegați sau uitați. Tatăl lui, Tata Wilks, îi spuse povești despre unii dintre acești ghinioniști din timpuri străvechi. Condu, forțează, muncește! Doar așa putea avea cineva succes. Wilks nu era o fire energică. De departe prefera să vadă cum se scurg zilele una după alta și să viseze la vremea când, ca prin magie, lumea se va schimba și va avea nevoie de talentele lui naturale - talente nedeslușite pentru el dar pe care simțea, cu o siguranță mistică, că le are. „E a naibii de greu să decizi asta,

nu-i așa!"

„Cred că ar trebui să-ți faci un control la Clinică", spuse Pat cu solicitudine. „Paul, de mai bine de-o lună nu mai ești același."

„Nu sunt bolnav, sunt doar nevrozat", spuse.

„Cred ce spui dar nu se știe niciodată", spuse ea. „E vorba de același lucru?"

Periodic Wilks suferea de o depresie provocată de injustiția faptului că Bingo nu avea voie să aibă copii. „Și asta", spuse el. Studie atent farfuria și fața de masă roșu cu alb de sub ea. „Cred că și asta. Căci eu vreau să am un copil și tu vrei să ai un copil și nu-l putem avea."

„Am știut asta dintotdeauna."

„Simplu fapt că sunt un Bingo nu înseamnă că acest copil nu ar fi perfect sănătos. Cine mai crede așa ceva? Eu nu cred. Societatea întreagă e bolnavă. Pat, tu niciodată n-ai vrut să se întâmple ceva? Trebuie să mai existe și alți oameni și alte orașe. Nu e oare timpul să mergem să vedem? Malneenul nu este singurul loc, unde toate încep și sfârșesc. E timpul să ieșim odată din fundătura asta."

„Toate vor veni la rândul lor, Paul. Nu poți să împingi lucrurile prea departe, rătoiule."

„În starea asta în care ne complacem de nu știu când, nu vom face nimic până ceva nu ne va scutura puternic fundurile."

„Vezi, ți-am spus eu! Ți-am spus eu! Chiar că trebuie să mergi la Clinică."

Se lăsă pe spate pe scaun. „Nu știu. Poate că ai dreptate."

„Iarăși te-au șicanat la servici? Așa ești tu

când ceva nu merge bine la servici. Ăsta-i de fapt motivul, nu-i așa?"

„Dacă sunt într-adevăr cu mult mai atent, agresiv și inteligent decât un Weed, de ce nu fac ceva? Dacă nu-mi place ceva, de ce să nu optez pentru altceva? Vorbesc dar nu fac nimic. Aici, la Malneen, totul este neschimbat, atemporal. Vorbesc serios, nu s-a schimbat nimic de secole. Facem totul exact cum făceau și părinții noștri și strămoșii acestora. Nimic nu se schimbă. Totul este doar o masă inertă - și ce poate face un singur bărbat împotriva ei?"

„Te îngrijorezi mai mult decât s-ar cuveni", spuse Pat. „Rățoiule, nu vrei să mergem împreună mâine dimineață la Clinică?"

A doua zi dimineață Wilks se prezentă la Clinică.

„Echilibru bun!"

„Echilibru bun!"

Wilks se aplecă peste biroul recepționerului. „Vreau doar o verificare a capului", spuse el.

„Încercați la camera trei. E liberă acum."

„Echilibru."

La camera trei fu întâmpinat de un membru al colectivului de juniori. „Echilibru bun."

„Echilibru bun."

Wilks se așeză și tehnicianul îi întinse o pilulă albă. Wilks o băgă în gură și bău din paharul de pe marginea scaunului său. Înghiți pilula și ajustă scaunul până ajunse în poziție orizontală. Închise ochii. Timpul necesar se scurse.

„Ei, cum te simți acum?", îl întrebă

tehnicianul.

„Mă simt golit", spuse Wilks.

„Nu ai halucinații, nu te deranjează nimic? Vezi lumină? Auzi vocea mea mai tare?"

„Totul este normal."

„Deschide ochii. Uită-te la schema asta. Cum vezi culorile mai intense decât de obicei?"

„Nu... Ăăă... Să văd, poate dar puțin. Lumina ar putea fi..."

„Ești un tip non-adrenalinic?"

„Da."

„Atunci e-n regulă. Ești bine. Nici o psihoză în fază incipientă. Toate glandele tale par a fi într-un echilibru bun."

„Dar culorile? Asta nu înseamnă nimic?"

„La fiecare individ, glanda care recrută adrenalină se tulbură puțin acum și după aceea. Poți zice că produci doar foarte puțină cantitate de halucinogen psihotic - nimic important. Mai ai și alte simptome subiective?"

„Nu, nu chiar. Uneori nu-mi găsesc liniștea, un fel de - eu nu știu, dumneavoastră știți."

„Asta vine și trece, ni se întâmplă tuturor", spuse tehnicianul. „Nu ești bolnav, ai doar o mică nevroză. Ești un Bingo?" Wilks suspină. „Voi sunteți toți mai ciudați. Prea multă educație, cred."

Wilks se ridică. „Probabil aveți dreptate."

„N-ai de ce să-ți faci griji. Te doare ceva?"

„Mă simt foarte bine."

„Nimic? Ei, dacă tot ești aici, de ce să nu iei o doză de antibiotice? Ia doar un minut. Și n-ai nimic de pierdut."

Wilks aruncă o privire pe ceas. „Mă așteaptă

soția."

Tehnicianul înțelese. „Echilibru."

„Echilibru."

5.

Spre sfârșitul verii, Paul Wilks fu chemat de directorul ziarului Morning Malneen.

„Echilibru. Ia loc te rog, Paul. Ce mai face Pat?"

Wilks se așeză. Se trase mai aproape. „E bine", spuse el. Chiar stând așezat era impresionant: avea șase picioare și trei inci, mare în oase, greoi dar totuși cu mușchi armonioși. Purta o geacă sport în carouri albe cu verde, care

părea prea mică pentru el. Mai avea un tricou decoltat galben cu maro și pantaloni cu carouri largi. Șosete colorate strident și pantofi bombați îi acopereau picioarele.

„Bine", spune directorul Williams. Apoi se opri.

Wilks îi sesiză imediat intenții, căci și tăcerea are efectul ei. Își pocni degetele dar sunetul produs îl încurcă și mai mult. Williams nu spunea nimic. Wilks adoptă o mină relaxată dar politicoasă. În interiorul său simți nervii încordându-se. Își remarca incapacitatea. Scrierile sale sufereau de o lipsă de caracter, erau tâmpe și de necitit. Stilul era impiedicat. Oricum ar fi făcut, nu putea să își însușească tonul sofisticat și ironic care constituia blazonul reporterilor ziarului Morning Malneen. Și nu avea nici înclinație pentru chestiunile organizatorice: toate articolele sale erau medii. Ca și reporter era un eșec.

„În utlima vreme ai fost cam fără odihnă", spuse într-un târziu Williams. „O iau ca pe o greșeală personală. Am vrut să te formez încetul cu încetul, inițiindu-te în fundamentele meseriei de ziarist. Ești cumva plictisit sau ai vreun alt motiv?"

„Nu." Spuse cuvântul cu un ton moale pe la mijloc iar la sfârșit ridică tonul fără să vrea.

„Chestiunile de rutină nu sunt pentru un Bingo", spuse Williams într-o manieră care incita la discuție.

„Mă tem că vă așteptați la prea multe de la mine", spuse Wilks.

„Nu, cred că e vina mea. Să te formez așa de încet..." Directorul nu-și sfârși fraza. Wilks avea o

problemă: nu se putea fi legat de nici o inițiativă personală. „Paul, nu e din cauză că nu îți dai silința. Eu cred că mai degrabă nu pui suflet în ceea ce faci." William se concentra cu disperare să găsească acel resort interior care să facă din celălalt un bun reporter. *„Trezește-te, omule! Mișcă-te! Arată de ce ești în stare!"* Directorului i-ar fi plăcut să scuture umerii aceia masivi din apatia în care se scufundaseră. Era datoria sa să-l pună pe picioare pe Wilks.

„După cum știi", spuse Williams, „lumea este la discreția unui Bingo. Sincer să fiu, Paul, nu este pe aici nici o slujbă pe care să nu o poți primi. Chiar și a mea."

Wilks își deprecia calitățile. De-a lungul anilor el ajunsese să creadă că nu poate înțelege în întregime viața. Nu lipsa sa de îndemânare în anumite domenii îl handicapa pe el: mai degrabă era eșecul în încercarea de a înțelege ceva ce părea oricui evident. De fiecare dată se izbea de întrebarea: „Cum poți izbândi?" - tatăl său îi spusese „Muncind" iar mama „Transpirând". Din experiența sa de zi cu zi putea să-și dea seama că liderii acestei societății nu munceau în nici un caz până într-atât încât să transpire pentru a-și urmări vreun scop anume. Trebuie că este vorba de ceva secret. Poate că există ceva metode care te aduc la excelență printr-un soi de bluff. Poate că întreaga lume era doar un bluff. Poate că într-o zi își va da seama care e secretul.

Lui Williams aproape că-i venea să plângă. Rareori un Bingo urma cariera de ziarist. Acum; îl vedea pe Wilks cum și-o însușește cu vigoare unei

bunici de șaptezeci de ani. *La naiba, băiete! Fii mai hotărât! Trebuie să știi să ții capul sus! Tu trebuie să fii printre cei mai buni! Nu te mai crampona la tot pasul și luptă-te ca să ajungi printre ei!*

Wilks se foi stânjenit. Aceste apropouri îl făceau întotdeauna să respire un aer de nesiguranță.

Williams se lăsă pe spate. „Mă aflu la acest birou de douăzeci și cinci de ani lungi și crede-mă că mâine îl voi goli și îl voi părăsi pentru totdeauna. Sunt deja bun pentru a fi pensionat. Trebuie să găsesc un succesor și asta cât mai curând! Paul, ceea ce încerc eu să-ți spun, în stilul meu greoi este că noi vrem cu toții să te vedem puțin mai dinamic."

„Cred că înțeleg", spuse Wilks. „Și eu vreau să-mi fac meseria. Știu și eu că stilul meu e cam departe de cel cerut de Malneen. Poate că nu sunt făcut pentru meseria de ziarist!"

„La naiba cu stilul!", spuse Williams exasperat. „Eu nu vorbesc de stil. Aș putea să-mi găsesc o sută de copii de la colegiu dacă aș vrea scriitori. Scriitori sunt cu zecile. Eu vreau să văd la tine inițiativă, Paul, asta încerc să-ți spun de fapt."

În planurile sale, Wilks nu prea ținuse cont de lumea afacerilor; și nu putea să conceapă că i se cerea să facă și altceva în afară de meseria sa; mai ales de când realizase că nu-și putea demonstra abilitatea nici în acest domeniu. Tatăl său îl înzestrase cu o servitute blândă - 'Un om nu trebuie să fie prea înfigăreț'. Succesul le aparținea acelora care excelaseră la fiecare încercare și care erau constant răsplătiți cu o probă și mai grea. Era, desigur, un proces lent. Wilks nu putea să

întrevadă nici o scurtătură; nu avea nici cea mai vagă idee cum ar fi putut să demonstreze practic adevărul speranțelor pe care alții și le făceau despre el. Era exact cum spusese tatăl său „Poate că ești un Bingo dar nu ești mai bun decât un Weed până în clipa în care o demonstrezi."

„Ei gata, ajunge cu povestea asta", spuse Williams cât mai degajat cu putință. Se concentră să găsească un alt subiect de discuție. „Consilierul McClintok își va face astăzi Donația. Te pun pe tine să scrii articolul. Îți voi acorda pagina întâi, chiar sub titlu."

„Da, domnule."

Williams nu putu să nu-i mai dea niște instrucțiuni. Continuă: „Ia-l pe Elm să facă niște poze și încearcă să pătrunzi spiritul evenimentului. E prima donație de - când oare? - nu contează, e la morgă. Pune-o pe Maggie să ți-l scrie. Nu, mai bine, nu. Să pătrunzi spiritul, O.K.? Am nevoie de cel puțin două coloane pline, chiar mai mult dacă se poate."

„În regulă", spuse Wilks, simulând un ton competent și viguros.

„A invitat doar câțiva prieteni dar va fi pe acolo jumătate din oraș. Așa că să fii acolo devreme. Maggie are bilet pentru tine și Elm."

Telefonul tocmai începuse să sune în timp ce Williams vorbea, așa că se opri și spuse: „O secundă" și răspunse la telefon. „Echilibru. Aici Williams." Ascultă și răspunse laconic. Când închise telefonul, își rodea buza de jos.

„O știi pe Mary Marlin? Fata lui Dan Martin, distribuitorul nostru din Eastside?"

„Nu. Ba da. Cred că am întâlnit-o odată! A născut un Bingo la începutul anului."

„Ea e."

„Ce e cu ea?"

„E ceva..." Directorul ezită. „Nu vreau să spun mai multe acum. Dar cred că mai bine îl pun pe Barney să se ocupe de McClintok. Cred că e o idee bună ca un Bingo să se ocupe de cazul acesta inedit. Paul, s-ar putea să avem în mâini un nou scandal la Bancă."

Wilks nu sesiză așa repede implicațiile. Își trecea atent mâna prin părul său roșu tăiat drept: „Dar n-a mai fost un scandal nici nu mai știu de când - de când vechiul șef al Consiliului, Donis s-a dovedit că era steril și înlocuise sperma sa cu cea a valetului. Aceste lucruri nu se mai pot întâmpla acum de când avem ceremonia publică."

„Asta nu pricep nici eu", spuse gânditor directorul.

6.

După ce Consilierul McClintok încheie preliminariile și se dovedi a fi fertil, se ridică și se îmbrăcă pentru ceremonia publică a Donației.

Erosianna își alese fusta în neconcordanță cu vremea de afară și probă aproape mecanic o serie de costume ale fundației. Se încheie la spate și spuse: „Trebuie să dau jos câte ceva, iubitule, chiar

aici. Piluelele de silicon mai sunt sigure?"

Natura prozaică a acestei întrebări, în jurul celei mai importante zile ale sale, îl făcu să se simtă oarecum deprimat.

„Nu", spuse el. „Nu pot fi digerate de stomac după ce ai slăbit greutatea dorită. Am vorbit cu Dorothy acum o lună și mi-a spus că încă îl mai hrănește intravenos pe soțul ei."

„Cred că voi găsi ei ceva care să le dizolve", spuse Erosianna.

„La șoareci a mers."

„Dragule, nu ca să schimb vorba... dar cum te simți? „Se șterse la ochi, umpluți instantaneu de lacrimi. Își strâmbă fața în timp ce își scotea fusta peste cap.

„Nu cred că facem o greșeală, Rosa."

„Vai, dragule, atât aș vrea să plâng."

„Nu acum, draga mea. După micul dejun te vei simți mult mai bine."

„Scumpule, spuneai ceva de șoareci albi adineaori. Cred că n-am fost atentă. Ce era cu el?"

„Noul Silifree acționează asupra lor."

„Silifree?"

„Produsul acela care îndepărtează siliconul din pereții stomacului, din intestine sau de unde mai este, astfel încât poți digera din nou mâncare."

„Vai."

„La șoareci a mers de minune."

Fiind o ocazie atât de solemnă, se duseră la Bancă cu una din cele două limuzine din oraș. Consilierul McClintok purta un costum sobru, o cămașă gălbuie și o cravată maro. Batista maro de

la piept era brodată cu fir negru iar șosetele maro aveau dungi negre. Pantofii erau alb cu maro.

„Iubitule", spuse Erosianna, „uită-te ce de mulțime."

„N-am crezut că se vor comporta așa", spuse el și lăsă geamul din dreptul lui pentru a le zâmbi și a le face cu mâna.

„Faceți loc, faceți loc!" le striga cetățenilor ce umpluseră strada un agent de circulație recrutat pentru această ocazie de la departamentul șerifului. „Haideți, dați-vă la o parte, vă rog! E Consilierul McClintok, nu vedeți? Este așteptat." Mergea în fața limuzinei.

Se dădură încet la o parte.

„Scumpule", spuse Erosianna. „Viitorul îți aparține... Mai auzit, dragule? Viitorul îți aparține!"

„Da, dragă", spuse Consilierul McClintok.

În cele din urmă limuzina se opri la Bancă. Șoferul înconjură mașina și deschise în dreapta ușa din spate. Consilierul McClintok o lăsă pe ea să coboare prima și apoi o urmă. Urcară scările de marmură albă printr-un cordon de militari ce îi protejau de presiunea maselor. În capul scărilor, Consilierul McClintok se opri și făcu cu mâna mulțimii.

„Fă cu mâna, Rosa", îi șopti el printre dinți.

Făcu și ea cu mâna.

O luă de mână. Mână în mână se întoarseră și păsiră în interiorul răcoros al Băncii.

„E mai rece aici", spuse Erosianna.

Ușile se închiseră în urma lor și se lăsă o liniște totală.

Cel Mai Bătrân Bingo Fretwert se grăbi să-i

întâmpine. „Ah, veniți, domnule Consilier McClintok, poftiți!"

În camera ceremonială, Consilierul McClintok primi calde felicitări de la prietenii săi mai vechi. Trecea repede de la unul la altul, strângând mâinile și înclinând din cap.

Iritat spuse: „Ei, cred că putm la fel de bine să ne grăbim puțin."

Medicul îl însoți în spatele unui panou, unde un asistent îl ajută să se dezbrace și să-și ia roba verde - portocalie de ceremonie.

„Urcă-te aici, Consiliere McClintok", spuse medicul. „Aici pe măsuță, ca toată lumea să te poată vedea bine. Acum, dacă ești gata, s-o facem la fel de repede și de bine ca și la repetiția de ieri."

Apoi, în mai puțin de treizeci de secunde medicul extrase sperma într-o sticlă specială, cu ajutorul unui echipament special. Mulțimea privea într-o tăcere pioasă. Medicul închise sticla și o ridică în sus. Un murmur de aprobare traversă camera.

În timp ce hârtia umbla din mână în mână, începură să vorbească între ei. Pe hârtie era scris: „Prin prezenta certific faptul că sperma aflată în această sticlă a fost luată în prezența mea de la Fred McClintok, Consilier Weed al Orașului Malneen și viitor Donor în spiritul legii acestei țări, în orașul Malneen, la anul nouă sute treizeci, M." După ce-și puseră martorii semnăturile pe ea, hârtia fu dată medicului. Acesta o luă cu deosebită grijă și o introduse într-un compartiment special de lângă sticlă, sigilându-l.

Dădu sticla astfel pregătită unui asistent,

care dispăru cu ea. Sperma dinlăuntrul ei nu ar fi trăit mai mult de trei zile, chiar și atunci necesitând un mediu atent controlat, aflat la temperatura corpului. La Vault va fi tratată chimic și supusă șocului unei temperaturi criogenetice. Așa, peste o mie de ani, sau mai bine, putea fi folosită.

Sterilizarea decurse printr-o operație simplă, într-un loc separat și Consilierul McClintok se întoarse peste câteva minute, purtând costumul său maro. Trebui să strângă din nou acele mâini. Fruntea îi era scăldată în sudoare. Chiar mai mare decât era la început, mulțimea îi aștepta la ieșire. Consilierul McClintok își netezi hainele, zâmbi și făcu cu mâna iar apoi poză fericit alături de Erosianna unor fotografi de ziar. Consilierul fu conștient că ovațiile mulțimii nu vor dura mult și că vor trece. Dar pentru moment se bucură de ele și le aprecie.

„Să nu uți", îi șopti el soției sale, „nu o să ne uite așa de repede precum cred." Nu-i spuse exact ce înțelegea prin asta. Era greșit să procedeze așa. Primise un vot unanim din partea Consiliului.

„Te-a durut, iubitule?", îl întrebă ea când ajunseră înapoi în mașină.

7.

De la balconul celui de-al treilea etaj al casei lui Marlin se putea vedea tot orașul dedesubt, întinzându-se la nord și la est de râul Warmantle. Orașul era înconjurat de ferme aranjate geometric. Băile din Malneen, albastre și limpezi, strălucea ca niște fâșii din cerul pe care îl oglindeau. Singura arteră comercială a orașului semăna cu un deget

uriaș îndreptat spre deșertul de la nord est. La vest se vedea un lanț muntos, la vreo zece mile distanță. Dacă cineva avea două ore la dipoziție ca să îl urce, putea vedea în spatele său oceanul. Puțini au reușit. Nu existau vapoare iar portul natural și Orașul Vechi erau la peste o sută de mile la nord: toată lumea știa că e nelocuit de la Colapsul Tehnologic de acum câteva sute de ani. Orașul Malneen era izolat și, de la balconul de la etajul trei al casei lui Don Marlin, se putea vedea în întregime - cu excepția așezării de pescuit, Arcoon, cinsprezece mile mai încolo, pe malul oceanului.

Wilks își permise luxul unui taxi.

După ce plăti șoferul, se grăbi să urce cele vreo cincizeci de scări din fața casei Marlin. Propietarul, Don Marlin îl aștepta în capul scărilor.

„Wow", spuse Wilks când ajunse sus: „Ce mai suiș!"

„Ești de la ziar?", îl întrebă Don Marlin.

Wilks se prezentă și admiră peisajul. „E drăguț aici", spuse el. „Nouă ne place", spuse Marlin. Era clar că nu avea chef să fie politicos. „Să intrăm. Ai cunoscut-o pe fiica mea, Mary? A născut un Bingo în trei ianuarie. Cred că s-a iscat o situație foarte delicată și nimeni nu trebuie să afle deocamdată. Williams te-a trimis?"

„Exact."

Urcară pe scara în spirală până la etajul trei. Acolo Marlin se opri și spuse: „Mary e aici."

Intrară în dormitor.

Mary Marlin era întinsă într-un pat uriaș. Era spijinită în perne iar părul blond i se revărsa moale și cârlionțat. Ochii albaștri erau plânși iar

nasul înroșit părea și mai plin de pistrui. Marlin i-l prezentă pe reporter. Doamna Marlin își ceru scuze. „Doamne, sunt o pacoste, domnule Wilks. Îmi pare foarte rău. Cred că ne-am întâlnit odată la ziar, imediat după ce am născut b-b-b-Bingo, nu?" Începu să plângă iar.

„Ei hai, draga mea", o liniști tatăl ei.

„Spune-i tu, tată", suspină ea.

„Uită-te aici, Wilks", îi spuse Marlin indignat. Wilks traversă camera și se aplecă să se uite la obiectul acela roșu care era întins în pătuț.

„Un copil frumos", îi spuse el lui Mary Marlin. „Felicitări, Mary!"

„Dar, uită-te!", îi ceru Marlin.

Wilks se aplecă și mai mult deasupra copilului care dormea. Îi luă o mânuță. „Curios lucru", spuse el, „să fie totul atât de mic. La ce să mă uit? Nu văd nimic neobișnuit. Este ceva în neregulă?"

„Ochii, uită-te la ochi", suspină Mary Marlin.

„Poftim?", spuse Wilks.

„Trăsături mongoloide, omule!", îi spuse Marlin. „Nu le vezi?"

„Și ce-i cu asta?"

„Dar tatăl său, Sherwood Fatheringhon nu avea sânge oriental", spuse Marlin.

„Sherwood Fatheringhon nu avea pic de sânge de oriental, spuse smiorcăindu-se și mai tare doamna Marlin.

„Ceva nu e în regulă la Bancă, atunci", întrerupse Marlin tăcerea care se lăsase.

„Oh, Doamne", oftă Mary Marlin.

8.

Feolora Coumbe, invitată să cânte la recepția de după-amiază dată la Consilierul McClintok la reședința Celui Mai Bătrân Bingo Fretwert, sosi cu chitara ei mai repede.

„Ești sigură că acum e bine?", întrebă nervoasă Pat pentru a patra oară de când plecase de acasă. Purta o rochie bleu deschis, mulată pe

corpul ei subțire.

„I-am promis că te pot aduce înainte să revin eu. Iar Consilierul McClintok a întrebat special de mine."

Locuința Celui Mai Bătrân Bingo Fretwert era un bloc din piatră. După ce trecuseră de gardul de fier forjat, o luară pe un drum circular, străjuit de boschețiatent îngrijiți, care îi duse până în fața ușii imense de stejar. Pat urmări cu privirea pereții casei, până la foișorul ce încununa cel de-al treilea etaj.

„Un loc ca ăsta costă!", spuse ea.

„Își poate permite", spuse Feolora apăsând butonul soneriei.

„Ai mai fost pe aici?"

„Sigur că da. O vizitam pe soția lui, înainte să moară." Așteptară. „Acum e singur în casa asta, doar cu o bucătăreasă și cu un pivnicer și poate cu o femeie care face curat. De la moartea soției nu s-a mai prea distrat. Dar acum câțiva ani, când ea trăia încă ..."

Ușa se deschise.

„James", spuse Feolora. „Văd că tot aici lucrezi. Mă mai ții minte, doamna Coumbe?"

„Sigur că da", spuse pivnicerul. „Ați venit la recepție?"

„Cel Mai Bătrân Bingo m-a invitat. Voi cânta. Știu că am venit mai devreme..."

„Intrați. Cel Mai Bătrân Bingo va da recepția în sufrageria din vest."

Îl urmară pe pivnicer, de-a lungul unui coridor la stânga. În spatele unei uși arcuite, se vedea sufrageria de vest. Era atât de mare că Pat

fluieră de mirare. Pivnicerul făcu o plecăciune și se retrase.

Femeile coborâră cele patru scări de marmură și păsiră pe parchetul podelei. Feolora parcurse sala și se așeză pe una din canapele. Lăsă jos chitara. „Așează-te și tu, Pat."

Pat rămase o clipă nemișcată, scrutând camera.

„E ceva", spuse ea, după ce făcu un tur. „De afară n-aș fi crezut că poate fi atât de mare. Părea mare dar nici chiar așa."

„Se zice că-i cea mai mare reședință din Malneen. Cred că ar trebui să mă dau puțin la el. Crezi că ar strica o astfel de relație?"

Sosiră invitații. Pat stătea neliniștită lângă Feolora. Nu-și prea găsea locul. Când o văzu pe Feolora, oaspetele de onoare veni spre ea cu brațele deschise, zâmbind. „Dragă Feolora!" Ce frumos din partea ta!", îi luă mâna și i-o strânse cu putere.

„Nu credeam că o să-ți aduci aminte de mine", spuse ea. „Cel Mai Bătrân Bingo a spus că ai insistat să fiu și eu de față. Îți mulțumesc foarte mult și dă-mi voie să ți-o prezint pe Patricia Wilks, care este măritată cu un Bingo, Paul Wilks de la Malneen."

Consilierul McClintok lăsă cu părere de rău mâna lui Feolora și se întoarse spre Pat. „Bună ziua, dragă."

„Primiți felicitările mele, Consiliere. Trebuie că este minunat."

„Mulțumesc, mulțumesc. Feolora ai să ne cânți ceva, nu-i așa? Ți-ai adus și chitara? foarte

bine! Excelent! Trebuie să vorbim ceva mai târziu... să nu uiți, bine?"

Consilierul McClintok se depărtă ca să-i primească și pe ceilalți musafiri mai târziu.

„E foarte simpatic", spuse Pat. „Îl știi bine?"

„Ne-am întâlnit doar o dată sau de două ori, la Club. Vai! Uite-l pe Cel Mai Bătrân Bingo. Vino la el, trebuie să-l cunoști. E într-adevăr un om de treabă."

Când apărură lângă Cel Mai Bătrân Bingo Fretwert, acesta îl asculta indiferent pe un bărbat mai tânăr. Le văzu și le privi semnificativ iar ele așteptară respectuoase să-și termine discuția.

„Nu te îngrijora", spuse Cel Mai Bătrân Bingo Fretwert. „Va fi de vânzare la licitație peste câțiva ani, când voi muri. Nu, locul ăsta vechi e casa mea. Nu o voi vinde și nici un argument nu mă va convinge să o schimb. Nu acum... E prea mare pentru mine. Întotdeauna a fost. Dar e casa mea."

„Să nu mă uitați dacă..."

„Nu ai nici o șansă, domnule", spuse nerăbdător și drept încheiere se întoarse spre femei. Avea un costum oficial albastru închis, o cămașă albastru deschis și o cravată bleumarin, pantofi albaștri. Avea o față întinsă, ochi luminoși, un zâmbet plăcut. Aproape în întregime cărunt, părul avea cărare pe mijloc iar la spate îi depășea gulerul.

Feolora făcu prezentările.

„Paul Wilks. Bingo? Să nu îi stabilim încă o poziție socială."

Pat se înroși încurcată și mâna i se duse instinctiv la cap, sperând să își găsească părul în

ordine. „E doar... puțin ieșit din formă."

„Desigur, desigur", spuse Cel Mai Bătrân Bingo Fretwert. „La Malneen, nu? Îl va conduce în curând, probabil."

„De-abia a început..." protestă Pat, și mai încurcată.

„Bingo se mișcă rapid sau nu se mișcă deloc, zic eu. Paul Wiljks, nu? O să-l urmăresc."

După ce serviră băuturile, invitații începură să vorbească în grupuri. Ici subiectul era vreo casă, colo politica. Grupul de lângă Pat și Feolora era compus din niște ingineri care discutau noile îmbunătățiri la bateriile cu carburant la joasă presiune ce aprovizionau Malneenul cu curent electric.

Se îndepărtară de ei. Acum auzeau alte și alte frânturi de dialog:

„...îți spun eu, suntem într-o criză și..."

„...soția spune că la baie weed-ii nu-și găsesc locul..."

„...nu văd nici o schimbare care să planeze asupra noastră. Taxe mai mari, oricum, dacă la asta vă referiți, în cazul în care noua irigație..."

„...sunt fundamental..."

„Politica asta!", spuse Feolora. „Bărbații nu vorbesc niciodată despre altceva?"

Consilierul McClintok o găsi din nou.

„Trebuie să cânți, dragă", spuse el.

„N-o să asculte nimeni", protestă ea.

„Pentru mine", spuse el rugător. „Te rog."

„Nu, nu chiar acum."

„Trebuie să cânți. E celebrarea Donației.

Trebuie să mă ajuți să o sărbătoresc. Vreau din tot sufeltul să o faci."

Îi zâmbi cu subînțeles peste umăr lui Pat și dădu supusă din cap. „Ce mai pot zice! Dar noi..."

„Acum, te rog. Ai promis."

„Bine, să-mi iau chitara." Plecă după ea. Le făcu semn să o urmeze într-un colț liber al camerei. Se așeză pe o sofa și deschise cutia. În timp ce-și acorda chitara, mai veniră ceva invitați. Se grăbiră să-și aducă scaune.

După ce se așeză toată lumea, Feolora își compuse un zâmbet fâstâcit, apoi începu să cânte.

Avea o voce moale și plăcută dar nu era ceva excepțional. Mâinile erau mult mai bune, căci corzile vibrau la atingerea lor, având un sunet trist, melancolic.

'Cu mult timp în urmă', cântă ea.
'Construi o bărcuță,
Trecu oceanul,
Și navigă,
Și navigă...'

Corzile tăcură.

„Strălucitor!", țipă Consilierul McClintok, bătând din palme entuziasmat. „Nu-i așa că-i grozavă?"

„A fost un cântec vechi de adormit copiii", le explică Feolora, plecându-și modestă privirile. „Aș vrea să vă cânt în continuare un cântec despre Colapsul Tehnologic. Este un cântec al foametei și al lipsurilor, un cântec despre bande de sălbatici și viața grea din fermele de la țară. Sunt sigură că

mulți dintre voi îl știți și, dacă doriți să cântați și voi la refren:

'Vai, e greu să sapi cartofi
După ce ai reparat radiouri
Și e greu să vezi soarele apunând',

nu vă temeți și dați-vă drumul."

După ce sfârși și acest cântec cineva dori să alsculte „Ultimul avion" și ea îl cântă. Apoi cântă două cântece cu haz din vremea înființării Malneenului și încheie cu „Tinerele fete Bingo".

Consilierul McClintok mai ceru și altele dar câțiva din cei de față se îndepărtară iar ea îl refuză.

Consilierul McClintok o luă apoi de mână. „A fost minunat, dragă. Pur și simplu minunat. Ai văzut grădina Celui Mai Bătrân?"

„Da, am fost pe aici de mai multe ori."

„Atunci poate vrei să fii amabilă și să mi-o arăți și mie?", o rugă el.

Se plimbă prin grădină cu Consilierul McClintok. Trecură de apele unei cascade și se opriră sub o salcie umbroasă.

Consilierul McClintok căută febril un motiv ca să o atingă dar nu găsi nici unul. Gâtul îi era uscat iar palmele umede. Feolora, departe de a fi indiferentă, o luă la fugă iar el o urmă. Ea îl păndi. Slăbuț. Cu chelie. O față de tată. Un Donor. Ce excitant!

„Feolora", îngăimă el. „Trebuie să te mai văd! Nu spune nu. Trebuie!"

Privi încurcată în jos și spuse cu o voce

pierdută. „Dar Consiliere Donor, sunteți căsătorit." Se îndreptă spre salcie și se lipi cu spatele de ea. Își îndoi genunchii ușor și-și arcui corpul, evidențiindu-și silueta perfectă.

„Vreau să te mai văd, singură", spuse el.

Întoarse capul ca să-l poată privi cu colțul ochilor. „Consiliere..."

„Spune-mi Fred, te rog."

„Fred. Vai, Fred! Viața e atât de tristă și de nedreaptă."

El veni lângă ea dar ea se îndepărtă.

„Cum poți spune așa ceva?"

„Suntem atrași unul de celălalt." Era cu spatele la el. „Nu nega acet lucru. Dacă ne-am fi întâlnit acum câțiva ani... Dar acum, vai, vai... vai, lucrurile ar fi putut..."

Îl auzi apropiindu-se de ea și se îndepărtă puțin.

„Încă am putea", spuse el.

Îl privea în față. „Nu! Un moment de plăcere interzisă și apoi o viață de regrete. Ai o soție. Gândește-te la ea. Ce-ar zice?"

„Rosa nu trebuie să știe..."

O auziră pe Erosianna strigând: „Fred! Fred! Iubitule, unde ești?"

Se îndepărtară rușinați unul de altul, speriați.

Apăru Erosianna. „Ah... Aici erai! Bună. Feolora, nu-i așa? Îmi pare rău că n-am ajuns să te aud cântând; am auzit că a fost minunat. Iubitule, câțiva oameni întreabă de tine. Vino înăuntru."

Cei trei, luați pe sus de entuziasmul Erosianei se întoarseră din grădină. La ușa

salonului de vest, Erosianna făcu cu mâna cuiva de dinăuntru. Consilierul McClintok nu scăpă ocazia și-i șopti disperat, pe la spatele soției sale: „Te rog, vreau să te mai întâlnesc!"

Privind la Erosianna, Feolora spuse: „Vai, Fred, vai, dragul meu, cum aș putea?"

„Spune da", insistă el.

Îl privi lung, cu atenție; îi amintea de cineva și simțea că inima ei îl dorește. „Da", oftă ea.

9.

Orașul Malneen era situat la marginea de sud-est a regiunii. De o parte era oceanul iar de celelalte părți erau șiruri de munți deșertici. Orașul era tăiat pe la mijloc de râul Warmantle, ce curge înspre sud și probabil se varsă în mare câteva mile mai jos de așezarea de pescari Arcoon. Clima era temperat-tropicală iar vegetația luxuriantă înverzea tot timpul anului valea largă de vreo douăzeci de mile. Malneenul era situat pe vreo trei mile de-a

lungul râului Warmantle, la sud și la nord iar în partea lui mai lată avea cam o milă și jumătate.

Clădirile erau de lemn și piatră, cele mai înalte având douăsprezece etaje, adăpostind tot felul de concerne comerciale. Străzile erau largi, pavate cu piatră și pe margini erau sălcii și magnolii, arareori ulmi argintii înalți. Doar în zona rezidențială creșteau pini gigantici și vechi avocado, stejari și cedri. Zona rezidențială făcea legătura cu pământurile fermelor.

Orașul era curat iar în lumina soarelui de vară strălucea în verde, alb și maro. Aerul era curat și cerul era de un albastru eterat. Ori de câte ori o briză tulbura aerul, copacii prindeau să vorbească între ei.

Mașinile aproape lipseau în oraș iar singurul pod de peste Warmantle era făcut doar pentru pietoni. Cetățenii Malneenului mergeau și se întorceau pe jos de la servici sau de la vecini iar uneori o luau la pas spre dealurile de est ale muntelui Distant, mergând la plimbare sau la picnic. Drumul prăfuit ce lega Malneenul de lumea dinafară venea dispre deșert, după ce trecea o trecătoare de vreo zece mile de la nordul orașului, tăia drept, aproape ca o săgeată fermele din jurul orașului și se alipea străzii principale, Bulevardul Merwhistle.

În Malneen erau o sumedenie de păsări viu colorate și la fermele dimprejur câteva animale sălbatice. Uneori cobóra de pe munte câte o căprioară sau vreo capră neagră și foarte rar era nevoie să se facă o expediție pentru a vâna vreo pisică sălbatică ce prăda fermele. Oricum, în marea

majoritate a timpului orașul și fermele ce îl înconjoară răspândeau liniște și pace în lumina unui soare binevoitor, sub care nici praful de pe drumul comercianților nu se mișca.

Wilks trecu râul Warmantle și apoi o luă în jos pe bulevardul Merwhistle spre Bancă. Când ajunse el acolo, mulțimea se risipise.

Banca, strălucind orbitoare în lumina soarelui de după-amiază părea mai masivă decât era: un artificiu recent din tehnica arhitectonică a Malneenului. Primul etaj avea nici mai mult nici mai puțin decât cinci mii de metri pătrați, împărțiți în coridoare și camere de ceremonie. Vault era la etajul doi. Fișele și Catalogul cel mare se aflau la etajul trei. Ultimele trei etaje erau artificiale. Oricum, arhitectul, mort deja și uitat, fusese în stare să realizeze o combinație de măreție și delicatețe într-un mod foarte funcțional.

La început Banca fusese destinată păstrării spermei unor indivizi excepționali. Fusese înzestrată privat (Sperma Nr.1) să fie un depozit genetic care (așa cum era de așteptat de la o societate închisă, de aproximativ un sfert de milion de indivizi) să ducă la eliminarea urmelor genetice ce puteau fi înlocuite cu unele mai capabile și puternice, selectându-se astfel acele gene care ar fi supraviețuit cel mai bine.

Începuturile Băncii nu s-au păstrat cu claritate. În primii ei ani de existență nu era mai însemnată pentru viața societății decât un muzeu de artă primitivă, de exemplu. După nici o sută de ani de la fondarea ei, să ai spermă depozitată la ea

devenise deodată un simbol al prestigiului. Mii de indivizi au primit dreptul de a dona sperma - printre ei aflându-se și un număr important de criminali nototrii, cu gene foarte viguroase - iar standardele de la început au fost tratate cu indiferență. Perioadele de donații haotice alternau cu stabilirea cerințelor stringente în concordanță cu principiile Donatorilor. Ulterior Banca devenise instituție de stat și era un factor capital pentru stabilirea organizării sociale și economice a orașului.

Câțiva cetățeni vizitau Banca. Majoritatea pereților, erau goi iar coridoarele pustii. Etajul al treilea, sala cataloagelor, prezidată de doamna Morrison, realiza adăpostirea oamenilor de știință dar celelalte biblioteci - mult mai atractiv ornamentate - aveau genealogii adecvate de Donatori, în special ai acelor artiști, poeți și oameni de litere ce erau îndrăgiți cel mai mult de tinerele fetișcane ale Malneenului.

Pe măsură ce urca scările de marmură i se accentua senzația unei enormități în spatele datelor imediate. Gândurile i se întorceau la începuturile neclare ale Tânărului John Method, fiul lui Alfred Argentine.

La etajul trei fu întâmpinat de doamna Morrison.

„Bună!", spuse ea. „Cine ești tinere?"

„Sunt reporter la Morning Malneen. Mă numesc Paul Wilks."

„Mă bucur că ai venit pe aici. Aproape tot timpul sunt singură pe aici, de dimineața până la ora închiderii." Doamna Morrison era destul de

bătrână, fragilă și aproape transparentă. Avea un păr alb-argintiu. Ochii limpezi și luminoși și mișcările sacadate, ca ale afaceristelor. Părea de vreo șaptezeci de ani. În jurul ei plutea un aer de inocență infantilă. „Ați venit să cercetați dosarele?" Purta o bluză turcoaz și pantaloni gri. Bluza era fără mâneci iar brațele ei păreau în mod surprinzător neatinse de vârstă. Părul alb-argintiu era prins la spate cu un șnur împletit din fire verzi, portocalii și albe. Avea șosete albe și sandale fără toc.

„Aș vrea să vă vorbesc", spuse el.

„Cu mine? Oh, Doamne! De ce ar vrea cineva să-mi vorbească? Apropo, sunt doamna Morrison. Dar poate știți? Sunt de atâta vreme aici că bănuiesc că fiecare om din oraș îmi știe numele. Vino, Paul. Să intrăm aici. Acesta e biroul meu, unde păstrez - mă înțelegi - dosare personale și ceva lucrușoare de-ale mele. Firește, dosarele principale sunt în fișiere, la loc."

Wilks rămase în picioare în fața biroului acoperit cu sticlă. Privi la Hârtia Echilibru de sub sticlă. Era așezată în așa fel încât să poată fi citită de vizitatori.

„Așează-te, Paul. Aici. Văd că te uiți la Hârtia Echilibru, o schimb la fiecare două săptămâni, deși nici eu nu înțeleg de ce. Știi, așa îmi cer cei de sus și am început să o fac din încredere oarbă de nici nu mai știu câți ani. La fiecare două săptămâni, fie vară, fie iarnă mă închid aici o oră și mă urc aici, verificându-mi Echilibrul." Râse ușor, cu un elan tineresc. „Știi, nu pot angaja o femeie bolnavă la dosarele Băncii. E o muncă extrem de grea! Îl

supraveghez pe cel ce mătură și verific dosare, apoi semnez recomandări pentru tinerele fete, vezi tu, lucruri importante. Vai, nu-ți vine să crezi cât sunt de ocupată!"

„Doamnă Morrison..."

„Paul, sunt în serviciul acesta de la douăzeci și opt de ani. De atunci, cinci zile pe săptămână, de la zece la patru. Își vine să crezi? Ei, trebuie. Știi, fată fiind eram atât de sigură că voi aduce pe lume un Bingo,- dar care fată nu este? Aveți copii?"

„Sunt Bingo."

„Vai, scuzați-mă. Îmi pare rău că v-am întrebat aceasta. Ei, spuneam că, atunci când nu mi s-a aprobat un Bingo, am căzut într-o depresie adâncă! Oh, nici nu-ți dai seama cât m-a afectat. Lumea mi se distrusese, visurile se spulberaseră și viața îmi era ruinată! Oh, Doamne, parcă a fost atât de demult și atuci m-am gândit că nu este o slujbă mai bună pentru mine decât aceasta. De atunci sunt aici. Măiculiță!"

„Doamnă Morrison, de ce umblați la mostre?", întrebă Wilks.

Fu un moment de tăcere.

„De ce, Paul! Cum poți spune așa ceva? Mă acuzi că... am umblat la mostre? Crezi că sunt bolnavă sau ce? De ce, uită-te și tu, aici! Uită-te la Hârtia cu Echilibrul meu!"

„N-am spus că a-ți fi bolnavă", spuse Wilks.

„Măi băiete! Ei bine, niciodată! Nu, niciodată! Niciodată în viața mea n-am auzit ceva atât de... atât de nebunesc!"

„Doamnă Morrison; azi o tânără fată are un Bingo cu trăsături mongoloide. Trebuia să fie fiul

poetului Sherwood Fatheringham - care nu era mai oriental decât sunt eu."

Doamna Morrison își acoperi gura cu o mână. Ochii se măriră. „Vai, Doamne!", spuse ea. „Cred că este o neînțelegere."

Wilks rămase în expectativă.

„Nu-mi pot imagina cum a fost posibil așa ceva", spuse ea. „Vai de mine, vai de mine. Cum crezi că s-a întâmplat, Paul?"

Wilks tăcea în continuare.

După o tăcere îndelungată, doamna Morrison spuse: „În regulă, Paul. Cred că acum e evident, nu-i așa? Nu mai pot ascunde adevărul. Cred că va trebui să... Doamne, cum să încep? Credeam că am făcut în așa fel încât dacă cineva dorea un micuț oriental sau unul de culoare, primea ceea ce vroia. Acum, ce să zic, cum am putut să-i fac așa o nedreptate lui Sherwood Fatheringham?"

„Când ai schimbat mostrele?"

„Vai, a trecut ceva vreme. Înainte să te fi născut tu, Paul." Părea distrată dar își reveni." Ei, ce-i făcut e bun făcut, totdeauna am spus-o... Am fost foarte supărată de când m-am angajat aici. Toți acești copii potențiali, dintre care mulți nu aveau nici o șansă pentru că fetele astea stupide nu se uită atent în Catalog! Pur și simplu era nedrept. Așa că m-am gândit să le dau tuturor șanse egale. Am ales - adică am amestecat, cum spui tu, mostrele între ele. Știi, la Vault împart fiecare Donație în cincizeci de capsule separate, astfel încât să nu fie nevoiți să lucreze cu toată sperma ori de câte ori aveau nevoie de o Donație. Nu-i face bine, spermei, să o tot dezgheți și să o îngheți la loc.

Uite, aici sunt aceste orificii pătrate în care se păstrează capsulele și aici sunt trecute numerele corespunzătoare fiecărei găuri, cu certificatul oficial și tuburile purtătoare goale. De exemplu, certificatul nr.18 corespunde cu nr.18 din Vault. Numărul 18 ar fi domnul Enright Castleigh, un favorit de-al meu. Acum nu mai știu cine este. Știi, îl urmăresc pe domnul Castleigh și îl mut din când în când. Nu vreau ca o singură generație să epuizeze rezerva de domnul Castleigh.

Wilks se holba consternat la Hârtia Echilibrului de sub sticla biroului. „Vreți să spuneți că nu mai știți care cine e?"

„Pentru numele lui Dumnezeu, nu! Paul, am început s-o fac de ani de zile și sunt mii și mii de tubușoare. Nimeni nu și-ar fi putut aminti toate schimbările!"

„Doamnă Morrison, mă întreb dacă vă dați cumva seama de ceea ce ne-ați făcut?"

Doamna Morrison se gândi în liniște, privind pe fereastră, de-a lungul Bulevardului Merwhistle, la râul Warmantle, mult scăzut în această perioadă a anului.

De obicei, pe măsură ce o persoană îmbătrânește, copilăria își pierde treptat din importanță până când, la un moment dat, există doar ca principiu: nu rămâne nici o imagine, nici un sunet în memorie. În acest moment acest fapt devine obiect al unei preocupări, indiciu sigur al slăbirii puterii minții. Neliniștită, mintea se reîntoarce să examineze această pată albă și să se reconfirme. Cu mare efort, bucăți din realitatea uitată apar din ceață și se joacă prin fața ochilor

uimiți: Copilăria ei se pare că a fost sublimă: vânturile reci fuseseră blânde, adiind mirosuri demult uitate; culorile erau mai vii și strălucitoare, orizontul mult mai îndepărtat iar sfârșitul aproape inexistent. Tocmai în această perioadă doamna Morrison cerceta frânturi din trecut, pregătindu-se să treacă din prezentul sumbru, alb-negru, în trecutul colorat. Pentru prima oară, după o perioadă îndelungată revedea cu claritate chipul tatălui său. Fusese un om drept, amabil, rezervat dar puternic. Simțise că lumea era un loc în care trebuie să lupți. Toți porneau în viață egali dar numai cei ce se adaptau supraviețuiau. Tânărul acesta, Wilks, puternic fizic și perspicace - primul om care-i ghicise secretul - trebuie că va supraviețui. Îi amintea vag doamnei Morrison de tatăl său și vroia să îl ajute în aceeași măsură în care vroia ca el să o ajute. De altfel, părea un tip cu care ar fi putut negocia.

„Presupun că e destul de greu", spuse ea într-un sfârșit. „Când am făcut asta am sperat ca nimeni să nu afle. De fapt, Paul, cred că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă am - știi tu..." Îi trase conspirativ cu ochiul. „Dacă am face ca nimeni să nu mai afle secretul meu și al tău. Ce zici de asta?"

„Dar, doamnă Morrison..." Se opri în mijlocul frazei, cuprins de o nouă idee ce îl străfulgerase.

„Da?", întrebă ea politicoasă.

„Doamnă Morrison... ă... doamnă Morrison, să vă întreb și eu ceva. Să zicem că vă fac această favoare, ce spuneți dacă ar trebui ca într-o bună zi să-mi faceți și dumneavoastră una?"

„Vai, Paul dar aș fi încântată. Sigur că sunt

de acord. La ce te gândești?"

Era mai probabil ca un paralitic în scaunul său cu rotile să escaladeze cel mai înalt munte din lume decât ca un Bingo să aibă un copil fără consecințe dezastruoase. Această problemă îl preocupa pe Wilks. Reușita fusese imposibilă, chiar dacă nu îi afecta onoarea. Nu putuse obține în nici un fel o cartelă Bingo. Dar dacă ar putea obține în vreun fel o cartelă Bingo, atunci ar fi avut o metodă sigură prin care să-i întreacă pe cei care îl întrecuseră toată viața lui.

„Mai întâi", spuse, „trebuie să demonstrăm că Sherwood Fatheringham avea și puțin sânge oriental."

10.

Se făcuse seară când Wilks se întoarse la reședința Marlin. De frică să nu își încarce și mai mult nota de plată, veni pe jos.

Marlin îi deschise când sună la ușă și îl conduse în salonul de sus.

„Ce ai descoperit la Bancă?", îl întrebă Marlin.

„Domnule Marlin", spuse Wilks, abordând un ton grav și o mimă gânditoare, „până acum am verifict prin Catalog și am recitit niște documente... se pare că avem de-a face cu unul din acelea în care genealogia este foarte restrânsă. Dar am descoperit ceva neașteptat. Ceva ce mă face să cred că una din stră-stră-străbunicile lui Sherwood Fatheringham era chinezoaică.

Marlin rămase impasibil.

Privind candid, Wilks se aplecă înainte, așezându-și mâinile pe genunchi. „N-aș putea spune că acest din motiv este afectat micuțul dar trebuie să recunosc că legile geneticii nu au fost descoperite în întregime. Cred că unii Bingo au învățat mai multe despre asta la școală, pentru că educația mea nu a fost concentrată asupra problemelor de biologie - încă - din câte îmi amintesc dar nu-i imposibil să fi urmat vreodată un astfel de curs."

„Într-adevăr?", întrebă cu răceală Marlin.

Wilks se aplecă și mai mult înainte. „Știți, cred că genele mongoloide sunt recesive și - uh! - în acest caz, pur și simplu, au izbucnit la suprafață. Nu e un cuvânt bine ales dar m-ați înțeles? Cred că e o explicație rezonabilă."

Marlin înălță o sprânceană.

„Ei, bine", continuă Wilks, strigând puțin, încercând să împrăștie liniștea ce se lăsase, „este o fisură în genealogia domnului Fatheringham. De fapt, întreaga genealogie, dacă vreți să mă credeți, se reduce la acei strămoși. Doamna Morrison m-a ajutat să mă uit prin documentele mai vechi și ea a descoperit-o pe Alice Soong, chinezoaica de care vă

vorbeam. Ei bine, Alice Soong s-a măritat cu un Gardner, care, desigur este același nume ca și cel al unui străbunic din partea mamei al domnului Fatheringham. Gardner, credem noi, a fost fiul lui Alice Soong dar probbil că dintr-o căsătorie anterioară, de moment ce faptele par să arate că numele primului său fiu se pare că a fost dat după cel al soțului, domnul Gardner cel responsabil de nume."

„Într-un fel, aceasta nu mi se pare adevărat", comentă Marlin.

Wilks, care-și permisese să se așeze mai confortabil, se aplecă din nou în față. „Atunci, domnul Marlin, dumneavoastră spuneți că ceva nu e în regulă la Bancă. Dar credeți-mă, dacă ar fi ceva în neregulă la Bancă, Bingo ar fi primii care ar ști, nu credeți?"

Deoarece celălalt nu continuă imediat, Marlin se uită în tavan.

„Vreau să spun că n-ar lăsa un astfel de lucru să se întâmple, nu-i așa? Ce s-ar întâmpla cu Malneenul dacă ar fi ceva în neregulă la Bancă? Ce Bingo am mai avea? Vreau să spun, cine ar fi ei? Pur și simplu n-am mai ști cine sunt Bingo ai noștri!"

„Nu m-am gândit niciodată la asta", spuse Marlin.

„Acum, să vedem cazul dumneavoastră, domnule Marlin. Văd că aveți o casă frumoasă. V-ați gândit vreodată ce s-ar întâmpla dacă dintr-o dată acești oameni ar începe să se îndoiască de Bingo? În cazul că ar transpira ceva la ziar? Ce va mai fi cu slujba dumneavoastră? În ce-i privește pe

Bingo o să fie o adevărată anarhie. Ce vor face cu instituțiile noastre? Nu vroiați să spuneți că e ceva în neregulă la Bancă, nu?"

„În acest caz, n-am vrut să spun chiar asta", spuse Marlin.

„Sigur că n-ați vrut. Vedeți ce-ar însemna? Trebuie că doamna Morrison are dreptate. O să-i transmit să vă dea și dumneavoastră să studiați niște copii de dosare, să vă convingeți."

Imaginea acelei anarhii se prefigura ca un stol de vulturi pe cerul viitorului lui Marlin. Acum privea în jos. „Mă bucur că v-ați întors, domnul Wilks", spuse într-un târziu. „Trebuie să recunosc - și credeți-mă, mă simt rușinat de mine însumi - că am crezut că s-a întâmplat un fel de deranj, o încurcătură la Bancă. Dar acest lucru, așa cum spuneați, nu ar fi posibil, nu-i așa? Nu, sigur că nu e posibil. Mă bucur că povestea nu a mers mai departe... Dar, domnule Wilks, asta va mai ușura puțin cugetul lui Mary. Ăăă, Alice Soong? Mary va vrea să citească despre ea."

„O să o rog pe doamna Morrison să vă trimită informațiile pe care le doriți - sau mai bine, de ce nu o sunați chiar dumneavoastră?"

După plecarea lui Wilks, Marlin se duse în camera fetei sale. „Scumpa mea Mary", spuse el. „Domnul Wilks, reporterul de la ziar, a fost la Bancă și s-a interesat de cazul tău și se pare că totul este în regulă."

„Dar, tată!!!"

„Mary, e puțin cam complicat. Se pare că unul din stră-stră-străbunicii domnului

Fatheringham din partea mamei sale a fost un Gardner, fiul dintr-o căsătorie anterioară a unei chinezoaice, pe nume Alice Soong."

„Dar..."

„Doamna Morrison l-a ajutat pe domnul Wilks să cerceteze."

„Doamne..."

„Eu cred că aceasta-i explicația. Eu unul mă simt mai împăcat, acum că am vorbit cu domnul Wilks. Cred că a sosit vremea să ne scoatem din cap toate gândurile negre pe care ni le-am făcut înainte de a vedea mai bine cum stau de fapt lucrurile."

„Doamne!" Mary privi spre copil.

„E drăguță", spuse Marlin.

„Alice Soong? Ce fel de femeie a fost?"

„Oh, a fost extraordinară. Pe bune, o femeie nemaipomenită."

„Trebuie să obținem toate informațiile în legătură cu ea."

„O să o rog pe doamna Morrison să ne trimită tot de are despre ea."

„Doamne", spuse Mary zâmbind. „Nu vrei să-mi dai copilul, tată? Doamne!" Ochii îi străluceau. „Asta face ca totul să fie și mai interesant, nu-i așa? Cine ar fi crezut că de fapt Sherwood Fatheringham era și puțin chinez? Bob va fi surprins!

Odată ieșit, Wilks rămase o clipă în capul scărilor curbate ce duceau în stradă. Soarele apusese în spatele dealurilor. Undeva la est, orizontul prindea o culoare purpurie. Ici, colo licărea câte o stea.

Luminile se aprindeau una câte una, licărind

cu o căldură prietenoasă. Pacea se așternea în marele oraș Malneen, poate cel mai mare centru urban de pe planeta Pământ. Câte astfel de orașe vor mai fi existând, nimeni nu putea spune. Multe teritorii fuseseră recucerite de păduri și mlaștini. Vechile orașe erau ruine.

Viața în Malneen era simplă; evenimentele petrecându-se regulat și calm. Sistemul educațional nu încuraja interesul strict tehnologic și, din moment ce populația era preponderent statică, oamenii nu erau dornici să forțeze progresul.

Trecuse mai bine de o mie de ani de la prăbușirea vechilor orașe și atrofierea ultimului cerc evolutiv al civilizației anterioare.

Paul Wilks respiră adânc aerul rece al serii. Pentru o clipă fu subjugat de un simț al istoriei. Ținea acum, în propriile mîini, cunoașterea și puterea cu care ar putea să îngenuncheze societatea aceasta somnolentă și să o trimită într-o cursă fără sfârșit.

Un lung moment, corpul îi fu străbătut de fiori de plăcere la ideea dezordinii sociale.

Apoi plecă acasă.

11.

Preocupat fiind de metodele prin care ar fi putut trage foloase din toată povestea aceasta, Wilks de abia la cină resimți impactul psihologic al descoperirii sale.

Pat, care sosise mai târziu de la recepție, nu avea poftă de mâncare și-i povestea fericită despre

recepția grandioasă de la Cel Mai Bătrân Bingo Fretwert. Wilks scăpă cuțitul, care căzu pe un ou prăjit.

Dumnezeule! Nu știu cine sunt!

„Paul, ce s-a întâmplat?", se alarmă Pat. „Ar trebui să vezi ce figură ai!"

„Tocmai mi-am adus aminte de ceva care mai mult sau mai puțin... Lasă-mă puțin singur. Trebuie să mă gândesc cum trebuie. E foarte important pentru mine."

„Ești bine? Nu ești cumva bolnav?"

Dădu din cap cu hotărâre.

„Dar totuși nu văd ce te putea supăra în halul acesta. Ai împrăștiat gălbenușul pe tot cuțitul... Aici. Și aici. Lasă-mă să-l iau eu. Îți aduc altul. Luă cuțitul cu atenție de lamă, ținându-l la o distanță respectabilă de rochia ei albastră cu care fusese la recepție, cu mânecile în formă de aripi.

Se întoarse cu un cuțit curat. „Unge-ți pâinea prăjită cu unt și mănâncă."

O ascultă mecanic.

Fața ei fu cuprinsă de un tremur de îngrijorare. Se foi neliniștită în scaun.

„Rățoiule, mă simt atât de neajutorată dacă nu mă lași să te ajut. E tot ceva în legătură cu serviciul?"

„Nu."

„S-a întâmplat ceva la serviciu, știu eu!"

„Serviciu?" Wilks ridică privirea. „Serviciu? Serviciu?... Ah! Mă gândeam la..." Morning părea în urmă cu o veșnicie.

„Da?", întrebă ea repede.

„Astăzi Williams mi-a vorbit din nou ca un

părinte. Bănuiesc că sunt pe cale de a fi concediat."

„Ei și tu, puișor!"

„Ba da. Vorbesc serios. Și poate că au dreptate." Se ridicase în picioare. „Au dreptate! N-am fost făcut să fiu reporter. Știi, trebuie că odată am vrut să fiu cineva dar nici măcar nu îmi mai amintesc. E ca și cum toată viața aș fi fost altcineva. Nu mă înțelegi, Pat. E ca și cum toată viața mea oamenii m-au forțat să intru într-o gaură pe care mi-au pregătit-o dar eu nu m-am potrivit. O părticică din mine a sărit afară, ei au vârât-o înapoi dar apoi o alta a izbucnit altundeva. Am fost atât de preocupat toată viața mea să le șicanez opera, că n-am avut niciodată ocazia să stau liniștit și să mă gândesc cine sunt de fapt. Niciodată n-am mai gândit astfel. Cine sunt eu de fapt? Pat, dintr-odată, aceasta a devenit o problemă importantă pentru mine. Vreau să fiu cineva. Nu vreau să fiu reporter. Detest ziarul ăsta."

Pat, cu ochii măriți, își peria părul. „Niciodată n-ai mai vorbit așa, Paul. N-ar fi bine să spui chestiile astea și la serviciu. Te vor concedia cu siguranță."

„O.K., mă vor concedia. Foarte bine. Deci mă vor concedia. Tu ești cu mine? Îți pasă într-adevăr?"

„Sigur că sunt cu tine, puișor, știi foarte bine aceasta", spuse ea. Se duse la el. „Nu ții minte": „oriunde va mege el, să mergi și tu..." - sau cum naiba o fi fost. Te iubesc, puișor!"

„Dacă ar fi vreo cale să faci un Bingo", spuse el. „Dacă ar fi vreo cale! Am putea avea un copil. Vreau să am un bebeluș - un bebeluș care să știe

cine este tatăl său."

Pat se îndreptă..." Paul, să nu ne mințim singuri: vreau un copil la fel de mult ca și tine. Dar trebuie să fim realiști. Știam amândoi acest lucru când ne-am căsătorit."

„Poate există o posibilitate" - începu Wilks dar se descurajă când îi văzu chipul.

Pat se îndepărtă de el. În ochi i se putea citi spaimă și neliniștea. „Ce?"

„N-am vrut să spun asta", spuse repede. „Vroiam să spun, dacă ar fi o cale să faci un Bingo. Dacă aș avea destui bani, dacă..."

„Ce vroiai să spui cu o cale?"

„Am vrut să spun că să obții o cartelă Bingo", spuse el. „Asta am vrut să spun. De asta vorbeam eu."

A doua zi dimineața, în drum spre muncă, pășind pe străzile pașnice ale Malneenului, Wils își închipui orașul dintr-o perspectivă îndepărtată. Poate pentru prima dată conștientiza direct trecerea timpului. Timpul este schimbare, timpul este acțiune, timpul este mișcare, timpul este surescitant, timpul reprezintă fapte. Dar în lumea delăsătoare a Malneenului, o generație era aproape identică cu ultima iar pentru cetățeni timpul curgea asemeni unui ulei gros: fiecare moment - o prelungire fără sfârșit a unuia care a mai fost și care va mai veni.

Timpul, lipsit cumva de perspectiva schimbării avea o altă semnificație și era privat de necesitatea imediată. Aproape că întârziase. Încetini ritmul pașilor. La naiba cu serviciul. Se

întoarse din drum și intră în clubul său favorit, Greased Wheel, să afle ultimele știri ale dimineții.

La Greased Wheel, afaceriști de mai mică importanță, clienții obișnuiți de dimineață și tineri în ascensiune. Wilks fu nevoit să ia loc la o masă din spatele sălii. Comandă un S&S.

Cel de vis-a-vis îi spune: „Ai fost ieri la Donație?"

Wilks îl privi. Omul zâmbi, scuzându-se parcă. Wilks dezaprobă. „N-am putut", spuse.

Sosi S&S-ul.

„Mare lucru; cel mai mare spectacol din ultimii ani", spuse omul. „Consiliul a participat în întregime și trebuie că afară erau vreo două sau trei mii de oameni."

„N-a fost mare lucru, oricum, cu excepția Donării în sine."

Omul ridică din sprâncene.

„Știi, te-ai întrebat vreodată ce s-ar întâmpla dacă nu ar mai merge ceva? Să zicem, dacă toți Bingo mor, sau ceva de genul acesta?"

„Nu m-am gândit niciodată la asta", spuse omul. „Oricum, nu se va întâmpla așa ceva."

„Dar să zicem că s-ar întâmpla. Nu a lâncezit destul Malneenul? Nu crezi că e timpul să renască?"

„Și ce să facem?"

„Ai citit și tu cum erau Vechile orașe. Aceia au trimis chiar un om pe lună, odată.

„Totdeauna am crezut că o fost o tâmpenie", spuse omul. „De ce ar fi vrut să facă acel lucru?"

„De unde să știu eu de ce au vrut să o facă? Trebuie că au avut vreun motiv. Asta-i părerea

mea. Trebuie să ne desprindem și noi din rutina ce ne înconjoară. Trebuie să explorăm și să aflăm ce este în afara orașului. Va trebui să construim vapoare ca să navigăm peste oceane. Trebuie să construim mașini care să ne poarte pe lună și pe alte planete."

„Într-adevăr?", întrebă omul. „Credeam că ne ajunge lecția pe care omenirea a primit-o odată. Să-ți spun ceva, trebuie că tu însuți ești un Bingo, pun pariu."

„Asta n-are nimic de-a face cu ce am spus eu", spuse Wilks. „nu asta-i important. Problema e dacă ești fericit! Vreau să spun dacă ești fericit cu adevărat!"

„Sigur, cine nu e? Am o soție care va naște în curând, o slujbă bună. Ce mi-aș mai putea dori? Știi, voi, Bingo - nu o spun cu răutate. Dar nu vreți un simț al continuității ca noi ăștialalți. Eu l-am cunoscut pe tatăl meu și copiii mei mă vor cunoaște: eu sunt doar o verigă dintr-un lanț. Cei ca tine sunt lanțuri în sine. Voi nu aparțineți cu adevărat de ceva - de aceea sunteți atât de pasivi. Nu sunteți decât un fel de bombă care n-are nimic altceva de făcut decât să explodeze iar atunci când explodează, s-a terminat totul. Păcat, mare păcat."

Wilks bău din S&S.

„Domnule, în ce mă privește sunt mulțumit cu mersul actual al lucrurilor. Te gândești poate să le schimbi cu ceva?"

Wilks ridică privirea din pahar. „Există o energie ascunsă în acest oraș. Poți simți asta peste tot în jur. Eu o simt. Suntem gata să revoluționăm lumea, să devenim creatori, să ne extindem.

Suntem pregătiți pentru cea mai mare și cea mai de seamă perioadă din istoria omenirii. Dar suntem înlănțuiți de trecut, suntem încătușați, încarcerați de tradiții, ne irosim degeaba. Dacă am distruge cușca ce ne ține prizionieri, am putea face ceva pentru Malneen și nimeni nu ne-ar putea sta în cale!"

„Ei", spuse omul, „nu mă lua cu de-astea. Bingo sunt mai convingători decât noi, Weed-ii. Bingo sunt cei interesați ca lucrurile să rămână așa cum sunt, nu noi."

Peste o oră, Wilks fu anunțat cu promptitudine că directorul vroia să-l vadă.

Se prezentă imediat, nonșalant, fără remușcări, nu mai schimbă amabilitățile de rigoare.

„Stai jos", spuse Williams. „Ai întârziat. Unde e reportajul?"

„Nu este nici un reportaj", spuse Wilks.

În vocea lui Williams se putea ghici o încărcătură letală. „Am vorbit aseară cu Don și cred că e un subiect pe cinste. Auzi cum sună: „Strămoș chinez în genealogia poetului Fatheringham." Dacă știi cum să îl apuci, pot stârni valuri la Bancă."

Wilks simți impulsul unei panici în interiorul său. Povestea avea să transpire. „Williams", spuse el, surprins de sunetul vocii sale, „cui dracu crezi că-i pasă de nenorocitul ăla de Sherwood Fatheringham, exceptând vreo cinci, șase adolescente cretine?"

Williams căscă gura.

„Un subiect pe cinste este ceea ce se întâmplă afară", continuă Wilks. „Un subiect bun este unul

despre cineva care a inventat o mașină nouă. Subiectele de seară sunt despre lucruri cu adevărat importante. Sincer, mi se întoarce stomacul pe dos ori de câte ori mă uit la nenorocita noastră de pagină de gardă."

Williams înghiți în sec.

După ce spusese ce avea pe suflet și se descărcase, Wilks se așeză înapoi și așteptă să fie concediat. Probabil se va face pescar sau va lucra cu palmele în vreo fabrică. Dintr-odată simți că perspectiva viitorului nu-l mai preocupă. Deținea un secret mai puternic decât cel al strămoșilor despre Bombă. Malneenul zăcea neputincios în palma sa. Dacă îl vor deranja prea mult, le va sfărâma societatea fragilă în bucăți. Era invulnerabil.

„Ei bine", spuse Williams într-un târziu, „ce sugerezi, domnul Wilks, să facem cu acest fapt?"

Moliciunea replicii, chiar dacă era plină de sarcasm, îl neliniști. Nu se așteptase ca să fie pus să analizeze mai adânc subiectul și de fapt, nici nu era pregătit să o facă. Privi impasibil la director.

„Ei, ce faci? Continuă!", îl îndemnă Williams.

„Ei bine - ăăă -", începu Wilks nesigur.

„Da?"

„Ă... Ceea ce are nevoie orașul este o scuturătură zdravănă. Donația de ieri a fost cel mai important lucru din ultimii ani. Noi trebuie să stârnim vâlvă, să facem senzație, să-i facem pe oameni să discute între ei - trebuie să-i punem pe oameni să gândească. Un ziar ar trebui să fie în fruntea evenimentelor, mai degrabă un creator de știri decât unul ce relatează știri. Un ziar are

responsabilitatea de a aduce societatea la adevărata ei valoare."

Williams aprobă grav. „E perfect, Wilks", spuse, „du-te și scrie-mi reportajul acesta."

Odată întors în birou, Wilks se holbă la mașina de scris și simți o frustrare acută. Nu numai că nu fusese concediat dar fusese într-un fel pus în situația de a furniza un produs ce trebuia să fie rod al înclinației sale moștenite.

Își compuse o mină serioasă dar nu-i veni nici o idee.

Se ridică și începu să facă ture prin birou, mutând obiectele dintr-un loc în altul și salutând secretarele.

Se întoarse la club. „Echilibru bun, Turnbell", spuse el.

George Turnbell, care, în urmă cu vreo zece ani făcuse sport, îl privi încruntat și spuse: „Wilks, te superi dacă sunt sincer cu tine?"

„Nu. Spune."

Turnbell îl privi din nou, din spatele unui bărbat bine legat. „Ai un râs nervos. Știai? Sper că nu te-ai supărat că ți-am spus."

Wilks roși încurcat. „Nu mi-am dat seama până acum."

„O să-ți dai seama, trebuie doar să te privești într-o oglindă", i-o întoarse Turnbell.

Veniseră încă doi reporteri la barman.

„Ce-ai pățit azi, măi Wilks?", îl întrebă Reg Barney. „Ai dat-o în bară cu McClintok, ai?"

„Se va scrie depre el", spuse Wilks.

„Da?", spuse Teeman Trupp. „N-am văzut nici un exemplar."

„Tocmai se scrie", spuse Wilks.

„Aha, tocmai îl scrii", spuse Trupp. „Dar în ritmul acesta tot Barney și Trupp vor scrie pagina a doua în fiecare zi. Nu ai de gând să ni te alături și tu odată?"

„Am o sarcină aparte", spuse Wilks, simțind cum supărarea i se pune ca un nod în gât.

Zâmbiră între ei.

„La revedere, noi avem de lucru", spuse Barney.

Turnbell rămase în urmă. „Mai bine mă apuc și eu", spuse el. Zâmbi satisfăcut. „Și nu uita ce ți-am spus de râsul tău. E enervant."

Întors în birou, Wilks băgă o foaie de hârtie în mașina de scris și se concentră asupra ei.

După ce se scurseră vreo cinsprezece minute, scrise în disperare de cauză un articol despre un om cu două capete. Detaliile le inventă pe măsură ce articolul progresa.

Când îl termină, luă manuscrisul și-l duse la Williams, care îl citi atent.

„De unde ai pontul?", îl întrebă Williams.

„Am vorbit... am încercat să vorbesc cu negustorii", spuse Wilks. „Ei știu o grămadă de lucruri despre ce se întâmplă în lume. Odată ieșit din Malneen, dai peste tot felul de lucruri ciudate."

„Hmm", spuse Williams. „Îl pun pe Turnbell să-l reformuleze puțin și să văd ce iese. Poate ai reușit să faci ceva. Întotdeauna m-au interesat curiozități ca aceasta."

Înainte de a pleca de la lucru, Wilks luă un exemplar proaspăt din Morning Malneen. Articolul

îi apăruse. Numele său era chiar sub titlu.

'MUTANȚI STRANII SEMNALAȚI LA EST
de Paul Wilks, echipa Malneen

Negustorii care au sosit în Malneen au semnalat prezența unei colonii de sălbatici cu două capete undeva în munți.

Noua Rasă Constituie o Comunitate!'

Acum câteva generații, printr-o neșansă inimaginabilă, specia umană a suferit o mutație. Mutația s-a dovedit a funcționa, căci astăzi, în spatele Muntelui Distant, undeva în pădurile nesfârșite ce se întind la capătul deșertului de la est există aproximativ trei sute de bărbați, femei și copii, fiecare dintre ei având având două capete bine definite și articulate separat.

Capetele Par Să Aibă Aceeași Personalitate!

Negustorii ne-au informat că noua specie cu două capete pare să se fi adaptat foarte bine la disfuncționalității genetice. Deși capetele sunt separate, personalitatea este una și aceeași. Un negustor declara: „N-am observat nici un lucru care să mă facă să cred că aceste capete acționează independent, în timpul ședерii mele printre oamenii cu două capete. Vorbesc pe rând dar niciodată în contradictoriu și nici nu se întrerup niciodată.'

Wilks citi mai departe. Articolul îl satisfăcea. Era cel mai lung pe care îl scrisese vreodată la ziar. Numele îi apărea clar tipărit sub titlu. Desigur,

articolul suferise modificări considerabile dar esența era a sa. Lui Williams îi plăcuse. Îl culesese și-l tipărise, nu? Oamenii o să-l citească și o să discute pe seama sa. Îl va arăta lui Pat. Fără doar și poate. Avea de ce să fie mândru.

Se înapoie acasă pe străzile aglomerate, îmbătat de succes. După multe luni, simți că (incredibil) slujba sa era sigură pentru încă o bucată de vreme.

Acum, dacă ar putea face cumva să obțină o cartelă Bingo pentru soția sa... Iar dacă nu, ei bine, să-l ațâțe numai - avea el ac de cojocul lor.

Dar cum să-i facă rost lui Pat de o cartelă Bingo?

Această întrebare îi consumă gândurile dar în cenușa lor nu rămase nici un răspuns.

12.

Odată ce clipa de glorie trecuse, Consilierul McClintok fu cuprins de o depresie psihologică adâncă. Stătea în casă de câteva zile, vorbind arareori și atunci numai dacă era întrebat direct.

Rolul de Donor era univoc: în ultimul înțeles al cuvântului, Bingo erau clasa conducătoare. Consilierul McClintok, prin naștere și educație, era pentru totdeauna exclus. Nu îi putea aparține cu

adevărat.

Cugetă la onoarea care îi fusese conferită. Știa că meritele sale puteau fi comparate favorabil cu cele ale altor Donori. De exemplu, puțini au avut grija pe care el a purtat-o Malneen-ului. Nu era trufie: toți oameni spuneau acest lucru. Încă. Nu se putea aștepta însă la același grad de înțelegere din partea unui Bingo. Mai era un motiv, pe care nu-l putea deslușI încă. Se întrebă de ce s-a însurat cu Erosianna și de ce se îndrăgostește mereu doar de fete Bingo.

Din când în când Erosianna încerca să-l distragă. „Ei hai, iubitule! Zâmbește-mi! Fața sus! Ar trebui să auzi ce se spune despre tine la băi. Lumea încă mai vorbește despre Donație."

Dar nu putea fi mișcat din letargia în care căzuse.

„Ai citit azi Malneen? Au început un serial despre oameni cu două capete. Iubitule, ai face bine să-l citești. Donația și oamenii cu două capete. Lumea vorbește doar despre asta."

„Oameni cu două capete?", întrebă Consilierul McClintok, crezând că probabil a înțeles greșit.

„Mai bine ai citi chiar tu!", spuse Erosianna. „Totul a început de la acest articol, care a creat atâta vâlvă încât se scrie un serial întreg. Nici nu-ți vine să crezi. Câțiva Weed-i sunt de părere că ar trebui să organizeze o expediție și să aducă câțiva dintre ei la Malneen."

„Ce să facem cu ei?", întrebă Consilierul McClintok.

„Ei și tu", spuse ea, „toată lumea dorește să-

i vadă. Ai mai văzut vreodată un om cu două capete? Sigur că nu! Uite tocmai de aceea!"

„Unde sunt oamenii de care vorbești, Rosa? N-am auzit niciodată de oameni cu două capete."

„Ei...", spuse Erosianna nerăbdătoare. „Sunt departe de aici. Știi iubitule, asta ar fi o campanie bună. Nu-ți spun cum să-ți concepi compozițiile dar sunt convinsă că asta ar trebui să te intereseze."

„Dar am deja o campanie", îi reaminti Consilierul McClintok.

„Iubitule, aș fi vrut să nu ai. Te-aș fi ajutat cu dragă inimă să conduci o expediție și să aduci câțiva oameni din aceștia. Mor de curiozitate să văd unul!"

„Nu e timp să umblăm aiurea. Avem destule probleme acasă", spuse Consilierul McClintok.

Mai târziu, simțindu-se deprimat, o sună pe Feolora Coumbe, bucuros să-i audă vocea. Se recomandă și după ce aruncă o privire grăbită să se asigure că nu-i aude nimeni, șopti cu o voce guturală: „Pentru Dumnezeu, Feolora, trebuie să te văd!"

După ce acceptă să se întâlnească în secret, Feolora simți că o cuprinde iritarea. Nu îndrăznea să-i povestească nimănui. Se întâlni cu Patricia Wilks la Baia Sectorului de Est și, stând lângă ea la plajă, aștepta o ocazie să-i vorbească.

În ultimele zile, Pat petrecea aproape toată ziua la băi. Pielea i se bronzase puternic și nu mai prididea cu bârfele. Tirajul lui Morning Malneen crescuse cu zece la sută în ultima săptămână.

Soțul său era considerat a fi unul dintre cei mai intreprinzători reporteri ce au lucrat vreodată la ziar. Părerea ei era solicitată practic în aproape fiecare discuție.

„Și gândește-te numai", spuse Pat. „Subiectul era aici, trebuia doar să întrebe cineva. Oricine putea ști. Dar Paul are darul de a-și da seama cât de importantă este o anumită știre. A sosit un alt negustor în oraș iar Paul îl intervievează chiar acum. Paul spuse că sunt sute de astfel de reportaje pe care le va scrie dacă îi vor da voie."

„Nu știam că obișnuiește să vorbească cu negustorii", spuse Feolora.

Pat se ridică în capul oaselor. „Nici eu. A ținut secret acest lucru. A așteptat momentul potrivit. Feolora, acum că ești pusă în fața faptului împlinit trebuie să admiți că sângele Bingo își spune cuvântul."

Feolora se simți brusc cuprinsă de amărăciune. „Sângele Bingo", spuse ea necăjită. „Cu ce le ajută pe bietele fete? Vai, Pat, trăim într-o lume a bărbaților și este foarte greu să fii o femeie Bingo. Aș putea fi cineva, dacă m-ar lăsa. Dacă aș fi primit măcar educația pe care o primește un bărbat. Cât îmi doresc să fiu o Weed! Cât! Cât!"

„Taci", spuse Pat. „N-ar trebui să vorbești așa. Dedică-te carierei tale!"

„Cred că am găsit un bărbat adevărat!", spuse Feolora.

Pat se pregătise să o asigure că merita să se țină de cariera sa. Mai apoi putea aduce firesc vorba de la cariera lui Feolora la cea a lui Paul: un model de la care ar fi putut trage foloase. Acum se

împotmolise oarecum cu acest subiect nou. Nu putu decât să întrebe: „Cine?"

„Oh, asta e secret. Dar este un bărbat foarte important."

Pat se ridică în capul oaselor și-și privi satisfăcută sânii mari.

„Un Bingo?", întrebă ea, sperând că va putea elogia meritele Bingo referitoare la soțul ei.

„Nu. Și e însurat pe deasupra. Crezi că sunt nedreaptă dacă mă întâlnesc cu un bărbat însurat? E foarte drăguț, nu e... știi tu, tipul comun. Nu am de gând. știi, să fac ceva de care să-mi fie rușine dar poate că l-am încurajat prea mult și asta mă îngrijorează, pentru că, mai întâi de toate, este însurat."

Feolora se opri o clipă, încercând să dea de urma unei amintiri șterse. Își imaginâ fantasma care o înfiora în liniștea și întunericul orei de dinainte de culcare; alarmant era că nu îndrăznea să și-o amintească în timpul zilei. Închipuirea era cam așa: odată, când avea optsprezece ani avusese ocazia să se culce cu Tatăl Coumbe și ea a profitase iar după aceasta Tatăl Cooumbe a dispăruse. Retrăise acest clișeu de sute de ori și câteodată îi dădeau lacrimile și uneori ea era cea care a dispărea; se va fi înecat în Râul Warmantle și va fi fost dusă de apă, fără viață, în mare, sau va fi fugit în deșert și ar fi murit iar oasele i s-ar fi risipit sub razele neiertătoare ale soarelui; și poate așa mama ei ar fi iertat-o.

Amintindu-și petrecerea recentă, Pat o întrebă, „E Consilierul McClintok, nu-i așa?"

Feolora știa că poate conta pe Pat. „Vai, nu",

spuse ea grăbită. „Fred? Fred? În nici un caz. E... altcineva." Era mulțumită că i se aflase secretul; totuși, deocamdată afișa o mină inocentă.

„Cred că amândoi ar treui să decidă", spuse Pat. Ideea o deranjă. Paul n-ar fi făcut așa ceva; totuși, uneori se întâmplă lucrurile cele mai ciudate. Consilierul McClintok era un bătrân nebun. Oricum, Paul nu se putea compara cu el. Mintea i se împăienjeni de ipoteze. Inconștient își aranjă părul cu mâna.

„Să nu zici la nimeni, să nu afle cineva", spuse Feolora și, odată ce obținu promisiunea, se simți de parcă ar fi obținut în avans iertarea pentru un păcat pe care nici nu avusese de gând să-l comită.

Consilierul McClintok sosi la separeul întunecat de la Cocoșul de Aur unde ea îl aștepta.

„Feolora", spuse, strângându-i mâinile în palmele lui mari. Feolora purta colanți albastru deschis și un pulover larg, albastru la spate și galben-maroniu în față. La gât avea niște mărgele mari de lemn, alternând una roz și trei verzi.

„Fred", spuse ea.

Se priviră drăgăstos prin semiîntuneric iar Consilierul McClintok se așeză la rândul lui, ținându-i mâinile.

Până în aceată seară Consilierul McClintok nu mai mersese atât de departe cu iubirile sale secrete și datorită neîndemânării sale în această privință nu putea decât să o privească și să aștepte ca faptele să decurgă de la sine.

După o vreme, Feolora își retrase mâinile.

„Nu comandăm?", întrebă ea.

„Trebuie, nu?", spuse Consilierul McClintok uitându-se împrejur. Își șterse palma stângă de pantaloni și se uită în meniu.

Feolora apăsă butonul soneriei și chelnerul sosi imediat. Consilierul McClintok se făcu nevăzut în spatele meniului și comandă vin ca să se scape odată de intrus.

După ce se îndepărtă chelnerul, Feolora îi spuse: „Peștele prăjit este excelent."

„Comandă tu", spuse el și adăugă șovăind: „dragă". Închise meniul. „Am încredere judecata ta." Așa cum obișnuiesc femeile, grație naturii lor misterioase, ea zâmbi dar nu spuse nimic.

Se lăsă tăcerea iar Consilierul McClintok își dădu la o parte o șuviță de păr. „Îmi cade", își ceru el scuze."Sunt tânăr încă dar îmi cade părul. Așa se întâmplă cu cei din familia mea."

„Cred că-ți conferă o notă de distincție", spuse Feolora jucându-se cu fața de masă și evitând să-l privească în ochi.

Li se aduse vinul. Consilierul McClintok fu nevoit să-l guste. Înghiți repede picătura de probă și răspunse stressat „Foarte bun." Apoi se lăsă înapoi în scaun. Chelnerul umplu paharele. Feolora îi comandă cina, uitându-se întrebător la Consilier.

Odată ce fură din nou singuri. Consilierul McClintok o privi pe deasupra paharului pe Feolora. „Pentru tine."

Zâmbi frumos. „Mulțumesc... Fred."

Băură.

„N-ar fi trebuit să comandăm vin roșu dacă o să mâncăm pește", spuse el, „dar cred că n-are nici

o importanță. Hai să fim mai diferiți, vrei?"

„Da", spuse ea. „Să fim altfel decât ceilalți."

Consilierul McClintok își șterse palmele de transpirație și își simți gâtul uscat.

„E de-a dreptul minunat faptul că suntem aici", spuse.

„Într-adevăr."

„Povestește-mi despre copilăria ta", spuse el. Vreau să știu totul despre tine. Ce simte o Bingo în creștere, ce sentimente ai față de Weed..."

Amintindu-i-se de obârșia ei socială, Feolora se contractă. „Vai, Fred", spuse ea. „Nu vreau să mă gândesc la asta în această seară. Prefă-te că sunt o Weed - doar o Weed fericită și fără nici o grijă. Asta mi-am dorit toată viața."

„Doar nu vorbești serios", spuse el. „Bingo sunt..."

„Doamne dar eu vorbesc serios! La ce e bună o femeie Bingo, Fred? Sunt în derivă. Ce aș putea face? Cine își dorește o femeie Bingo?"

„Feolora", o apostrofă el, „nu vorbi așa. Eu... eu te doresc. Vreau să spun atunci când te văd, când te ascult cântând, îmi pari atât de sigură, de desăvârșită..."

Ea își acoperi ochii cu mâinile.

„Iar când ești cu mine, ești atât de liniștită, de rezervată, atât de relaxată. Mă simt bine alături de tine."

„Nu e bine, Fred", spuse ea. „Ai o soție, nu?"

„Erosianna", spuse Consilierul McClintok ca și cum și-ar fi adus aminte cu greu de ceva din trecut. „Ea nu mă înțelege. Trăim în două lumi diferite. Nu sunt un bărbat fericit."

„Bietul Fred..."

„Sunt genul de om care are nevoie de un alt soi de femeie - una sensibilă, emotivă, devotată. Eu îmi doresc tovărășie și prietenie sinceră... Erosianna este soția mea. N-aș putea să o părăsesc niciodată, căci are nevoie de mine dar un bărbat are nevoie și de altceva - de o femeie care să-i fie... prieten devotat. Aș vrea ca tu să-mi fi acea prietenă, Feolora."

Feolora clipi încurcată dar nu spuse nimic.

„Stai pe aproape?, întrebă Consilierul McClintok.

„Da", spuse ea încet.

„Așa m-am gândit și eu", spuse el.

Tocmai beau brandy când la bar își făcu apariția un grup zgomotos de șase persoane. Privindu-i neliniștit, Consilierul McClintok o recunoscu pe Dorothy Whittle. Soțul lui Dorothy era încă la spital, hrănit artificial intravenos, din cauza dificultăților ivite când au încercat să-i înlăture crusta de silicon de pe pereții stomacului. Prima lui reacție fu una de dezaprobare. Dorothy își făcea mendrele cu bătrânul Jim, gândi el. Să vezi numai ce-o să zică Rosa când îi spun... Dar gândul i se risipi repede când conștientiză că și el era într-o postură la fel de compromițătoare. Se lăsă moale și oftă: „Doamne!"

„Ce s-a întâmplat?", îl întrebă Feolora.

„O știu pe fata aceea, în roșu. Nu trebuie să ne vadă."

„Vrei să spui Dorothy?"

„O știi și tu?"

„Desigur. E Dorothy Whittle."

Consilierul McClintok trase draperia în grabă. Doar lumânarea le mai dădea lumină.

„O să ies", îi șopti Feolora. „Când se duce la baie, o întind."

„Dar amândoi..."

„E prea periculos. Nu trebuie să fim văzuți împreună. Rămâi."

„Feolora..."

„Nu", îi șopti hotărâtă. „Nu, Fred. Nu te pot lăsa să riști așa ceva. Gândește-te la cariera ta."

„Trebuie să ne întâlnim mai târziu", murmură el.

„Nu. E periculos."

„La tine în apartament. Pot veni eu acolo."

Feolora simți că inima îi bate nebunește, fericită. El îi amintea de cineva, nu știa sigur de cine. Teama pe care i-o stârni această descoperire îi îngheță sufletul.

După treizeci de minute lungi și chinuitoare, Consilierul McClintok reuși ca să se furișeze la rândul său afară. Afară îl întâmpină aerul nopții ce plutea peste străzile pustii și tăcute. Majoritatea cetățenilor din Malneen se culcau devreme. Treptat, frica începu să se risipească.

Era prea devreme ca să se gândească la prospectul de a merge acasă, la Erosianna. Mergea repede, lăsând corpul să se destindă, să scape de dezamăgirea care îl măcinase până atunci.

Cluburile ofereau bărbaților aceeași plăcere pe care Băile le-o dădeau femeilor. Clubul său favorit era în drum și se îndreptă spre el. Nu mai

fusese acolo dinainte de Donație.

Când sosi, fu felicitat călduros de directorul stabilimentului și i se ceru părerea în legătură cu oamenii cu două capete. De-abia dacă avusese timp să se gândească la oamenii cu două capete dar ca un bun politician ce era, se eschivă printr-un răspuns evaziv.

Văzu câțiva prieteni la o masă mai îndepărtată și se îndreptă spre ei.

„Ia te uită", strigă unul, văzându-l apropiindu-se. „Noul Donor!"

„Timothy, Fetterling, Nasonrude", spuse vesel Consilierul McClintok. „Echilibru bun. Echilibru bun." Li se alătură și-și luă un scaun. „Fac cinste cu un rând."

„Nu te-am mai văzut de o veșnicie", spuse Fetterling, făcându-i un semn chelnerului.

Consilierul McClintok observă o notă de reținere din partea celuilalt. Fu convins pe deplin când examină și celelalte figuri de la masă.

„Credeam că ți-ai uitat vechii prieteni", spuse Timothy, „acum că ești Donor."

Sosi chelnerul și comandară.

„Nu a trecut chiar atât de mult de când am fost făcut Donor", se scuză Consilierul McClintok. „Aș vrut să invit amici..."

„Te înțelegem."

„Dar mi s-a cerut să mă limitez la câțiva."

„Desigur."

„A trebuit să chem politicieni pe motiv de afaceri, nu am putut chema pe cei pe care aș fi vrut să-i chem."

„Bineînțeles. Sigur."

„Apoi după Donație a urmat recepția oferită de Cel Mai Bătrân Bingo Fretwert iar el m-a rugat să-i fac o favoare și să invit cât mai puțini prieteni."

„Dar nici nu te mai gândi."

Serviseră băuturile iar Consilierul McClintok fu bucuros să sfârșească discuția.

„Mă bucur că ați înțeles", spuse ei nervos. „Am vrut într-adevăr să vă fi avut în preajmă atunci."

„Ai auzit de oamenii cu două capete?", spuse Fetterling. „Se vorbește mai mult de ei decât de Donație."

„Am auzit", spuse Consilierul McClintok.

„Credeam că nu te-a interesat, de vreme ce fuseseși scos din circulație", spuse Fetterling. Se întoarse spre Timothy. Sporovăiră despre oamenii cu două capete, ignorându-l pe față pe Consilier.

Consilierul McClintok comandă încă un rând; apoi încă unul. După o oră sesiză că între ei se stabilise întrucâtva un raport alcoolic - atât cât se putea într-o seară ca aceasta.

După ce îi promiseră că vor păstra secretul, Consilierul McClintok îi anunță confidențial că avea de gând să mențină ordinea socială sacră pentru Malneen, cerând să fie sterilizați toți Bingo.

„Ce credeți?", îi întrebă după ce termină.

„Mi se pare corect", spuse Timothy.

„Era de așteptat", spuse Fetterling.

„Și, la urma urmelor, asta ți-au făcut și ei ție", adăugă Nasonrude.

13.

Lumea era din ce în ce mai interesată de oamenii cu două capete. Wilks era tratat acum cu respect de angajații ziarului. Respectul ce i-l purtau acum era supușenie. Inconștient de semnificația acestui fapt, Wilks era pregătit să suporte consecințele.

Williams îl chemă la el în birou și, luându-l cu brațul de după umeri, îl conduse pe Wilks spre fotoliu. Se așeză și el la birou și, foarte volubil,

începu discuția.

„Bingo sunt foarte solicitați", spuse el. „E greu să înveți să te adaptezi, nu-i așa?"

Wilks avea parte de înțelegere atunci când se aștepta la mai puțin.

„Ca și copil, ți-e dat să nu fii singur de capul tău în acest univers", spuse Williams. „Crești printre Weed și nu ești unul de-al; lor. acest lucru te revoltă. Te împiedică să te -maturizezi și să-ți asumi responsabilități pe măsură."

„Cred că uneori mă exprim cam radical", se puse în gardă Wilks. „Dar unele lucruri trebuie spuse la momentul potrivit. Eu spun ceea ce simt. Nu mi-e rușine de ce simt."

„Îi ia ceva timp unui bărbat să-și stabilească o conduită... Căci bărbații se grăbesc. Adulmecă mereu împrejur. Poartă pe umeri toate viciile aceste lumi. Nu vreau să fiu dur, Paul dar este o vreme când omul trebuie să se evalueze la justa valoare. În scurtul timp pe care l-ai petrecut aici am avut ocazia să te văd crescând sub ochii mei. Am văzut tulburarea care te macină. Și știu că nu ți-a fost ușor. Cauți ceea ce ți se potrivește. Încerci să găsești cel mai potrivit mod de a-ți pune în valoare capacitatea. Și în sfârșit ai reușit. Ultima zvâcnire a fost decisivă. Asta mi-a dovedit de ce ești în stare când ți se dă mână liberă... când te reculegi și-ți asumi responsabilitatea ca un bărbat adevărat. Sângele și-a spus cuvântul."

Wilks observă vă discuția se îndreaptă acum spre un alt făgaș.

„Să-ți spun un lucru", zise Williams. „Acum ar putea să te surprindă." Și, observându-l pe

tânărul din fața sa, Williams fu sigur că avea să-l surprindă. „Când te-am angajat - când te-am adus aici prima dată, managerul mi-a zis: 'Carl, angajează-l cât mai repede. E aluat bun. Când e gata format, o să-ți dai seama!' Vezi tu, m-au lăsat pe mine să decid. Ori înoată, ori se înecă, mi-am zis. Cineva nu poate ieși meseriaș fără să lucreze. A trebuit să fii pus să faci anumite lucruri, a trebuit să fii corectat adesea. Dacă ești însărcinat cu ceva, atunci neapărat se vede din ce aluat ești făcut. Cel puțin așa cred eu. Poate că ai făcut unele greșeli, cu toții facem, oricui i se poate întâmpla. Dar asta să nu te îngrijoreze prea mult." Williams aruncă o privire ceasului de la mână. „Încă nu e unsprezece. Putem să dăm la ziar știrea până la trei, ca să fie tipărită azi."

„Știrea?"

„Paul", spuse Williams cu o notă de exasperare în glas, „de ce crezi tu că te-am angajat?"

„Aveați nevoie de un reporter", spuse Wilks.

Williams dădu încet din cap, dezaprobator. „Ești un Bingo. Eu trebuia să mă pensionez demult. A avea un editor Bingo la Morning Malneen ar fi un plus de prestigiu pentru ziar. Un Bingo se învârte prin cele mai înalte sfere ale societății. Cunoaște toți oamenii de afaceri și toți cetățenii de vază. Un editor Bingo ar fi o mană cerească pentru ziar."

„Vreți să spuneți... adică... o să fiu noul editor șef la Malneen Morning?", bângui Wilks. „Pur și simplu? Într-adevăr o să fiu noul editor șef?"

„Începând de Luni, Paul", spuse Williams. „Dă-mi voie să fiu cel dintâi care te felicită."

Pat îl aștepta pe Wilks cu supa. Își pieptănase pe spate părul negrul și purta cercei din plastic maro, auriu și roșu, într-o policromie desăvârșită. La încheietura mâinii drepte avea o brățară din inele aurite. Avea unghiile făcute cu roz și își dăduse cu ruj roșu, contrastând frumos cu tenul bronzat. Avea sandale negre cu șiret argintiu, un pulover roșu cu mâneci lungi și o cămașă pufoasă de culoarea lămâii, cu puncte roșii. La mijloc era încinsă cu o curea subțire de piele neagră. „Cum ți-a mers azi?", întrebă ea.

„S-au întâmplat multe lucruri plăcute azi", spuse prudent. Plănuise să îi dea vestea cea mare cât mai calm cu putință. „Sunt noul editor șef la Morning Malneen."

Scăpă tava, care se sparse, stropind cu bulion și bucățele de carne podeaua bucătăriei și hainele de pe ea.

A doua zi, Wilks și soția sa începură să le anunțe prietenilor vestea cea mare.

Tatăl lui Wilks, Ron Hayworth Wilks era un om hotărât, complexat puțin din cauza lichiorului de malț și a seriozității de care suferea; soția lui, Jawanda, era neobișnuit de înaltă și palidă, cosmopolită convinsă: se purta de parcă faptul că are un copil Bingo ar fi înzestrat-o cu o Grație excepțională. Ron Hayworth Wilks deschise o bere, în timp ce soția sa își primea fiul și nora în sufragerie.

„Spune-ne cum a fost", zise Jewanda.

Wilks le deschise succesul pe care l-au avut

articolele sale și le poveti ce avea să apară. Din când în când Jewanda îl întrerupea, privind lung la Pat.

Pat stătea, albă și țeapănă, în cei câțiva metri cubi de ostilitate cu care se înconjurase de la început în prezența soacrei sale.

Ron Hayworth Wilks îi întrerupse în mijlocul discuției și le dădu câte un pahar de bere. Își alese și el un fotoliu, păstrând la el cana și paharul cu bere.

„Trebuie că ai muncit pe rupte", concluzionă el. „Un lucru te-am învățat întotdeauna: să muncești cât mai mult. Și eu am muncit din greu toată viața. Sigur, eu sunt un Weed. Dar fie că ești Weed, fie că ești Bingo, așa trebuie. Să nu uiți acest lucru." Bău din bere. „Fii devotat muncii tale. Un om cu înzestrarea ta poate fi orice își dorește, dacă muncește din greu și se dedică muncii sale."

Jewanda se întoarse spre Pat și o întrebă: „Cum te mai descurci cu gătitul, dragă?"

„Bine, Mamă", spuse Pat.

„Băiete, întotdeauna am spus că o să ai parte de un viitor strălucit", spuse Ron Hayworth Wilks. „Am încercat să te învăț să faci ceea ce trebuie. Sunt doar un Weed dar mai știu și eu câte ceva... Multe lucruri le înțelegi mai bine pe măsură ce îmbătrânești, Paul. Sper că nu o să ne uiți, pe mama și pe mine. Și dacă ai nevoie de vreun sfat, sunt aici întotdeauna Paul."

Își umplu paharul cu bere. Își dori ca ei să plece, să poată să meargă la club ca să fie felicitat de toți și se foi nervos în fotoliu.

„Paul spune că nu te descurci la gătit așa ca

mine", spuse Jewanda. „Mai ia niște prăjituri, Paul, îți plăceau cel mai mult. Pat le face la fel de bune?"

„De-abia mai scapă de mine, Mamă", spuse Wilks împăciuitor.

Mama Martha îi întâmpină zâmbitoare la ușă. De cum o văzu pe Pat, o apostrofă. „Copile! Ți-am spus o dată, de două ori, de o mie de ori, fii mai atentă cu părul. Paul, ție îți place cum arată? Numai Dumnezeu știe cât m-am muncit cu ea să arate ca o femeie. Așa cred, cel puțin. Cred că nu s-a mai pieptănat de o grămadă de vreme."

„Mamă!", protestă Pat.

„Eu zic lucrurilor pe nume", spuse Mama Martha.

„Te pot asigura," spuse Paul neajutorat.

„Ei bine, mă bucur să aud asta; sunt bucuroasă că spui așa ceva, Paul. Aș fi vrut să fie aici și dragul ei tată, să audă ce ai spus. Dar e mort, din păcate. Bietul om. A fost un tată și un soț bun. Paul, întotdeauna am crezut că ea s-a măritat cu un Bingo ca să fie lipsită de grijile unei mame."

„Mamă! Mamă! Am venit să-ți aducem o veste bună. Să mergem să ne așezăm. Paul este noul editor șef de la Morning Malneen."

„Ei, nu zice, spuse Mama Martha", conducându-i în sufragerie. „Asta e o suprpriză plăcută, nu? Paul, trebuie să-ți spun că e un ziar mizerabil."

Se așezară. Mama Martha îi mirosi. „Bere", spuse ea. „Presupun că lor le-ați spus deja."

„Erau în drum", spuse Pat.

„Înțeleg, înțeleg. Deci vei fi noul editor șef,

Paul, nu?"

„Da, Mamă Martha."

„Cred că te plătesc bine", spuse ea. „Dar totuși cred că mai bine mă ascultai și te apucai de o meserie mai bună. Bănuiesc că ai și mai mult de lucru acum, nu? Asta înseamnă nopți pierdute?" Își strânse buzele dezaprobator. „Cred că e bine să vă reamintesc că o situație ca aceasta duce la depărtarea membrilor unui cuplu. Interesele lor se despart. Asta e un motiv frecvent de divorț într-un mariaj."

Wilks își pocni cu nervozitate degetele.

14.

Lunea următoare Wilks sosi mai devreme și se duse în birou, așteptând o chemare de la Williams. Dar nu venea.

Era ca și cum ar fi fost un monstru înconjurat de un câmp de forță. Nimeni nu se apropia de el. Toți îl priveau.

Într-un târziu, se duse în biroul lui Williams.

Deschise ușa de la anticameră. Maggie nu se afla la birou. Deschise și ușa biroului. Biroul lui Williams era gol. Nici urmă de Williams. Nehotărât, privi în jur și o auzi pe Maggie intrând. Aceasta veni lângă el și așteptă politicoasă.

„Da, domnule Wilks?"

„Când va sosi domnul Williams?"

„Nu va veni! Sper că veți fi mulțumit de serviciile mele. Lucrez pentru domnul Williams de zece ani."

„Deci nu va mai veni?"

„Nu, domnule Wilks. Așteptăm lucruri mari de la dumneavoastră. Și vă rog să mă credeți, dacă vă pot ajuta cu ceva, spuneți-mi, pentru asta sunt aici."

Wilks păși absent în noul său birou. Se așeză și pipăi gânditor masa. Credința Weed-ilor în Bingo era impresionantă. Nu va reuși să o mențină nici măcar o săptămână.

Se lăsă pe spate și privi atent în tavan. Totala lui nepotrivire cu această funcție îl obseda. Simți cum îl cuprinde remușcarea.

Wilks avea ochii albaștri, ca majoritatea oamenilor roșcați. Ochii îi erau luminoși și nevinovați dar pleoapele păreau puțin prea grele și oarecum roșii, de parcă ar fi fost iritate. Sprâncenele îi erau rare. Barba sa era mai degrabă blondă, un blond foarte deschis și, deși o lăsase de câteva zile, de-abia se vedea. Avea o piele moale și fină, care îl făcea să pară mai tânăr decât era. Avea dinți albi și puternici dar puțin neregulați. Buzele erau subțiri, expresive. Pe față i se puteau citi ușor emoțiile iar când era furios sau se prefăcea că este,

fața lui exprima o ferocitate care, altcândva ar fi părut deplasată. În asemenea momente părea a fi un animal tânăr de o mărime fizică impunătoare. Azi purta din nou costumul cel negru. Își alesese o batistă portocalie. Costumul părea din nou că nu i se potrivește cum trebuie.

Wilks se întoarse în anticamera secretarei. „Maggie?"

„Da, domnule Wilks?"

„Aș vrea să vină aici reporterii."

„Bine, domnule Wilks. Puteți vorbi cu mine prin interfon, trebuie doar să sunați. Voi veni ori de câte ori doriți."

„Îți mulțumesc, Maggie. O să țin minte altădată. Cheamă-i pe reporteri imediat."

Wilks își petrecu inspectând noul birou, în timp ce-și aștepta foștii colaboratori. Biroul părea auster dar începu să creadă că va putea face câte ceva ce să mai corecteze această impresie. Își notă ceva pe o hârtie.

Reporterii veniră și se așezară, doi pe sofa și unul în scaunul din fața biroului.

„Ei, Paul, vrem să te felicităm."

„Cred că vom folosi titlul de domnul Wilks", spuse Wilks.

Reporterii se foiră neliniștiți.

„Amintiți-vă că aici suntem pentru a face o treabă. Acum, ce-am auzit despre o piață neagră cu cartele Bingo?"

George G. Turnbell căscă gura, mirat.

Reg Barney și Teeman Trupp se priviră unul pe altul. Turnbell își închise gura și rămase tăcut.

„Ce știți despre asta?", îi întrebă Wilks. În

acest punct își ridică mâinile și le puse pe birou. Se aplecă înainte. Începea să fie cuprins de un simț al puterii. „Turnbell? Barney? Trupp? În regulă. Ce știi despre tărășenia asta, Turnbell?"

„Eu nu știu nimic", spuse Turnbell.

„Găsesc că ai un ton cam supărător", i-o tăie Wilks.

Turnbell se holbă la el.

Wilks îl studie circumspect. Turnbell clipi din ochi.

„Nu știți nimic despre așa ceva? Doar sunteți reporteri, nu-i așa? E cea mai senzațională poveste din tot orașul și voi nu știți nimic?"

„Paul", spuse Trupp. „N-am auzit niciodată de așa ceva."

„Domnule Trupp!" mârâi Wilks. „Vor fi ceva schimbări pe aici. Sper că vei fi în stare să ții pasul cu ele. Și vouă vă sună. Voi sunteți reporteri? Dacă voi nu puteți prinde o știre, voi găsi pe cineva care poate. Vreau să am date exacte despre piața neagră cu cartele Bingo. Și le vreau acum. Vreau să știu cum se face. Vreau să știu pe cine să contactez. Vreau să știu totul despre asta. Ați înțeles? Începând din acest moment, toți vă apucați de reportajul acesta."

„Dar Pa... Domnule Wilks... Azi este întâlnirea lunară a Consiliului."

„Ai impresia că nu știu că azi trebuie să se întâlnească Consiliul?", întrebă Wilks. „Așa credeți?" Se uită pe rând la fiecare. „Ei bine, nu trebuie să-mi reamintiți. Știu ce zi e azi. „Aruncă o privire la calendarul de pe perete." „E șaptesprezece, Luni. V-am spus unde se

vehiculează povestea asta și știți că nu la întâlnirea Consiliului. Mai bine v-ați apuca de treabă. E clar?"

După ce plecară, Wilks își scrise în agendă să audieze procedurile de la întâlnirea Consiliului. Apăsă butonul pe care scria „Maggie" și obținu legătura cu camera alăturată.

„Da, domnule Williams?"

„Eu sunt domnul Wilks", o corectă el nervos.

„Mă scuzați. Ce pot face pentru dumneavoastră?"

„Nimic", spuse Wilks. „Verificam aparatul."

Se duse la Maggie. „Mai bine explică-mi tu cum funcționează drăcia asta."

După o oră, deasupra Morning Malneen-ului se așternuse un aer de înmormântare. Angajații își dăduseră seama că soarta lor era în mâinile unui nebun. Câțiva dintre ei sugerară în șoaptă că ar trebui să i se verifice Echilibrul.

Resentimentele lui Wils la adresa ziarului apărură în note critice, interviuri fugare și mereu alte și alte schimbări.

Maggie sosi nechemată și luă loc în fața lui. „Domnule Wilks", spuse ea. „Întotdeauna m-am înțeles cu Carl. Rosetta tocmai a ieșit de aici plângând. Domnule Wilks, vă faceți numai necazuri. Nu puteți face totul într-o singură zi."

„Îți mulțumesc, Maggie", spuse Wilks. Cred că e important să le spun oamenilor mai că de acum înainte lucrurile se vor schimba. Ori se vor adapta ori vor fi dați afară."

Pentru moment, fusese tentat să-i concedieze pe toți.

„Oricum, bine că ai venit", continuă el.

„Vreau să-ți cer sfatul. Îmi poți recomanda un decorator de interioare bun?"

„Decorator?"

„Vreau să renovez biroul acesta", spuse Wilks. „E nevoie de culori mai luminoase. Vreau să vopsesc cu portocaliu tavanul. Trebuie să mă sfătuiesc cu un meseriaș asupra culorilor care s-ar potrivi cu el. Cum trebuie să autorizez expediturile astea? Trebuie doar să semnez?"

Maggie răspunse încurcată. „Trebuie să vorbiți cu domnul Jason."

„În regulă, cheamă-l aici", spuse Wilks.

„Domnule Wilks, procedura cere ca dumneavoastră să mergeți la domnul Jason. Dacă vreți, vă aranjez o întâlnire."

„Spune-i să vină când dorește în dimineața asta", spuse cu greutate Wilks.

După ce ieși, Maggie fu încolțită imediat de ceilalți. „Ce s-a întâmplat cu omul ăsta? Niciodată n-am crezut că Paul va... e... așa o schimbare. Va dura, Maggie? Cu siguranță nu va sta nici o săptămână!"

„Este un Bingo", spuse Maggie.

Surprins de insolența noului editor șef, domnul Jason sosi imediat. Wilks se prezentă.

Domnul Jason avea poate cincizeci și cinci de ani și nu era obișnuit să fie contrazis. Manierele lui Wilks îl alarmau într-o anumită măsură. Avea de-a face cu un om însărcinat cu o meserie nouă și responsabilă, în prima zi de serviciu și care, după cum se purta, părea să nu fie deloc influențat de importanța acestei slujbe: ca și cum o astfel de

slujbă se putea obține în orice zi a săptămânii: ca și cum slujba era inferioară demnității sale. Domnul Jason nu-i înțelegea pe aceia care nu se temeau că-și pot pierde slujbele.

„Am schimbat unele lucruri pe aici", îl informă Wilks. „Secretara mi-a spus că dumneavoastră aprobați cererile de salarizare."

Domnul Jason sesiză cât este de tânăr cel din fața lui. Nu era mai bătrân decât fiul său cel mare.

„Și sper", continuă Wilks, „că nu vom avea probleme în această privință."

Domnul Jason îl privi atent. „Ei bine, domnule Wilks, eu - sunt sigur că mă veți înțelege în aceste probleme. După cum știți avem bugete pentru diferitele noastre departamente, stabilite o dată pe an și în limitele cărora trebuie să ne încadrăm."

„În ce privește anumite costuri operative s-ar putea ca domnul Williams să nu fi fost atât de persuasiv cât ar fi trebuit. La urma urmelor, domnul Williams nu mai este printre noi. Aș vrea să stabilim o întâlnire ca să elucidăm aspectele financiare ale afacerii cât mai curând. Vă convine mâine dimineață?"

În acest moment, domnul Jason ajunse la concluzia că noul editor șef are legături secrete printre Boși, să-l contrazică ar fi fost un act imprudent în acest moment. Era timp destul mai târziu, după ce-și făcea unele relații politice. Acum avea doar să urmărească fiecare mișcare. „În întregime, domnule Wilks", îi răspunse.

După ce ieși din birou, domnul Jason își dădu seama că-i tremură mâinile. Nici un tânăr n-

ar îndrăzni să se poate astfel dacă - dacă... Naiba să-i ia pe Bingo ăștia, mormăi în barbă domnul Jason și-și șterse cu batista fruntea

De obicei Morning Malneen era alcătuită la întâmplare. Conținea coloane de comentarii, articole de filosofie, subiecte diverse, cuvinte încrucișate, desene și glume, rubrici ce-i ocupau cea mai mare parte. Toate erau alăturate și aprobate după bunul plac al camerei de presă. În ultima clipă se alcătuiau copertile; pagina unu și doi conținând știri locale și ultimele două pagini, cu știri din sport. Ziarul era tipărit cu tehnologie offset și era împărțit în două. Întotdeauna gata de livrare, partea cea mai importantă era la mijloc, între pagina a doua și cea sportivă.

La ora unu, cei de la tipografie îl sunară pe Wilks. Anunțul fu următorul: „Am cules sporturile și le-am dat la tipar. Am nevoie de pagina a doua, ca să-i dau drumul în două ore. De obicei, pe la ora asta Williams ne trimitea jos o copie, cu excepția chenarului, pe care-l păstrăm pentru întâlnirea Consiliului. Îl vom completa în ultimul moment. Apropo, câte culori veți folosi? Noi terminăm serviciul la trei!"

Wilks se holbă la receptor. Uitase cu totul de necesitatea alcătuirii ziarului. Întotdeauna avusese o impresie vagă că ziarul se alcătuiește de la sine.

Cei trei reporteri de știri care se ocupau în mod normal de pagina a doua erau în teren conform sarcinilor primite mai devreme.

15.

Consilierul McClintok locuia la capătul de sud al orașului Malneen, pe malul vestic al râului Warmantle. Era considerată cea mai selectă zonă rezidențială a Weed-ilor. Casa Consilierului McClintok era o casă rustică, cu multe componente din lemn, de două etaje. Acoperișul era din șindrilă masivă din lemn de cedru. Fața celui de-al doilea

etaj era din lemn roșcat, nefinisat. Schimbase complet primul etaj, expunând soarelui fațada prin câteva ferestre uriașe. Acestea dădeau într-un salon imens, ce ocupa majoritatea spațiului de la acest etaj și o cărare în formă de L se pierdea undeva în spatele casei. Înăuntru se afla un șemineu de piatră, în partea dreaptă, care dădea căldură în salon și în baia principală de la etaj. De pe o cărare pavată cu gresie se intra în salon, situat cu vreo două picioare deasupra curții din față. Cărarea avea o bordură ce nu lăsa să treacă pietricele din curte pe alee și era înconjurată de un gard natural. La jumătatea gardului erau patru arbuști ornamentali. De-o parte și de alta a treptelor erau flori galbene luminoase iar pe margini începea iarba, ce se întindea de la poartă până în fața casei, tunsă la nivelul genunchilor. Cărarea trecea pe lângă un stejar uriaș și se termina cu un trotuar.

În dimineața de șaptesprezece, Consilierul McClintok și Erosianna se treziră deodată. Slujnica fu pusă să servească micul dejun iar acesta îi aștepta aburind în sufrageria specială pentru micul dejun când coborâră.

„Iubitule?", spuse Erosianna.

Consilierul McClintok își bea sucul de legume.

„Iubitule, n-ar fi bine să găsim un alt izvor? Cred că ar fi mult mai bine să facem ceva cu apa de baie."

Consilierul purta o pereche de pantaloni scurți maro cu alb și șosete trei sfert. Avea genunchi noduroși. Deasupra avea o cămașă de

noapte albă, cu mâneci franțuzești. Era descheiat la gât. „Apa de baie?", întrebă el, punând jos paharul pe jumătate gol.

„O mențin exact la aceiași temperatură cu cea a corpului. Iubitule, am vorbit cu câteva fete și mi-au dat dreptate, vreau să spun marea majoritate, că ar fi mai bine dacă am avea niște băi mai răcoroase. Nu toate, desigur, doar câteva."

„Da, dragă", spuse el. „Am auzit că au numit vineri un nou editor șef la Morning Malneen. Morning Malneen-ul are un nou editor șef de azi."

„Vezi cum schimbi vorba...", îi reproșă Erosianna.

„N-ai auzit nimic la Băi despre asta? Am înțeles că tânărul editor șef este un Bingo."

„Soția lui e profesoară", adăugă Erosianna. La Green-Fitsimmons, cred. Am întâlnit-o odată. Dar oricum, înainte de a se mărita. E o Winthrop. Îl știi pe Delancy Winthrop? O rudă de-a lui, vărul mamei sale, cred."

„Dacă e un Bingo", urmă Consilierul McClintok, „probabil că ziarul va fi împotriva mea. Dar pe de altă parte, chiar dacă o vor face, asta poate fi ceva bun. Căci cu cât mi se opun mai mult, cu atât poziția mea se întărește. Până în acest moment, nu am avut un adversar redutabil, Erosianna. Dacă ai un adversar, îl poți face să comită greșeli."

„Iubițel, ar fi mult mai simplu să faci ceva pentru apa de baie."

Consilierul McClintok sosi devreme la întâlnirea Consiliului. Întâlnirea fusese programată

la ora unsprezece. Înainte de pauza de prânz urmau să se perfecteze chestiuni de rutină. Consiliul urma să se reîntrunească la ora unu, când urmau să fie discutate probleme de ultimă oră.

„Unde e presa?", o întrebă Consilierul McClintok pe secretară. Își schimbase pantalonii cu unii lungi. Avea acum un tricou cu mâneci scurte, alb, acoperit cu flori roșii și verzi. Avea brațe cam prea subțiri iar ceasul pe care-l purta la încheietura stângă îi era larg. Unghiile îi erau îngrijite. Avea sandale maro fără toc și șosete verzi.

„Cel de la Evening Nightcap vine de obicei la cea de-a doua parte a conferinței", spuse ea, „sau preia știrea din Malneen-ul de mâine."

„Știu și eu acest lucru: dar Morning Malneen trimitea cel puțin un om."

„Trebuie să vină dintr-o clipă în alta."

Consilierul McClintok profită de poziția sa. „Ai auzit ceva despre noul editor șef?"

„E un Bingo. Cei de la Nightcap sunt îngrijorați. Îl țin sub observație."

„Bingo n-ar trebui să se amestece în treburile astea", spuse Consilierul McClintok. „N-aș vrea să trăiesc ziua când vor conduce întreaga presă."

„Dar controlează totul", îi reaminti secretara.

„Știi foarte bine ce-am vrut să spun", spuse Consilierul McClintok. Mai privi odată colțul liber rezervat presei. „Asta e", mai spuse el nesigur.

Sosiră și alți consilieri. Schimbară amabilități între ei, apoi își ocupară locurile.

„Echilibru bun, Consiliere McClintok. Felicitări pentru Donație!"

„Echilibru bun. Vă mulțumesc încă o dată pentru încredere, domnule."

„Ei, hai."

„Echilibru bun."

„Echilibru."

Întâlnirea Consiliului avu loc după procedura obișnuită. Recapitulară ultimă ședință, apoi se discutară chestiuni de rutină și la unsprezece și jumătate Consiliul se despărți pentru masă. Nu fusese de față nici un reporter.

La unu și un sfert, Consilierul Șef, Cel Mai Bătrân Bingo Fretwert se interesă ce probleme apăruseră în ultima vreme.

„Bătrâne domn", spuse Consilierul McClintok ridicându-se. Își dădu seama că fruntea îi era transpirată. O șterse cu batista. Mâinile îi erau moi, fără vagă. Parcă pentru a fi sigur, mai privi o dată la colțul rezervat presei: nu sosise nici un gazetar între timp.

„Aș vrea să înaintez o moțiune", își informă șeful Consilierul McClintok.

„Continuați. Vă ascultăm."

„Domnule, aș vrea să fac câteva remarci, pentru început."

„Atunci, dă-i drumul." Cel Mai Bătrân Bingo Fretwert aruncă o privire ceasului de pe perete. „Sper că sunteți scurt și concis, Consiliere. Mai avem și unele chestiuni de comitet pe agenda de lucru."

„Desigur, domnule", spuse Consilierul McClintok. „Vă voi lua doar câteva minute."

„Foarte bine, foarte bine."

Ceilalți consilieri se lăsară pe spate,

preocupați de probleme personale, de stat, sau pur și simplu distrați. Consilierul McClintok era cunoscut pentru lungimea discursurilor sale improvizate pe loc și părea evident faptul că se va folosi de această ocazie pentru a-și etala mulțumirea de a fi fost recent ales Donor.

Într-o nereușită de a capta atenția distrasă a membrilor Consiliului, Consilierul McClintok cuprinse cu privirea publicul auditoriu.

„Bătrâne Bingo", începu el. Onorați membri ai Consiliului. Doamnelor și domnilor. Dragi Weed-i. Prieteni." Se opri o clipă. Weed-ii, care erau mai atenți de obicei, înălțară capetele și încuviințară, aplecându-se atenți înainte. „Nu am cuvinte să vă spun cât de mult vă sunt recunoscător..."

Odată așteptările confirmate, cea mai mare parte a membrilor consilierilor pierdură orice legătură cu realitatea imediată. Ochii lor relaxați, fețele lor relaxate priveau parcă prin cel din fața lor. Digestia funcționa de minune, nederanjată de griji și agitație. Vocea Consilierului McClintok îi făcu pe Bingo să se cufunde într-o oază de repaos.

Cel Mai Bătrân Bingo Fretwert își privea fix mâinile. Erau așezate una peste alta în poală. Realiză că e ciudat cât de mult pot îmbătrâni mâinile unui om. Dacă acum douăzeci de ani ar fi știut ce știe azi... Sau să zicem, când avea zece ani, dacă ar fi știut...

Din când în când fragmente disparate de discurs intersectau conștiințele fiecăruia, gândurile se apropiau atunci de fraze dar zburau repede departe pe cărările memoriei.

„... o onoare pentru care..."

Cel Mai Bătrând Bingo Fretwert își aminti de un premiu pe care îl primise la școală, în urmă cu mai bine de cincizeci de ani. Cât de important îi păruse atunci acel premiu, cât de inutil i se părea însă acum. Oricum, școala fusese o experiență frumoasă. Departe de casă. Fetița aceea drăguță foc, cum o fi chemând-o - unde era acum? Să vedem. Ea... ăăă.... își amintea de sora Liz. Avusese o copilărie fericită. Bingo se născteau atât în familii sărace cât și în familii înstărite și pe cât de departe i se părea acum la bătrânețe, copilăria și sărăcia fuseseră sinonime. Mulți își amintesc copilăria pentru că mâncarea mirosea mai bine iar aerul de dimineață... dar dacă-ți amintești de foamea pe care o sufereai, sau mai rău, de teama că ai putea să fii înfometat... Bingo proveneau din toate clasele. Mai democratic. Dar asemeni spumei, Bingo păreau că se ridică toți la suprafață. Adică, mai întotdeauna. Nimic nu era mai jenant decât să vezi un Bingo ratat. Un bărbat Bingo ratat, adică. Femeile... Ei, aicea era o injustiție - asta este, e o lume a bărbaților. Dar marea majoritate a bărbaților Bingo se realizau. Poate asta dovedește ceva mult mai profund. Sau nu? Să-l luăm pe Consilierul McClintok, de exemplu: dacă ar putea avea un copil acum (cel puțin această posibilitate a fost eliminată definitiv), acesta ar fi un Weed. Dar peste o sută de ani va fi un Bingo. Dar cine o să-l aleagă ca tată pe Consilierul McClintok? Omul ăsta e un prost. Au mai fost Bingo proști. Dar ca și spuma..., ce zice?

„... de obicei dificil să încep..."

E adevărat reflectă Cel Mai Bătrân Bingo,

dacă te-ai născut într-o familie modestă, începutul este întotdeauna cel mai greu. Treci de el și nu mai ai nici o grijă. De fapt, esența constă în început. Cel Mai Bătrân Bingo se felicită în gând. `Esența constă în început'.

„... un profund respect pentru Bingo ai noștri..."

Alt Bingo care-și povestește viața.

„... pentru a asigura supraviețuirea sistemului nostru..."

Câțiva meditară la meritele Băncii de Spermă.

„N-aș vrea să pun la îndoială onestitatea și devotamentul colegilor mei de consiliu și nici să-i discreditez pe Bingo, care așa cum știm cu toții..."

Acum cel puțin un membru al Consiliului părea să-și concentreze atenția la cele ce spunea.

Cel Mai Bătrân Bingo, îngrijorat de infimele schimbări petrecute în atmosferă, lăsă la o parte reveria și începu să fie atent la discurs.

Un suflu de emoție - o combinație între surpriză și incitare - străbătu rândurile Weed-ilor. Începură să fosnească și să șoptească între ei. Luându-și din nou rolul în srios, Cel Mai Bătrân Bingo Fretwert îi chemă la ordine.

Un membru al Consiliului arătă spre un Bingo de lângă el. Omul clipi nedumerit și răspunse „Cum?"

„Vrea să sterilizeze toți Bingo."

„Ce?" Cuvântul răspună ca o explozie și ecoul străbătu întreaga cameră. Toți se întoarseră.

„Ce-i cu propunerea asta?", întrebă Consilierul, trezit de-a binelea acum.

„După câte înțeleg eu, Consiliere Cranestock", spuse Cel Mai Bătrân Bingo Fretwert, „Consilierul McClintok a propus o lege prin care toți Bingo să fie sterilizați."

„Isuse Cristoase!", țipă Consilierul Cranestock, sărind în picioare. „Dar asta e o insultă grosolană!"

Ceilalți Bingo, care avuseseră privilegiul de a analiza câteva minute propunerea, oscilau între a fi confuzi sau alarmați. În ultimă instanță, puterea și pozițiile pe care le dețineau depindeau și de voturile Weed-ilor și în spatele acestei propuneri se aflau evidente implicații politice, care cereau o analiză atentă.

Consilierul Cranestock bătu cu pumnul în spătarul scaunului.

„Băi, McClintok, ce dracu ai de gând?"

Se auzi ciocănelul. „Așează-te Consiliere Cranestock. Nu e regulamentar." Cel Mai Bătrân Bingo Fretwert se ridică. „Așează-te am spus, domnule. ACUM!"

„Vreau să știu..."

Bang!, se auzi ciocănelul a doua oară.

Mâinile celorlalți membri se întinseră pentru a-l face pe rebel să se așeze. Cel Mai Bătrân Bingo era din ce în ce mai neliniștit. Se luptă cu confuzia sălii și o reduse la tăcere. Când fu liniște, le vorbi aproape normal: „În acest moment, o amânare ne-ar permite să examinăm în profunzime avantajele și dezavantajele acestei propuneri înaintate de Onorabilul Consilier Donor."

„Sunt de acord!", țipă un Consilier din primul rând.

„Și eu!"

„Toți sunteți de acord?"

Voturile DA le copleșiră pe numa cele două NU - ale Consilierului Cranestock și ale Consilerului McClintok.

Întâlnirea degeneră într-o hărmălaie dezordonată.

„Odată înaintată și discutată moțiunea, declar ședința de azi încheiată", spuse Cel Mai Bătrân Bingo Fretwert.

Cel Mai Bătrân Bingo Fretwert se îndreptă imediat spre Consilierul McClintok. Îl prinse ușor de braț și îl conduse spre biroul șefului prezidiului. Închise ușa după ei, să nu fie deranjați de marea de voci neliniștite de afară.

„Hai să stăm puțin împreună, doar tu și eu", spuse Cel Mai Bătrân Bingo Fretwert. „așează-te."

Consilierul McClintok se șezâ într-un fotoliu. Nervozitatea i se putea citi limpede.

Cel Mai Bătrân Bingo Fretwert medită puțin după ce se așezaseră. „Foarte ingenios, domnule", spuse el. „A-ți produs o derută de care nu pot să nu mă minunez. Ne-ați pus într-o poziție nesigură: Să apărăm cunoștințele apărându-ne de ele!?!"

„Intenția mea..."

„A fost să-ți faci un nume pe seama noastră." Cel Mai Bătrân Bingo Fretwert dădu din mâini. „E perfect legitim ce ai făcut și nu te voi împiedica. Adevăratele implicații sociale ar trebui însă să ne îngrijoreze. Probabil fără să se gândească prea mult, unii dintre colegii mei vă vor angrena în polemici, acordând prin aceasta credibilitate

fanteziilor tale. Aș prefera să abordăm însă chestiunea dintr-o altă perspectivă."

Consilierul McClintok replică imediat. „Domnule, vă pot asigura că motivațiile mele sunt lipsite de egoism: cea mai mare dorință a mea este să servesc cu devotament interesele acestui oraș. Sper că această acțiune să nu degenereze într-atât încât să mai fiu strigat pe nume, așa cum a făcut-o Consilierul Cronestock acum câteva minute."

„Ei haide", spuse Cel Mai Bătrân Bingo Fretwert. „Suntem oameni mari, ce naiba. O acțiune ca aceasta atinge anumite aspecte mai delicate. De acum aș prefera să discutăm liniștiți chestiunea în comitet. Tu ai zis ce ai avut de zis."

„Nu voi putea fi îngropat așa de ușor, domnule. A venit timpul să decidem de ce parte suntem!"

„Da, sigur că da", spuse Cel Mai Bătrân Bingo Fretwert sec. „Ei, hai să luăm câte un Halley, să ne răcorim sufletul." Cel Mai Bătrân Bingo Fretwert umplu două pahare din sticla de pe masă. „Este o doză de zece minute, timp în care vom medita în liniște asupra dreptății."

Consilierul McClintok luă paharul dar nu arătă că ar vrea să bea.

„În sănătatea ta", spuse Cel Mai Bătrân Bingo Fretwert. „Și pentru dreptate pentru toți Bingo."

Consilierul McClintok nu zise nimic.

„În sănătatea ta", repetă Cel Mai Bătrân Bingo Fretwert. Își bău paharul până la fund.

În fața acestui fapt Consilierul McClintok spuse „În sănătatea ta" și bău și el.

„Echilibru", spuse Cel Mai Bătrân Bingo

Fretwert.

Halley-ul își făcu rapid efectul.

„Glof!" spuse Cel Mai Bătrân Bingo Fretwert.

„I pollyprattle", îi răspunse Consilierul McClintok.

La sfârșitul respectivei perioade de timp, efectele drogului se risipiră. „Ai sesizat poate dreptatea cererii noastre, nu?" sugeră Cel Mai Bătrân Bingo Fretwert.

Deoarece în acest timp se gândise la propria sa campanie, Consilierul McClintok replică: „Acțiunea, vă repet, nu poate fi îngropată." Realiză acum că vorbea acum de pe o poziție strategică mult mai puternică decât îndrăznise să spere de dimineață.

Cel Mai Bătrân Bingo Fretwert oftă adânc. „Transmiteți-i Echilibru bun încântătoarei dumneavoastră soții din partea mea, domnule."

Și reporterii ăștia: Ce Dumnezeu li se putuse întâmpla?"

16.

La ora unu și douăzeci, biroul lui Wilks era plin de materiale din arhivă. Căutând înfrigurat un articol acceptabil, fu îngrozit să vadă cât de relativ este un ziar și cât adevăr era în vorba: nimic nu e mai depășit decât o știre de ieri.

Alarmele ori conflictele din trecut n-ar fi

putut stârni interesul în ziua de azi. O controversă privind așezarea unei Băi: acum știa că se scrisese despre ea timp de vreo șase luni acum zece ani. Iată pe fundal galben o știre despre o crimă: a fost sau nu elucidată? O ploaie de stele; un uragan; moartea unui politician de seamă; fața unei fete, radiind de fericire că va aduce pe lume un Bingo; o explozie stranie și lumini colorate pe cer; un om care crede în Dumnezeu.

La urmă, Wilks aruncă o privire peste reportajele istorice. Erau scrise de mai bine de trei generații. Se înveseli. Răsfoindu-le în grabă, văzu că erau destule să umple a doua pagină. Istoria, la drept vorbind, nu putea fi niciodată depășită.

Reportajul începea cu începuturile lumii și se termina cu descrierea Colapsului Tehnologic.

'Un fluviu de oțel și piatră și vâltori de sticlă și crom. Moartea se revărsa sub soare. Orașele erau pustii. Oamenii le părăsiseră. Unde erau cei ce construiseră atâtea minunății și femeile cu rochii înflorate? Rămăsese doar ecoul milioanelor de voci și de pași care fuseseră înainte, alături de șoapta unui vânt fierbinte ce bântuia la întâmplare.

Toate sunt izolate acum, despărțite de restul lumii: organe cu arterele secționate. Decădeau încet dar sigur. Desigur, cu o anumită grație, cu o anumită densitate: erau prea mari ca să piardă aceste trăsături efemere. Oțelul se topea, sticla se spărgea iar stâncile se risipeau în fața vântului și a ploii, a eternului lanț de îngheț-dezgheț. Asta ia ceva timp. Dar întotdeauna timpul le doboară pe toate. Iarba și natura întreagă se cutremura sub

apăsarea cerului, animalele scheunau cuprinse de spaimă iar păsările dădeau glas unei tristeți nesfârșite.

Vai, Orașe Vechi! Tu, vreme de Glorie!

Nu te vom mai vedea niciodată.

Cum va fi fost... Să trăiești atâta vreme în canioanele și cuburile acelea? Trist, după cum spun manuscrisele și aveau dreptate...

Familiile se trezeau dimineața și nu aveau nimic de mâncare. Ceva se întâmplase și proviziile nu mai ajunseseră la timp. Sau se risipiseră. Sau otrăvite accidental în vreun fel sau altul. Cu atâtea posibilități câte avuseseră, ceva nu a mers cum trebuie în tot acel timp.

Uneori aveau curent. În general în timpul zilei. Și apa nu era de ajuns uneori. Când era afectată vreo rețea importantă.

Reparația Orașului epuiza energia fiecăruia și seca toate rezervele. Devenea din ce în ce mai costisitoare. Era din ce în ce mai greu să găsești materiale. Orașele se luptau cu fanatism între ele. Mulți oameni au profitat de asta. Tehnologia, care întrecuse orice așteptare, nu se putea totuși redresa cu forțe proprii. Ajunseră pe cea mai înaltă treaptă de progres cu o viteză direct proporțională.

Apoi decăzură.

Toate s-au risipit în vânt, cu excepția Pământului și a Stelelor. Istoria ne-a învățat că toate civilizațiile (dar nu și a noastră) au pierit (sau vor pieri). Așa că, în ultimă instanță, umplură Orașele cu apă infectată.

Dar în perioada lor de Glorie (care nu a durat: începuse să se sfârșească încă din momentul în

care începuse) Orașele au fost superbe, sau ar fi putut fi, dacă Moartea nu ar fi locuit în ele.

Milioane au pierit unul câte unul, doi câte doi. O vreme de care mai bine să nu ne aducem aminte. Milioane de oameni înfometați căutând mâncare și adăpost - și hrană și adăpost nu era nicăieri. Mașinile clacaseră iar oamenii se hrăneau cu ghindă și cu iarbă, încercând să-și apere micile grădini de alți semeni. Iernile erau lungi și friguroase, îndrăgite parcă de tot felul de boli. Inginerii, artiștii și celelalte personalități ale orașelor sfârșeau prin a căuta în pământ cartofi, pe care să-i coacă în spuza celor morți: celor care mureau de foame și li se dădea foc, deși era un foc rece și ardeau cu un sunet asemenea vântului singuratic.

La revedere, milioane de oameni care ați murit cu mult timp în urmă și prieteni ce nu v-ați născut pentru că ei au murit. Adio. Motorul pe care l-ați perfecționat (Dar puteți fi acuzați pentru asta? Cine știe când să se oprească atunci când e pe Moarte?), Motorul pe care l-ați perfecționat a fost minunat atâta timp cât a durat. Dar nu a durat prea mult.

Noi nu ne vom mai reîntâlni cu vremurile când animalele miros doar cromul lucitor (are un iz de nostalgie) împrăștiat printre grămezi de fier ruginit. Și când păsările sunt speriate de zgomotul sticlei sparte zi și noapte și își cântă tristețea.'

Wilks era satisfăcut de articol. Se va potrivi foarte bine. Îi scrise un titlu: *MĂRTURII DIN TRECUT, PRIMUL EPISOD.*

Scrise și o notă a editorului scurtă: *'Adesea, prinși în detaliile triviale ale vieții de zi cu zi, pierdem perspectiva de profunzime ce poate fi realizată numai prin studiul istoriei. Cu acest articol, scris cu mai bine de șaizeci de ani în urmă, ne întoarcem în trecut pentru a ne studia trecutul. Noul Morning Malneen va fi bucuros să publice primul episod dintr-o lungă serie, în încercarea de a revela publicului adevărata istorie - articole confirmate în timp.'*

Wilks reciti biletul. Era mai bine scris decât cele pe care le scria de obicei și se pregăti să-l împăture. Dar ezită. Poate ar fi trebuit să fie mai convingător. După un moment de gândire adăugă următoarea propoziție:

'Mulți cititori ne-au cerut acest lucru.'

Trimise articolul la tipar și se pregăti să scrie pagina întâi. Era unu și treizeci.

Scrise cu litere mari, îngroșate titlul:

E TIMPUL SĂ RECAPITULĂM

Scrise repede, luptându-se cu timpul care era deja înaintat. Într-un șir neîntrerupt, promisiunile curgeau de sub degetele sale. În mașina sa de scris prindea contur un nou Morning Malneen. Era prizonierul propriului său entuziasm. Fiecare promisiune îi întărea poziția. Și de ce nu! Având ocazia, făcea doar ceea ce zisese că va face. Le va arăta el cum se alcătuiește un ziar.

Când termină era atât de încântat că simți că un astfel de ziar era de departe mai important decât ce se scrisese până atunci. Deci va costa mai mult, firește.

Anunță deci cititorii că începând cu numărul

următor ziarul se va scumpi.

Trecuse deja ora două când trimise la tipar manuscrisul, cu ordinul să fie tipărit pe șase coloane întregi. Îi luase doar patruzeci de minute alcătuirea manuscrisului paginii întâi - cea mai bună treabă pe care o făcuse vreodată.

La trei și treizeci și cinci auzi prima oară de propunerea Consilerul McClintok. Unul dintre manageri îi telefonă să-l întrebe ce poziție adoptase editorialul.

Wilks fu categoric.

„Drăguliță Doamne! Doar n-o să tratezi afacerea asta ca pe o știre obișnuită! Sunt prins până peste cap de afacerea asta, Wilks. E o bombă. Va fi una din cele mai mari fapte ale generației noastre."

Până acum, Wilks tot nu știa care fusese propunerea, așa că îi închise telefonul în nas.

La dracu cu el, gândi. Putea aștepta până mâine. Nu putea fi ceva chiar atât de important.

Și la urma urmelor era prea târziu să mai facă ceva.

Luă telefonul, încercând să afle care fusese propunerea.

La început prinse doar fragmente dar mai apoi grozăvia se dezveli în toată măreția ei.

Wilks coborî la tipografie. Mașinile făceau un zgomot specific. Plop! Swish! Plop! Swish! Sunetele se succedau cu o asemenea repeziciune, că de-abia putea fi distinse.

„Opriți!", țipă Wilks. „Opriți totul!"

Se așternu liniștea iar responsabilul cu

tipăritul se îndreptă spre el.

„Trebuie să rescriu toată pagina întâi!"

„Dar am tipărit-o deja în proporție de optzeci la sută", spuse responsabilul. „Ar trebui să refac tot ziarul și dacă cei de la tipar nu m-ar salva, voi fi nevoit s-o fac singur - iar cei de la tipar au plecat acasă, așa că..."

„Am spus oprește totul!"

„Paul, dacă aș fi în locul tău, mi-aș verifica puțin Echilibrul."

Un argument valid. Wilks își dădu seama că dacă ar fi anulat ediția, ar fi fost pus într-o postură nefavorabilă.

Pe de altă parte, la propunerea Consilerul McClintok, Wilks reacționase mult mai afectat decât ceilalți Bingo: avea un motiv mai mare decât ceilalți pentru a nu fi de acord. Cu puțin noroc și ceva șantaj, poate, vroia să obțină un copil.

Nu-și putea permite ca titlul său „O zi neagră pentru Malneen" de sub numele editorialului să nu fie tipărit. Vroia să nu lase loc nici unui dubiu cu privire la poziția ziarului vis-a-vis de această propunere și vroia să fie al naibi de limpede înainte ca cineva de mai sus să-i poată comanda ce să facă. Era prins de acest imperativ până peste cap și încercă să găsească o cale de rezolvare.

După o tăcere îndelungată, Wilks zâmbi cu răceală.

„Vom retipări prima pagină", spuse.

„Ce-o să facem!?!"

„O să retipărim cu negru prima pagină. Asta îi va arăta lui McClintok ce cred eu despre ideea sa."

„Paul, cred că mai bine vorbim cu...“

„Domnule Goosetree! Cine e editorul tău șef?“

„Dumneata, Paul.“

„Atunci adu-l pe responsabilul cu fotografia înapoi!“

O jumătate de oră mai târziu, acesta sosi.

„Băieți“, spuse el frecându-și mâinile. „Serviciul s-a terminat. Ce doriți?“

„Avem nevoie de un eșantion de hârtie neagră.“

„În regulă“, spuse fotograful. „Ce format doriți?“

„Mărimea paginii întâi, mai puțin titlul ziarului.“

„O.K., o aduc imediat.“ Plecă dar se opri imediat. „La ce vă trebuie?“

„O vom pune în loc de pagina întâi.“

Tipograful se gândi puțin, apoi spuse: „Asta cere o groază de cerneală.“

Patruzeci de minute mai târziu, domnul Goosetree și Wilks îi dădeau hârtia mașinistului. „Trebuie să tipărim asta peste pagina întâi“, îi explică responsabilului.

Mașinistul ținu hârtia la lumină.

„Ce-i asta?“

„E un eșantion de hârtie neagră de ziar.“

„Atât de mare?“

„Atât“, spuse Wilks furios. „Ce-ți pasă ție ce vreau eu să tipăresc pe pagina întâi?“

„Nu-mi pasă“, spuse mașinistul. „Eu sunt abonat la Nightcap. Dar mașina mea nu duce atâta cerneală.“

„Cum adică mașina ta nu duce atâta cerneală?"

„Ați lucrat vreodată cu un offset?"

„Nu", recunoscu Wilks.

„Atunci veniți încoace să vă explic", spuse celălalt. Se apropiară de mașină. Mașinistul reglă mașina să tipărească o singură foaie de hârtie și apoi apăsă un buton.

Plop, swish, clank-clank!

„Pleacă de pe cilindru", explică mașinistul, „îmbibă cu cerneală matrița iar apoi se tipărește foaia albă. De aia se numește offset. Ei bine, atunci când pui prea repede cerneală pe hârtie", arătă hârtia lor, „rola de cerneală nu o mai poate recupera atât de repede. Înțelegeți ce-am vrut să spun?"

„Ce ne facem acum?", întrebă Wilks.

Mai târziu, odată întors în birou, Wilks se cufundă în fotoliul său. Presa lucra de zor jos și o va face cu o întârziere de câteva ore peste program. Era necesar să introducă de două ori hârtia ca să o tipărească cum se cuvine.

Pe birou erau câteva știri de la reporteri. Doi nu descoperiseră nimic. Al treilea sugeră că Pheem Johnson a obținut o dată ilegal o cartelă Bingo.

Era preocupat să-și aducă aminte cine era Pheem Johnson ăsta, când responsabilul ediției intră cu un ziar retipărit în mână. I-l înmână mândru.

„Arată perfect", spuse Wilks. „În sfârșit ceva merge cum trebuie azi."

Responsabilul deschise ziarul. Cerneala

trecuse de cealaltă parte făcând articolul de pe a doua pagină despre istoria lumii aproape imposibil de urmărit, în afara unor porțiuni izolate unde se putea, totuși, citi.

„Sper că nu era nimic interesant", remarcă responsabilul.

17.

Când, a doua zi la micul dejun, Consilerul McClintok văzu pagina neagră a ziarului Morning Malneen, aruncă furios ziarul pe jos.

„Ce-ai pățit, iubitule?", îl întrebă Erosianna. „Ah! Înțeleg. Doamne și-au bătut joc de el. Cum l-au putut scoate așa? Au cam dat-o în bară."

„Ticăloșii", spuse el.

„Nu înțeleg la ce te referi."

„N-au greșit nimic, Rose; ăsta e comentariul editorialului lor."

„Despre ce, scumpule?"

„Despre discursul meu de ieri!"

„Ah! Nu e prea drăguț, aș zice. Dar tot nu înțeleg. Prima pagină e neagră în întregime."

„Cum îl cheamă pe noul editor șef?"

„Pe soțul Patriciei?"

„Exact!"

„Wilks, cred."

„Wilks. Nici măcar nu a tipărit știrea. Nici măcar nu mi-a tipărit discursul. O să se răspândească doar zvonuri, la Băi și-atât. M-a cenzurat complet. Nu-ți dai seama?"

Consilerul McClintok se ridică. Tremura de furie. De cum se depărtă de masă, mototoli în picioare ziarul.

„Iubitule! Mâncarea ți se va răci!", îl strigă Erosianna.

De când o ceruse, Erosianna îl iubea la nebunie pe Fred McClintok. Îi părea o persoană demnă, sigură de sine și care lua întotdeauna cele mai înțelepte decizii. Era genul de om căruia Erosianna nu rezista să nu-i fie devotată trup și suflet. La drept vorbind, nu era chiar ceea ce-și imaginase pentru postura tatălui copiilor săi dar oricum asta nu conta. Pe când se îndrăgostise de el, deși se întâmplase doar o dată în istoria Malneen-ului, Erosianna era convinsă că va avea doi Bingo. Până împlinise optsprezece ani, viața fusese atât de haină cu ea, încât cu greu mai putea crede în dreptate. Universul ei fusese un amestec de răsplată și pedeapsă, încât i se părea firesc să fie recompensată cu doi Bingo. Poate chiar trei. Dar visul acesta o părăsise încetul cu încetul și se

reîntoarse castă la soțul ei. Cufundată în propriile griji și tristeți, nu știa cum să-l consoleze și pe el.

Peste cinci minute, după ce dădu un telefon, se înapoie și se trânti în scaunul său.

Erosianna îl privi tăcută. Mâinile îi atârnau neajutorate. Halatul îi alunecase de pe umeri.

„Am sunat la Nightcap", îi explică el. „Vroiau să preia azi dimineață știrea din Malneen, căci reporterul lor a fost bolnav și a stat acasă ieri. Dar acum, s-a stârnit un adevărat viespar!"

„Cum, iubitule?"

„Nu știu ce să facă. Sunt toți Weed-i și alăturându-se unui editor șef Bingo cum e cel de la Malneen vor pierde spațiu publicitar, oricum fac. Dar se tem mai mult că dacă vor scrie orice, cât de puțin, despre discursul meu, asta le va înrăutăți și mai mult situația. Dacă, însă, mă susțin și mai pierd încă niște spațiu publicitar..."

„Vai, dragule", spuse Erosianna.

„Așa că acum așteaptă să vadă ce va scrie mâine Malneen-ul, înainte de a se pronunța."

„Vrei să spui că nu îți vor publica discursul?"

„Rosa, mai mult sau mai puțin exact, asta am vrut să spun!"

18.

Morning Malneen avea sediul într-o clădire dreptunghiulară cu două etaje situată pe strada Canebridge, la capătul bulevardului Mirwhistle. Avea fațada și treptele din marmură. De fiecare parte avea cupole largi de sticlă. Acoperișul era făcut din metal alb, ca să reflecte soarele. În clădire era rece.

Nucleul ziarului, secția editorialului, era într-

o aripă de la al doilea etaj. Această secție, aflată într-o singură încăpere ocupa cam jumătate din spațiul de la etaj. În mijlocul camerei erau vreo treizeci de birouri. Pe laturi se aflau altele, în niște separeuri din sticlă. Doar biroul lui Wilks era protejat de un perete veritabil de privirile indiscrete și era compus dintr-o anticameră unde își avea Maggie biroul iar la câțiva pași mai încolo, în spatele unei uși de lemn se afla biroul editorului șef. Avea un fotoliu, o canapea, un uriaș birou de lemn, pe jos era parchet de lemn masiv iar un tablou, pe post de fereastră, oferea o priveliște a râului Warmantle.

Managerii sosiseră cu toții. Îl informară pe Wilks că după părerea lor, întrecuse măsura.

„Noi dorim să dăm ziarului nostru o notă de Echilibru, domnule Wilks."

„S-au vândut toate ziarele", replică Wilks. Simțea cum e cuprins de indignare la auzul acuzațiilor nedrepte care i se aduceau. Era perfect conștient că în acel moment este un Bingo ce se confruntă cu Weed-i. „Eu zic", spuse el, „că la o adică a avut succes și în plus ne scutește de o groază de comentarii și lamentări inutile."

„Dar, domnule Wilks, dacă ne gândim la efectul în timp, credem..."

„Și ce-ați fi vrut să fac? Să-mi cer scuze?", întrebă Wilks. „Ei bine, nu am făcut-o. Și cred că e o propunere vulgară iar Consilierul McClintok este un politician redus și obscen pe deasupra."

„Poate că e așa cum spuneți, domnule Wilks. Iar noi vă respectăm opinia; mai mult, aș merge până într-atât încât să spun că într-un fel,

simpatizăm cu ea. Într-un fel, Consilierul McClintok a atacat de fapt populația Bingo. Dar pe de altă parte mai sunt și Weed-ii, probabil majoritatea, care sunt de acord cu faptul că problema pusă de Consilierul Donor este legitimă și de strictă actualitate. Cred că nu este necesar să vă aduc aminte că printre clienți sunt mai mulți Weed-i decât Bingo."

„Și chiar de-ar fi așa", replică Wilks enervat, „majoritatea redactorilor sunt Bingo și asta ar trebui să fie de ajuns să risipească orice tentativă de a ofensa un editor șef Bingo. Mai ales în această chestiune."

„Mă bucur vă ați adus vorba", spuse managerul. „Cred că mai târziu veți fi vizitat de o delegație de oameni de afaceri Bingo. Domnule Wilks, sunteți editorul șef și vă dorim din tot sufletul să aduceți în politică un suflu nou, viguros. Dar, până acum, nu ați dovedit acest lucru. Nimeni nu poate să judece un om după prima zi de muncă, firește. Ar trebui să treacă câteva săptămâni, poate chiar luni. Dar poate e bine ca această problemă s-o discutăm din prima zi, ca să nu ne mai lovim de ea. La noi există o tradiție mai conservatoare, căci apelăm mai degrabă la rațiune decât să dăm frâu liber sentimentelor și avem permanent în vedere integritatea ziarului, standardul de care vă vorbesc ar trebui, în ultimă instanță, să îl aplicați de la bun început."

„Cred că înțeleg", spuse Wilks.

Grupul de afaceriști sosiră imediat după manageri. Delegatul lor îi spuse despre ce este vorba.

„Paul, dă-mi te rog voie să-ți spunem așa. Paul, ne place să credem că venim din partea unuia dintre cei mai bătrâni și, dacă pot spune așa, poate cel mai înțelept și trecut prin viață Bingo din Malneen. Suntem de părere că Consilierul McClintok a lansat o teorie foarte periculoasă, care ar putea diviza comunitatea noastră în Bingo și Weed. Pe de altă parte, dacă am accepta propunerea sa, s-ar putea crede că o găsim perfect justificată, ceea ce ar duce la o subminare în public a poziției Bingo-lor. Dar pe de altă parte, cred că trebuie să abordăm această chestiune puțin mai delicat. Orice gest necugetat îi poate conferi Consilierului McClintok mai multă credibilitate și implicit mai multă libertate în acțiune. De aceea credem că este o chestiune subtilă, pe care trebuie s-o discutăm ca atare. Asta dacă o vom discuta vreodată, firește.

Noi suntem de părere că de fapt obligativitatea sterilizării este adevărata problemă. Ceea ce se întâmplă indivizilor Bingo, nemaivorbind de rasa Bingo, este pe planul doi, deocamdată. Odată legalizată sterilizarea Bingo-lor fără să fie nevoie de consimțământul lor, s-ar stabili un precedent, care, mai târziu, s-ar putea aplica și Weed-ilor. Nimeni n-ar putea fi atunci sigur că dreptul său inalienabil de procreere nu va fi arbitrar suprimat. Așa cum a făcut-o dintotdeauna și o face și acum, societatea ar putea să permită o mai mare libertate cuplurilor.

În acest sens există un precedent demn de luat în seamă. Dar așa cum societatea poate să nu-și exercite dreptul de veto în legătură cu ce se

tipărește, ar putea la fel de bine să nu limiteze această libertate în exces și care merge până la luarea unor decizii de nedorit și deci s-ar putea și ca ea să nu își exprime reținerea cu privire la sarcina femeilor... Vezi Paul, noi trebuie să facem în așa fel încât să elaborăm argumente care ar conveni mai degrabă populației Weed, de ale cărei voturi va depinde în fond decizia."

„V-am urmărit cu atenție și cred că am înțeles ce-ați vrut să spuneți", spuse Wilks. „De fapt,cred că nu m-am gândit nici eu la toate consecințele care s-ar putea ivi."

Domnul Jason fu nevoit să aștepte afară pînă ce magnații economici terminară de discutat. Imediat ce ieșiră din birou, Maggie îl anunță, cu sufletul la gură „Domnul Jones așteaptă de aproape treizeci de minute!"

Wilks privi enervat ceasul de pe perete. „Oricum nu mai e nevoie. Spune-i să se întoarcă după ce termini ediția de azi."

Maggie îl privi uluită și se retrase.

„Ah!", o atenționă Wilks. „Deasemenea, vreau să vină și decoratorul în această după amiază." Ușa se închise după ea.

Wilks apăsă butonul din dreptul numelui tipografei.

„Goosetree?" întrebă el. „Aici Wilks. Vreau un exemplar din prima pagină de ieri."

„Cea neagră?"

„La ce mi-ar folosi aia?" întrebă cu un sarcasm maladiv.„Vreau un exemplar din prima pagină a ziarului."

„Nu cred că avem vreuna, Pa... domnule Wilks."

„Găsește negativul, fă o copie și trimite-o sus."

„Am înțeles, domnule."

Imediat după aceea o sună pe Maggie.

Aceasta se scuză. „Tocmai mă pregăteam să-l sun pe decorator."

„Cheamă-l pe Turnbell", îi spuse Wilks. „Unde sunt ceilalți reporteri?"

„Așteaptă ordinele dumneavoastră, domnule."

„Spune-le celorlalți să iasă pe teren și să îmi aducă niște articole. Unde se cred? Care este părerea lor despre ce se întâmplă? Nu uita să-l chemi pe Turnbell."

Maggie se duse să-i întrebe pe reporteri ce credeau.

Îi spuseră, într-un târziu.

„Și domnul Turnbell", adăugă ea, „vrea să vă vadă."

După ce se întoarse, se așeză la biroul ei, cu o figură inexpresivă iar primului care o întrebă îngrijorat ce are, îi spuse: „Vor fi o groază de schimbări pe aici. Vom simți că suntem pe mâna unui Bingo."

Înlăuntrul ei lucrurile începeau să se agite și se surprinse anticipând cu o plăcere malițioasă cursul ulterior al evenimentelor. Domnul Williams scăpase puțin lucrurile de sub control, în ultimii ani. Disciplina amorțise. Oamenii îi întorceau vorba-napoi. Ei bine, Wilks nu era ca și Williams. Se vor convinge cu toți de asta. Maggie gândea de

fapt ca o secretară veritabilă, ce aprobă tacit detetriorarea psihică, fizică și falimentul patronului ei.

Domnul Turnbell stătea respectuos în fața ușii.

„Așează-te, Turnbell", spuse Willks. „Cine e Pheem Johnson?"

Domnul Turnbell se așeză oarecum stressat.

„Cel ce face jocurile în North Side (cartierul de Nord), domnule Wilks."

„Și?", întrebă Wilks.

„I-am dat de urmă printr-o sursă care l-a auzit odată susținând că a obținut Ritei Alonso o cartelă pentru un copil Bingo; știi, animatoarea, care are..."

„Și?", întrebă din nou Wilks.

„Păi tocmai v-am spus de unde știu."

„Înțeleg." Wilks așteptă puțin.

Domnul Turnbell își drese glasul și privi un punct de deasupra umărului stâng al lui Wilks.

La rândul său, Wilks se uita în spatele lui Turnbell. „Ah", spuse în sfârșit. „Goosetree! Dă-mi-o să-o văd."

Domnul Goosetree înaintă și-i dădu hârtia maronie.

„Asta e tot, îți mulțumesc."

Domnul Goosetree se retrase.

Deliberant, Wilks reciti în gând editorialul de ieri. Într-un târziu își aminti de domnul Turnbell și îl privi.

„Turnbell", spuse. „Multe nu merg cum trebuie la ziarul nostru."

„Într-adevăr, domnule."

„Ziarul are nevoie de personalitate și substanță." Wilks încercă să sublinieze cele spuse. „Știi ce vreau să spun?"

Domnul Turnbell se foi incomodat.

„Asta vreau să zic: e plicticos. Parcurge doar pagina a doua din ultimii doi ani. Nu vei găsi nimic care să te intereseze. Avem nevoie de știri de maximă actualitate. Vreau să spun povestiri cum e modelul pe care vi l-am dat cu povestea despre oamenii cu două capete. Vreau să publicăm știri care să impresioneze publicul la fel de mult peste un an ca atunci când au citit-o prima dată."

„Da, domnule."

„Ei bine, încearcă să ții minte acest lucru, Turnbell."

„Așa voi face, domnule."

Fu un moment de tăcere.

„Ei, ce mai aștepți?", întrebă Wilks.

Turnbell resimți din plin vorbele acestea „Ăăă, Pheem Johnson...?"

„Exact" spuse Wilks. „Lasă adresa sa lui Maggie și mă voi ocupa personal de asta. Trebuie să fac eu însumi treaba asta, dacă vreau să fie făcută așa cum trebuie."

În timp ce domnul Turnbell pleca, Wilks apăsă un buton: „Goosetree? Aș vrea să scoți editorialul de azi în două culori. De ce ai nevoie?"

La unu și jumătate, reporterii aduseră reportajele. În timp ce așteptau afară, Wilks le citi cu atenție. După ce termină, îi ceru lui Maggie să le dea la publicat pe a doua pagină și apoi îi interogă pe fiecare în parte.

Îi explică fiecăruia că în lunile următoare vor

avea loc multe schimbări. Trebuiau să se adapteze fie să renunțe la slujbă. Le puse în vedere necesitatea unui nou editorial.

Domnul Trupp sugeră încrezător o nouă serie de articole despre oamenii cu două capete. Wilks îi respinse propunerea: „Începe să fie un subiect perimat."

Domnul Barney sugeră o suită de comentarii asupra propunerii Consilierului McClintok. „De asta mă voi ocupa personal, la timpul potrivit", replică Wilks.

Domnul Turnbell ceru voie să coopereze la exposé-ul scandalului cu cartele Bingo, obținând o aprobare distantă.

„Și încă ceva, Turnbell", spuse Wilks. „Lucrurile s-au cam precipitat pe aici. A trebuit să caut în ultimul minut ceva pentru pagina a doua. Vreau un pachet de știri, ca să am de unde să alcătuiesc câteva zile la rând pagina aceasta, fără să depind în mod direct de activitatea voastră."

După ce reporterii plecară, Wilks o întrebă pe Maggie ce era cu decoratorul. Aceasta îl informă însă că Domnul Jason tocmai intra pe ușă.

„Isuse, uitasem de el", spuse Wilks.

Maggie îi mai spuse că decoratorul trebuia să sosească dintr-o clipă în alta.

„Îmi pare rău că v-am deranjat azi-dimineață", îi spuse Wilks domnului Jason. „Să intrăm la mine în birou."

După ce se așezară, Wilks se aplecă peste birou.

„Vreau să discutăm împreună bugetul", îi spuse el. „Mai întâi vă spun care este părerea mea.

Un ziar este ceva ce are viață, ce se dezvoltă. Nu poate fi oprit să aibă. Nu ar putea exista fără ele. Mă urmărești? Malneen-ul se pare că a cam lâncezit. E de datoria mea să-l pun pe picioare. Pentru asta, intenționez să schimb anumite lucruri."

Wilks își îndreptă atenția spre interfon. „Goosetree? Editorialul meu s-a tipărit? Cum? Tocmai îi dai prima culoare? Trimite-mi încă o copie maro, bine?" Lăsă butonul.

„Vreau să știți care este părerea mea în această chestiune", continuă Wilks. „Iată la ce m-am gândit. Mai întâi, eu zic că ar trebui să trimitem o expediție care să dovedească veridicitatea celor spuse despre oamenii cu două capete. Aș vrea să trimit cel puțin un reporter și un cameraman."

Domnul Jason, convins în sinea lui că oamenii cu două capete erau produsul imaginației lui Wilks (o suspiciune din ce în ce mai împărtășită și de alții) fu oarecum luat pe nepregătite. Gândul că celălalt vroia să cheltuiască o groază de bani ca să localizeze acești oameni cu două capete, îl făcu să înceapă să creadă că Wilks nu inventase.

„Pe drum ar putea scrie și alte reportaje despre cele ce vor vedea", continuă Wilks. „Am putea scoate ceva interesant din povestea asta."

„Oricum, trebuie să avem reportaje mai bune. Asta cere muncă. Nu le pot cere să învețe peste noapte cum s-o facă. Am unele idei despre acest subiect, dintre care câteva ar putea fi comentate pe larg.

„Și în sfârșit", Wilks se opri. „Scuză-mă o clipă!" Se întoarse iar la interfon. „Unde e

decoratorul? Ah, de ce nu mi-ai spus? Trimite-o înăuntru imediat." Wilks să întoarse spre domnul Jason. „Îmi decorez biroul. Încerc să vă fac un bilanț..." Se ridică în picioare. „Intră dragă", îi spuse decoratoarei care tocmai intrase.

După ce făcură cunoștință, Wilks îi spuse cum ar vrea să schimbe biroul. În mijlocul discuției sosi domnul Goosetree și Wilks îi dădu editorialul domnului Jason. Acesta îl luă și se întoarse la gândurile sale.

Domnul Jason fu șocat de la început de ideea unui tavan portocaliu. Oricum, de la început părea că avea de-a face cu o lume de fragmente separate iar cel puțin una guvernată de niște principii raționale mai presus de puterea sa de înțelegere. Nepricepând nimic, nu putea decât să se aștepte fie la grație, fie la înțelegere.

Pentru ultima dată protestă vag: „Bugetul se va acomoda cu greu unei serii prelungite de extravaganțe."

„Pentru a le plăti, voi crește prețul ziarului", spuse Wilks. „Banii vor fi suficienți."

Domnul Jason deschise și-și închise gura, fără să zică nimic.

„Ați terminat de citit editorialul, nu?", spuse Wilks.

Ochii domnului Jason fugeau pe pagina din fața sa. Anunțul îl lovise pe neașteptate. Simțea că e cuprins fără scăpare, că se sufocă. Din moment ce apăruse în Morning Malneen, de bună seamă că era adevărat.

„Tavanul portocaliu pune ceva probleme

podelei actuale", spuse decoratoarea.

În clipa următoare, tatăl lui Wilks, mirosind a drojdie de bere își făcu apariția. Imediat domnul Jason se pomeni strângându-i-se mâna.

„Nu sunt decât un Weed bătrân", explică patetic Ron Hayworth Wilks. „Dar cred că juniorul va ști cum să folosească sfatul meu pentru a dirija treburile de pe aici. Afacerile sunt viața mea. Și am avut de-a face cu tot felul de afaceri. Da, am muncit din greu toată viața mea și am încercat să-l conving și pe Paul să facă la fel. Ăsta-i singurul fel în care poți reuși în viață."

19.

În dimineața următoare, miercuri, Consilierul McClintok își primi ziarul în cameră.

Aruncă o scurtă privire pe pagina întâi. Nici urmă de propunerea sa.

„Continuă, iubitule", spuse Erosianna, stând în picioare și terminându-și coafura.

Cu un gest de enervare, întoarse la pagina a doua.

„Citește-mi ce scrie", spuse ea.

„Nu scrie nimic", spuse el după câtva timp.

Mai târziu, când Erosianna nu era în cameră, o sună pe Feolora.

După ce ieși Consilierul McClintok, Erosianna se pregăti și ea de plecare. Își luă o bluză galbenă, care avea în jurul gâtului o dungă neagră. Deasupra luă un sacou cu dungi negre și nasturi mari, negri. Un lănțișor de aur îi atârna peste sânii generoși, terminându-se cu un medalion galben în dreptul inimii. Ca să se asorteze cu bluza își puse și o pălărie galbenă, mare și rotundă, pe care o lăsă mai pe spate. În mâini purta o pereche de mănuși albe.

După ce fu gata, se postă în fața telefonului pentru a afla noutăți despre lumea de afară. Se vorbea mult despre uimitoarea vigoare a editorialului din ultimul număr al Malneen-ului. În absența oricărui comentariu tipărit, interesul societății privitor la propunerea de sterilizare a Bingo-lor făcută de soțul ei, era minim.

După un al patrulea telefon, Erosianna ajunse cu părere de rău la concluzia că ar trebui să-l ajute cumva pe Fred să își facă publicitate. O petrecere i se păru cel mai potrivit lucru.

Se consultă cu una din cele mai bune prietene în privința listei de invitați; aceasta trebuia să conțină un minim de Bingo dar cât mai mulți dintre Weed-ii cu cea mai mare trecere în sfere politice ale orașului. Încet, încet, lista începu să se formeze.

După-amiază, Consilierul McClintok o vizită

pe Feolora în apartamentul ei. Înduplecată în fața insistențelor sale, ea acceptă să-și amâne baia zilnică. Bătu încet la ușă, de parcă ar fi vrut ca ciocăniturile să nu fie mai tari decât propriile bătăi de inimă.

După ce îi deschise, îl conduse înăuntru și-i oferi un S&S aburind.

Neobișnuit cu un astfel de loc, Consilierul McClintok înspectă curios camera. Se aștepta la o atmosferă gingașă, feminină. În schimb descoperi o dezordine ce sugera un temperament aflat într-o constantă disperare. Peste tot, în dulapuri, în colțuri, sub masă, în fața ferestrei domnea dezordinea; maldăre întregi de ziare, cărți, animale de jucărie, părți necunoscute din tot felul de aparate demontate, ustensile de bucătărie, resturi de mâncare și obiecte de lenjerie.

„Nu cred că voi reuși vreodată să scap de mizeria asta", se explică Feolora. „Nu pot să renunț la nimic iar dacă nu arunci nimic e inutil să încerci să le pui în ordine."

Consilierul McClintok se uită încurcat în jur după ceva pe care să-și lase ceașca și farfurioara. Feolora dădu la o parte un vraf de discuri de pe o măsuță. „Ai loc aici."

„Putem vorbi aici?"

„Sigur că da", spuse ea, eliberând fotoliul cel mai apropiat și se așeză. „Suntem singuri." Era îmbrăcată îngrijit, surprinzându-l contrastul cu restul apartamentului.

„Trebuie să vorbesc cu cineva", spuse el. „De aceea am ținut neapărat să te văd. După noaptea aceea... m-am simțit foarte prost. Ca și cum am fi

fost criminali sau ceva de genul acesta."

„Înțeleg", spuse Feolora.

„Ai auzit de propunerea mea de la Întâlnirea Consiliului? De a steriliza Bingo-ii? E unul nou, Paul Wilks, la ziarul Morning Malneen și nu vor să publice nimic despre ea. Sunt foarte supărat din cauza asta. Nu știu ce să mai zic. Îi iubesc pe Bingo. Ei cred că am ceva cu Bingo-ii dar nu e adevărat. Eu cred că Bingo sunt niște oameni drăguți, simpatici și niște cetățeni onești. Pe mine mă preocupă echilibrul tradițional al puterii. Acest lucru nu are nimic de-a face cu sentimentele mele personale față de Bingo."

„Sărmane Fred", spuse Feolora. „Înțeleg."

„Tu ești atât de înțelegătoare", spuse el. „Ca și copil, se poate să-i fi respins pe Bingo. Cred că toți copiii Weed-ilor fac la fel. Simți că eu am un avantaj nedrept - simți că ai putea face la fel de bine aceleași lucruri, dacă ți s-ar da și ție aceeași șansă care o au ei. Dar nu e bine să gândești așa și în curând uiți totul. Cred că nu am fost de acord niciodată cu o fată Weed care s-a măritat cu un Bingo; e ceva diferit, împotriva legilor naturii, înțelegi ce vreau să spun? Dar mie îmi plac cu adevărat Bingo."

„Și eu sunt o Bingo", spuse ea.

„Asta și vreau să zic", spusè Consilierul McClintok. Nu îi urăsc pe Bingo, așa cum fac o grămadă de Weed-i. De fapt sunt foarte interesat de Bingo. Întotdeauna am vrut să știu cum e să fii Bingo. Cum se dezvoltă, ce simt față de Weed-i?"

Feolora se așează înapoi în fotoliu și-și încrucișă picioarele.

„Eu sunt puțin împotriva Bingo-lor." Își închise ochii. „Nu vorbesc serios pe de-a-ntregul dar e o lume condusă de bărbați, Fred și oricât de capabilă ar fi o fată Bingo, este dată la o parte. Celelalte fete se pot mărita și își pot face o familie, pot să viseze la ziua când vor aduce pe lume un copil Bingo. Dar noi nu avem nimic: suntem la periferia societății. Pe bune, ce ne rămâne nouă de făcut? Să ne încercăm talentul în arte? Multe nu au talentul necesar. Niciodată n-am știut de ce m-am făcut cântăreață. Știu că nu sunt o cântăreață adevărată și nici nu va fi vreodată. Am mai putea să ne măritățm și să vegetăm la Băi...: asta în cazul că ne găsim un soț. Cine să ne vrea pe noi?"

„Vai, Feolora", spuse el.

Cu ochii înlăcrimați, ea zâmbi trist. „Fred, tu ești mult mai important ca un Bingo: tu ești un Donor. Iar eu sunt la cealaltă extremitate. Copii tăi se vor plimba pe străzile Malneen-ului sute de ani de acum înainte."

„Dar nu îi voi vedea niciodată", se lamentă Consilierul McClintok. „Nu le pot lăsa nimic. Un bărbat vrea să lase ceva copiilor săi și asta încerc și eu să fac. Să le dăruiesc un viitor sigur; să le dau o șansă ca să poată să se nască." Sentimentul acesta nobil îl purifică și îl scuză. Simțea că transcende morala convențională și că este cuprins de o dorință de nestăpânit de a poseda o Bingo frumoasă - o fată care ea însăși, nu putea rezista aceleiași dorințe.

„Îi cunosc pe Paul și pe Patricia", spuse ea. „Paul este noul editor șef. O știu destul de bine și pe Pat; am fost bune prietene, vreau să spun atât

cât permitea vârsta ei. E o copilă. Amândoi sunt copii. Ea m-a însoțit la petrecerea Celui Mai Bătrân Bingo Fretwert. Un politician ca tine e imposibil să nu și-o amintească. Ți-am prezentat-o chiar eu."

„Scuză-mă dar gândurile mele zboară la o anume cântăreață", spuse Consilierul McClintok gâtuit de emoție.

Se ridică repede. „Ai vrea să-ți cânt ceva, numai pentru tine?"

„Aș vrea foarte mult", spuse el tremurând.

Își acordă chitara și începu să cânte. Stătea lângă el și îi cânta cântece triste, începând chiar să lăcrimeze. Îi cântase adeseori Tatălui Coumbe. Tatăl Coumbe o asigurase că are un talent deosebit și îi aprobă studiile. Ea îl asculta și, de când începuse cariera spre care el o îndrumase, acesta își petrecea mult timp moțăind în liniște în timp ce ea cânta. În aceste momente ea se simțea cel mai aproape de tatăl ei și în sinea sa se temea că dacă ar fi devenit prea bună, Tatăl Coumbe, odată împlinit scopul, ar fi uitat-o și nu ar mai fi ascultat-o.

În cele din urmă încetă să mai cânte, scuturată de plâns. „Bietul Paul", spuse ea. „Biata Pat. Tot ceea ce-și doresc copii aștia sărmani este un bebeluș; pur și simplu atât. Bingo își doresc un copil. Fred, din cauza asta i-ai rănit atât de mult cu propunerea ta. Vai ce trist e totul!"

„Datoria este mai presus de sentimentele mele", spuse el încet. Ea aprobă tandru, el o atinse iar ea își lăsă jos chitara și îl cuprinse în brațe. După câteva momente de liniște, îl conduse spre dormitor. Și plânse ca o nebună.

Când ajunse acasă, Erosianna îi spuse despre petrecerea pe care tocmai o plănuise și dori să știe cum o chema pe cântăreața aceea care îi plăcuse lui atât de mult la Cel Mai Bătrân Bingo Fertwert.

20.

„Bună seara, domnule Johnson", spuse Wilks.

Pheem Johnson se holba din ușă cu o ostilitate evidentă la străinul înalt din fața lui. Domnul Johnson avea cinci picioare. Nu arăta prea elegant cu pantalonii necălcați și șifonați și în tricou cu mâneci scurte. Era nepieptănat și era în picioarele goale. Ochii îi erau prea apropiați, nasul prea mare și buzele foarte subțiri. În mâna stângă

ținea o sticlă de bere de orez iar dreapta o ținea pe clanță.

„Cine ești?", întrebă el.

„Sunt Paul Wilks, noul editor șef de la Morning Malneen." Wilks avea o bluză gri, băgată în pantaloni și în picioare purta tenișii. Combinația între mărimea celor doi și îmbrăcămintea lor sugera violența fizică.

„Ce dorești?" Ușa era tot întredeschisă.

„Vreau să vorbim despre ceva."

„Vorbește, atunci."

Wilks își puse palma masivă pe ușă și o împinse. Domnul Johnson își pierdu echilibrul și scăpă din mână clanța, dându-se în spate. Wilks intră imediat.

Domnul Johnson își mută berea în mâna dreaptă. „Intră", spuse el fără entuziasm.

Wilks se îndreptă spre canapea și se așeză.

„Simțiți-vă ca acasă", spuse domnul Johnson, bând din bere în fața lui. „Aș putea să vă aduc ceva?"

„Mai bine v-ați așeza. Mă stresează să stai în picioare."

„Așa-mi place mie să stau."

Odată ridicat în picioare, Wilks îl domina acum la rândul lui pe omulețul din fața sa. Domnul Johnson bău din bere și se scărpină gânditor în nas. Se așeză. „O.K., deci te stressez. Și tu ma stressezi pe mine. Wilks, ce-ai zice dacă ți-aș spune să te cari naibii de aici?"

Wilks se așeză. „Acum e mult mai bine. Ești singurel? Aș vrea să-mi faci un serviciu."

„Ție n-am chef să-ți fac nici un serviciu",

spuse domnul Johnson. Își termină berea. Ținea sticla de gât.

„Te pocnesc dacă nu lași sticla aia jos", spuse Wilks.

Domnul Johnson lăsă jos sticla.

„Am auzit ceva despre cartela Bingo a domnișoarei Alonso. Îți spune ceva?"

„Nu știu despre ce vorbești", spuse domnul Johnson.

„Cred că ai furat una, sau ai făcut rost de undeva."

„Nu știu despre ce vorbești!" Sări în picioare. „Ascultă-mă bine! Nu te cunosc, înțelegi? Și nici nu vreau să te cunosc. Noi doi n-avem ce discuta, s-o lăsăm baltă și să ne vedem fiecare de treburile noastre."

Wilks nu făcu nici un gest. „Așează-te. Îți spun pentru ultima dată." Așteptă. „Ți-am mai spus, mă enervează la culme. Dacă nu te așezi îți rup mâna asta blestemată. Nu cred că mă poți împiedica. Tu ai ceva ce doresc și o să obțin acel ceva într-un fel sau altul."

Domnul Johnson se așeză. „N-am nimic care să-ți trebuiască", spuse el. „Dacă încerci să pui mâna pe mine, se vor ocupa de tine prietenii mei."

„Dar acum ești singur", spuse Wilks. „Nu sunt încă un nenorocit, Johnson. Sunt editorul șef de la Morning Malneen."

„Nu-mi pasă cine ești. Nu poți dovedi nimic despre cartela aia. Nu ai nici o dovadă. Nu e nici o dovadă."

„Nu caut dovezi", spuse Wilks. „Nu despre asta, cel puțin. De fapt nu caut nici un fel de dovezi.

N-am venit aici să caut dovezi, înțelegi? Dar poate o să încep. Și dacă mă apuc de scormonit, nu mă las. Voi pune la treabă toți reporterii și tot te prind. Te prind cu cu ceva. toată lumea are câte ceva de ascuns. Dacă te verific puțin, cred că ai cele mai multe secrete. Dacă încerci să mă duci, te ia dracu. Ascultă, n-ai de-a face cu un amator. Vreau să înțelegi că nu glumesc când spun că te voi distruge. Pur și simplu te voi distruge. Acum stai blând și gândește-te la tot ce ți-aș putea face."

Domnul Johnson transpira din belșug. „Încerci să mă șantajezi?"

„Șantaj? Ăsta-i un cuvânt urât. Aș vrea să-mi faci o favoare și eu îți voi face la rândul meu. Tu vrei să te las în pace. Iar eu vreau o cartelă Bingo."

„Tu? Vrei să-ți fac rost de o cartelă Bingo? Ai înnebunit omule? Vii aici și-mi spui că-ți trebuie o cartelă Bingo?"

Văzând că Wilks vrea să se ridice, Johnson se așează înapoi.

„Ai timp să te mai gândești", spuse Wilks. „Eu stau aici și aștept."

O vreme domnul Johnson nu spuse nimic. Cu degetul mare de la picior pipăia mereu conturul dușumelei. Își freca mâinile de șolduri. Își scoase tricoul din pantaloni și îl examină. Clipea repede din ochi.

„Ești într-adevăr editorul șef?", întrebă el într-un târziu.

„Îhî", spuse Wilks. Rezistă tentației de a se șterge pe mâini și când își auzi încheietura pocnind se uită încruntat la mâini de parcă tocmai își declaraseră independența.

Domnul Johnson ridică privirea și ochii i se opriră pe mâini. Wilks își strânse palemele de parcă ar fi zdrobit ceva în pumni. Domnul Johnson se uită în altă parte.

„Domnule Wilks", spuse el. „Lasă-mă să, cum îi zice oare? iau o situație imaginară. Să zicem că odată un om a făcut rost de o cartelă Bingo, în schimbul a ceva ce îi trebuia. Poate acel ceva era atât de important încât să riște în halul ăsta. Vreau să spun era ceva pe care îl vroia atât de mult că și-a pierdut orice rațiune." Domnul Johnson își închise ochii și își frecă nasul. „Nu te poți duce pur și simplu să iei o cartelă Bingo. Nu o poți cumpăra. O cartelă Bingo nu o face oricine."

„Sunt un om rezonabil; îți dau două săptămâni."

Domnul Johnson se holbă uimit la el. „Isuse Cristoase, Wilks!"

„Mă grăbesc și n-am timp de pierdut."

„Oh, Dumnezeule!"

„Două săptămâni. Asta înseamnă a doua jumătate a lunii Octombrie. Te mai caut eu din când în când." Se ridică. „Echilibru bun, domnule."

„Echilibru", mârâi pe înfundate Johnson în spatele lui Wilks.

21.

Ziarul de joi conținea un articol despre problemele carierelor și a industriei lemnului, de care depindeau companiile de contrucții din Malneen. Carierele de la sud erau exploatate din timpuri imemoriale, o consecință gravă fiind scăderea calității marmurei iar în cel mult o sută de ani trebuiau depistate alte filoane. În plină vale, în

partea dinspre nord creșteau copaci cu lemn roșu, care aveau nevoie de patru sute de ani pentru a putea fi buni de prelucrat. Se bănuia că avea loc o migrare de la nord la sud a copacilor; asta dădea de gândit la posibile schimbări de temperatură. Câțiva industriași avizați spuneau că dacă cineva ar merge mult spre nord, ar putea da de copaci de cel puțin cinci mii de ani.

Numărul de vineri conținea un articol despre creșterea plantelor și ierburilor exotice, aduse ocazional de negustori. De exemplu, dacă condițiile climaterice se vor dovedi a fi favorabile, cafeaua era un produs promițător. În ultima jumătate de secol orașul luase legătura mult mai frecvent cu lumea de dinafară decât o făcuse în toată istoria sa. Peste puțin timp, poate doar o viață de om, va veni vremea când însuși Malneen-ul se va schimba și va trimite exploratori în mijlocul deșertului și peste mări. Se vor întoarce cu alimente ciudate și cu obiceiuri și povestiri minunate. Negustori vorbeau deja despre reptile uriașe ce suflau foc și zburau ca păsările; despre păsările care-și căutau moartea; de animale pe jumătate om, pe jumătate fiară; și bineînțeles aveau și alte minunății de povestit: fântâni cu apa vieții, canioane atât de mari și adânci că nimeni nu putea să vadă adâncul sau malul cel mai apropiat; și țări unde zăpada domnea tot timpul anului sub soarele strălucitor.

Lunea următoare publicară un articol despre colonia de pescari de la Arcoon - o suburbie a Malneen-ului, la cincisprezece mile mai la sud, pe malul oceanului. Ce minunății mai ascundea oare marea în apele ei nemăsurate, care spală țărmurile

fără vârstă?

Marți dimineața, Consilierul McClintok află că, după carnea de vacă, de porc și ouă, carnea de pește reprezintă cea mai bogată sursă de proteine din alimentația omului. De când propusese sterilizarea Bingo, apăruseră câteva numere din Morning Malneen, despre propunerea lui, însă, nici vorbă: presa parcă nici nu auzise de ea, afișând o seninătate similară unui cer de vară.

Miercuri dimineața furia Consilierului McClintok ajunsese la paroxism. Morning Malneen povestea despre o companie utilitară ce înmagazina energie pură sub formă de gaz, necesară pentru producerea celulelor de combustibil de joasă presiune. Îi telefonă Celui Mai Bătrân Bingo Fertwert și îi ceru o întâlnire de urgență a Consiliului. Cel Mai Bătrân Bingo Fertwert îi răspunse că nu este nici un motiv pentru o întâlnire de urgență.

După ce vorbi la telefon, Consilierul McClintok se așeză în sufragerie și-și prinse capul în mâini.

Ura sa împotriva lui Wilks luase proporții atât de înfricoșătoare, încât reușise să-și inducă în subconștient o imagine în care el, Consilierul McClintok îl zdrobește pe acesta.

Frustrarea Consilierului se accentuă și mai mult când realiză că Feolora, complet naivă, era izolată iar el nu putea să comunice cu ea. La început, reacția ei îi dăduse un sentiment de ușurare și liniște. Se temuse că i-ar fi făcut necazuri cu întrebările ei, sau chir că l-ar fi tratat cu nonșalanță ca să-i atragă atenția asupra ei. Dar

pe măsură ce zilele se scurgeau, el trecu de la ușurare la neliniște, apoi la îndoială și în final fu cuprins de disperare. De ce nu vroia să-l vadă niciodată? Ce era în neregulă cu el? Cu ce îi greșise oare?

„Se vorbește mult la Băi", spuse Erosianna. „Am încercat să mobilizez cât mai mulți oameni, iubitule dar e așa de greu."

Consilierul McClintok ridică fața și o privi o clipă, timp suficient ca sângele-i aprins de gândul la Feolora să-i înghețe în vine. Crezu că ea tocmai îi spusese că infidelitatea sa era subiectul de discuție a întregii comunități. Ochii i se umplură de lacrimi. Vorbise de propunerea de a steriliza Bingo oare?

Propriul sentiment de vinovăție fu acela care îl făcu să răspundă. „Pentru Dumnezeu, nu mă ajuta tocmai acum! Nu înrăutăți și mi mult lucrurile!"

„Nu vrei să mai dau petrecerea?"

„Nu, nu vreau să dai petrecerea!" prinse el mingea din aer.

„Iubitule, am anunțat-o deja. E mâine noapte, Cum aș putea să o contramandez acum? Dragul meu, ce-ar crede oamenii dacă aș amâna-o? Trebuia să-mi fi spus mai devreme." Se ridică și-și frământă nenorocită mâinile. „Scumpule, ce-am făcut?? Știi că nu vreau decât să te ajut."

„Nu ești tu de vină ci nenorocitul ăla de Wilks!", țipă Consilierul McClintok. „Of, omul ăla, omul ăla...!"

„La petrecere putem discuta cu toții. Știu toți cât este de nedrept. Totul va merge cum trebuie. Sunt absolut sigură. Te rog Fred, nu mă sili să

contramandez petrecerea." Ochii i se umplură cu lacrimi.

„Dacă m-ar cunoaște oamenii, dacă ar ști ce vreau", spuse el. „Dac-aș putea să-i fac ceva lui Wilks ăsta!" Își închipui că îl strânge de gât cu satisfacție. „Dacă aș putea să-l aranjez pe bastardul ăsta, să-i distrug mutra."

„Petrecerea..." spuse încetișor Erosianna. „Te rog!"

„Of, s-o ia naiba de petrecere!", țipă el. „N-ai decât s-o faci. Doar asta vrei, nu? Așa că dă-i drumul!"

„Iubitule!", spuse recunoscătoare, Îl îmbrățișă iar el își cufundă capul în pieptul ei generos. „De-abia aseară am reușit s-o contactez pe cântăreața aceea de folk care ți-a plăcut atât de mult. Mi-a luat aproape o oră ca să o conving să vină."

22.

După ce trecuse una din cele două săptămâni, Wilks îl sună pe Pheem Johnson. Acum Wilks era în stare să susțină receptorul doar cu umărul drept.

„Johnson?", întrebă el. „Wilks la telefon. Trebuie să discutăm ceva. De acum înainte vreau

să fac regulat controale. Te voi suna întotdeauna înainte dacă vreau să fac vreunul. Și acum ascultă-mă. Nu, nu mă interesează ce vrei tu să spui. Mai bine te-ai concentra la lucru. Să nu zici că nu ți-am spus."

Întrerupse convorbirea și când se întoarse se pomeni față în față cu domnul Jason.

Domnul Jason se schimbase. Venise neanunțat și părea că are ceva important de spus. Așeză pe masă un maldăr de hârtii și se așeză. Wilks știa să asculte.

„Cred", spuse domnul Jason, „că e timpul să discutăm puțin." Arătă spre câteva materiale. „Acestea sunt facturile pentru decontările pe care le-ați făcut."

Wilks se lăsă pe spate și aruncă o privire impasibilă peste ele. „Cred că sunt în regulă", spuse el după o vreme. Azi purta costumul gri. Era singurul costum care i se potrivea cât de cât. Umerii sacoului se lăsaseră puțin de cât îl purtase iar mânecile luceau. Purta cravată și șosete roșii. Îi plăcea foarte mult roșul și avea ocazia să poarte această culoare doar când Pat era ocupată atunci când se îmbrăca el. Se îndreptă și își aranjă cravata.

„Îmi placi, Wilks", spuse domnul Jason. „Te-ai descurcat de minune. Asta e un lucru important în afaceri. Te rog, semnează-le. Haide: tu le-ai dat avizul."

Wilks ezită iar apoi se conformă.

„Acum, să semnezi încă ceva. Asta e o chitanță suplimentară. Asta e pentru orele suplimentare efectuate de doi reporteri. Iar cea de

aici e pentru o extravaganță de-a ta în ce privește schimbarea culorii biroului. Uită-te și la celelalte."

Wilks își umezi buzele.

„Aș vrea să-mi dați și o declarație scrisă despre suma pe care am pierdut-o alaltăieri cu Snobird-ul la Nightcap din cauza erorilor de estimare. Și aș vrea să știu de ce cheltuielile de tehnoredactare le-au depășit pe cele de pe vremea când Williams era șef aici. După cum știți, mă interesează strict aspectul financiar al operațiilor. Dar aici sunt și tot felul de treburi care nu intră în atribuțiile mele, pe care nu le vom discuta acum. Pe moment, am nevoie doar de semnăturile dumneavoastră."

„Chiar aveam de gând să mă ocup puțin de treburile astea", spuse Wilks. Își pocni încheietura degetului său arătător în palma mâinii drepte. „Nu sunt nici pe departe mulțumit." Cercetă bilanțurile cheltuielilor. I se părea oarecum nefirești, ca și cum nu aveau nici în clin, nici în mânecă de-a face cu ziarul său. Nu putea să se concentreze asupra lor și nici să le găsească un locșor în gândurile sale. Nu aveau nici un sens. Prea mari? Prea mici? N-ar fi putut spune.

Trecură cinci minute până ce studie actele unul câte unul, semnându-le. „M-am concentrat asupra problemelor editoriale", spuse el la urmă. „Era stringent. Vroiam să verific puțin diversele și curiozitățile în dimineața asta."

După ce plecă domnul Jason, Wilks o interpelă urgent pe secretară. „Maggie", spuse el. „Ai vreun formular de demisie la îndemână? Adu-mi vreo duzină!"

Wilks se așeză în scaun și privi tavanul portocaliu, pocnindu-și degetele. Doamne, cine ar fi crezut că târfa îl va seca de bani pentru o amărâtă de decorare?

Wilks se simțea de parcă era într-un carusel ce se accelera din ce în ce mai tare. Îl agasau tot mai mult. Aerul din birou îl apăsa. Îi descoperiseră șmecheriile. Îl atacaseră tocmai în punctul său vulnerabil. Reacția de moment fu să distrugă din rădăcină orice îi făcea rău. Să concedieze corectorii. Să concedieze redactorii de la fiecare secție. Să concedieze toți culegătorii de la tipografie. Toți reporterii. Cu toții îi stăteau înainte. Nu voia nimeni să coopereze cu el. Doamne, ce lecție le va da: le va da „șansa" de a merge toți acasă să explice și soțiilor lor ce și s-a întâmplat.

Se uită peste formularele pentru demisie de pe biroul din față.

Simți că îl agasează o prezență fizică și se uită în jur să o înfrunte. Biroul era gol. Nările îi fremătară. Ceva... Da. Localizase sursa nervozității sale. Prea era liniște afară. Nu se auzea nici un chicotit; zumzetul conversațiilor scăzuse la șoaptă, sau mai degrabă fu redus la zero. Ceilalți se mișcau parcă pe vârfuri.

Cu siguranță Maggie împrăștiase zvonul despre dezastrul iminent și în minte îi găsi imediat un loc pe listă. Dar fu surprins să observe că nici măcar nu îi știa celălalt nume.

Palmele i se umeziră.

O vreme nu se gândi la nimic; dar cerea prea multă concentrare. Chipul lui Pat îi apăru în minte.

Scrise anunțul. Textul trebuia să fie simplu, la obiect. Era o treabă simplă. Bineînțeles că vor vorbi o groază pe seama lui. Dacă nimeni nu vroia dreptate, nu era nici un motiv să o primească; iar dacă erai pus pe liber fără motiv, ăsta era un motiv serios de bârfă. „Am fost concediat", va spune. „Nenorociții mi-au făcut-o până la urmă! O groază de Weeds. Nu suportaseră un Bingo care avea puțină imaginație. Ei bine, să-i ia dracu'. Cui îi pasă de ei?"

Într-adevăr, cui?

De o săptămână, într-un colțișor izolat din minte, își construise un viitor pentru el însuși, pentru soția sa și pentru copilul lor. Fusese de-ajuns o săptămână ca acest viitor să capete o asemenea realitate și iminență încât rupsese barierele timpului. Expresia lui Pat când îi va da cartela Bingo. Reacția Comunității la auzul norocului său extraordinar. Pat gravidă. Copilul micuț, gândgurindu-i în brațe. Comentariile celorlalți când vor vedea uimitoarea coincidență a asemănării cu tatăl. Băiatul la școală. Copilul, dacă avea să fie băiat, probabil va lua locul tatălui său la redacția Malneen-ului; se va mărita, poate va avea un copil, dacă era fată... În acel colțișor construise un viitor mare, nesfârșit. Aproape toate se bazau pe faptul că va fi mereu redactor-șef.

Un cuțit înroșit îi extirpă această lume închipuită, lăsând în urma sa o cenușă și o goliciune ce nu putea fi reținută și care fu purtată de sânge în toate ungherele corpului.

Acum se scufundase în eternitate. Era o eternitate de când auzise secretul domnișoarei

Morrison. Încercă să-și amintească viziunea acelei distrugeri. Încercă să se închipuie imparțial și stârnind haos din fiecare lucru. Acum avea ceva de apărat. De acel haos se aleseseră praful și cenușa. Revanșa nu îl mai putea excita atât timp cât era întovărășită de agonia a ceea ce ar fi putut fi, dacă, numai dacă..."

Dar poate nu era totul pierdut. Dacă se putea ține tare o săptămână! Dar nu: nu numai copilul era implicat, ci mai mult chiar serviciul la redacție. Acesta devenise o componentă a noului său viitor. Dacă ar aduce toată echipa și le-ar cere scuze, apelând la ajutorul lor, la sentimentele lor de loialitate... Nu, dacă ar fi făcut așa își mărturisea de fapt în public slăbiciunea. Nu-i datorau loialitate și erau în stare să-și aducă aminte de asta, dacă îi puteau face vreun rău așa. Nu putea să-i concedieze și să-i înlocuiască cu oamenii săi: nu avea de unde să facă rost de atâția. Iar dacă îi concedia fără să-i și înlocuiască, nu avea să mai iasă nici un ziar de sub tipar. Ducea o luptă tăcută și disperată pentru viitorul său.

Wilks se munci o oră cu această problemă. Încetul cu încetul, mai mult intuitiv, dibui o soluție. Trimise după corectorul șef.

„Domnule Masterson", spuse. „Luați loc, vă rog. Îmi pare rău că nu am avut ocazia să vă vorbesc mai devreme. Au fost o seamă de nereguli la noi... Morning Malneen-ul a fost admirat întotdeauna pentru calitatea scrierii sale. De fapt, am crezut întotdeauna că în ansamblu general, conduceți cel mai eficient sector. Vă spun sincer, nu

încrec să vă flatez. Unul din cele mai importante departamente. Redactorii noștri depind de acuratețea voastră iar salariile noastre - toate salariile - depind de redactori. Eu cred în împărțirea sarcinilor. Treaba mea, de exemplu, este să rezolv problema editorialului, să modelez unde e cazul, caracterul ziarului în ansamblu. Să fac în așa fel încât Morning Malneen-ul să fie cel mai bun ziar care a apărut vreodată. Mă urmăriți? Domnule Masterson, nu vreau decât să vă faceți bine treaba la corectură. Nu-mi cereți mie sfaturi. E porblema dumneavoastră. Contez pe voi. Aveți o slujbă de responsabilitate și știu că nu ne veți lăsa baltă... Eu vreau să fac din Morning Malneen un ziar mai mare și mai bun - mai multe articole, mai multe chestiuni la ordinea zilei, mai mult din toate. Voi sunteți oamenii de care depinde realizarea acestui deziderat. Pe măsură ce extinderea de care v-am vorbit se va realiza, veți avea din ce în ce mai multe responsabilități. Sunt la dispoziția dumneavoastră. Oricând veți avea nevoie de ceva, veniți direct la mine."

După o tăcere îndelungată, domnul Masterson clipi din ochi. „Vă mulțumesc, domnule Wilks. Vă mulțumesc din suflet. Puteți să vă bizuiți pe mine", spuse el gâtuit de emoție.

În scurt timp Wilks discută cu toți șefii de departamente. Le promise că va completa echipa de îndată ce veniturile vor putea justifica acest lucru. Lăudă îndemânarea și arta dovedite de cameramani. Felicită culegătorul șef pentru rapiditatea și excelența departamentului său.

Exageră eficiența supervizorului de la secretariat. În fine, o informă pe Maggie că nu va mai avea atâta de lucru. Pe scurt, le promisese tuturor libertatea pe care o vroiau.

Apoi, îi chemă pe reporteri.

După ce se așezară, se apropie și le examină cu atenție chipurile. „Trebuie cumva să gândesc în locul vostru?", întrebă el. „Cine vă credeți? Răspunde-ți-mi! Cine vă credeți? Aș putea aduce în locul vostru o duzină de alți reporteri mai buni."

Închise ochii și se lăsă pe spate. Zgomotele ce veneau din afara biroului erau inteligibile. Erau mai mari ca oricând, răzbătând parcă dintr-o activitate susținută.

Repoterilor le îngheță sângele în vine.

„Nu mai stați, vreau idei noi", îi mușt rului Wilks. „Nu stați ca niște popândăi! Dați-mi idei, idei, idei!"

„Domnule Wilks, am putea... ăăă... să scriem ceva despre domnul McClintok. Se vorbește mult..."

Wilks îl potoli pe Turnbell cu o privire ucigătoare.

„Domnule Wilks, ce ziceți de povestea aia pe care ne-ați sugerat-o în prima zi?"

„Trupp, când vreau o idee de la mine, fii sigur că-mi vine. Altceva?" Reporterii îi ocoleau privirea. „Bine, atunci vă dau eu o idee. Ce spuneți de o serie despre Băi, idioților?"

„Despre... Băi?"

„Da' ce dracu' credeți că am zis?", întrebă Wilks. „Am spus Băi. Vreau o serie depsre Băi și încă una a naibii de bună. Nu-mi pasă cum vă descurcați dar ar fi bine să iasă cum trebuie."

În acea seară, acasă, Pat Wilks nu îi puse întrebările obișnuite despre munca de la birou. De altfel nici Wilks n-avea chef să discute decât după cină, așa că amână momentul cât putu de mult.

„Pat", spuse, „mă tem că va fi nevoie să mă lupt puternic pentru slujba asta."

„Credeam că totul e-n regulă", spuse ea îngrijorată.

„Subalternii de-abia așteaptă să mă pună cu botul pe labe. Mi-am făcut dușmani. Așa pățesc Bingo. Poate că am păsit puțin pe alături. Mă întreb dacă oamenii sunt cu adevărat interesați să citească toate articolele alea ale mele, știi tu, lumi noi ce trebuie cucerite...? Eu am crezut atunci că e o idee bună dar acum încep să mă îndoiesc. Societatea în care trăim nu e chiar așa de rea. Ia-o așa. Oamenii sunt destul de fericiți. Vreau să spun, sunt câțiva anarhici frustrați, cu probleme speciale dar majoritatea se simte bine."

„Altceva trebuie să fie problema, dragă", spuse Pat. „Chiar tu mi-ai spus că ziarul se vinde mai bine ca niciodată."

„Jason m-a căutat azi", spuse Wilks. „E director financiar sau ceva de genul ăsta. A pornit o adevărată campanie împotriva mea." Wilks se îndreptă nervos.

Pat se propie și îl cuprinse cu stânga pe după umeri. Încă de mică fusese băiețoasă și crescuse cu un sentiment de neîncredere față de propria feminitate. Pe când avea șaptesprezece ani, îl lăsase pe un atlet de la liceu să o seducă iar freamătul ei nervos și plăcerea aproape instantanee nu avură

darul de a-i risipi îndoielile. Abia mai târziu, după ce îl întâlnise pe Wilks, care era puțin mai degajat și care îi permitea să își asume și ea un rol mai activ în viața sexuală, căpătase oarecum încredere în sine. Dar adeseori, deși nu era atrasă fizic de alte femei, dorea să știe ce le dădea atâta fermec. Acum, când ținea în poală capul bărbatului ei, se simțea detașată, plictisitoare și neconvigătoare.

„Asta nu mă îngrijorează chiar așa de mult", continuă Wilks, „căci trebuie doar să-mi păstrez poziția. Dacă o să pot."

Pat îi dădu drumul și se așeză și ea.

„Nu știu ce să cred", spuse Wilks. „Mă tot întreb. Mai sunt și câteva probleme administrative, cum le-ai spune tu. La astea sunt tămâie. Dar învăț. Reporterii sunt niște idioți și eu trebuie să gândesc și pentru ei. Nu, ai dreptate. Ceea ce mă preocupă cu adevărat este chestia asta cu McClintok. Mi-am pierdut venitul Snobird - e un venit pentru ziar - era de la Weed-i. Ei au spus altceva dar de fapt acesta a fost motivul. Bingo-ii par satisfăcuți de problemele pe care le fac lui McClintok. Cel puțin până la următoarea întâlnire a Consiliului. Ăia sunt boșii cei mari și mai bine mă iau la harță cu subalternii decât cu ei."

„Ai putea să fii deschis, direct", îi sugeră Pat.

„Nu, Pat. Nu e numai asta. La mine e vorba și de morală. Și asta derivă din principii. Dacă apare povestea asta în ziar, o să lupt împotriva ei. Poți fi sigură de asta. Vreau să le arăt ce gândesc. Ori tac din gură, ori ne certăm la cuțite. Nimic nu mă va face să dau înapoi."

Mai târziu, când sună telefonul, Pat îi spuse:

„E pentru tine. Un domn Johnson! Cunoști un Pheem Johnson?"

Wilks luă imediat receptoul. Johnson îi spuse: „Wilks, aș fi vrut să nu te am pe cap. Am ceea ce vrei - adică o să am mâine după-amiază pe la ora cinci. Vino atunci. O să îl primești. Dar atât. Prima și ultima dată. Dacă se întâmplă ceva, te trag după mine."

„Promit", spuse Wilks.

Johnson nu așteptă să-i mulțumească și închise.

23.

Erosianna se mișca înebunită dintr-o parte în alta a camerei în seara petrecerii, într-o rochie de seară și fu neplăcut surprinsă să observe că mai pusese vreo câteva kilograme. Având o constituție masivă, fusese mereu conștientă de mărimea ei iar acum lăsă frustrată ochii în jos, pe față apărându-i o expresie de reproș și neliniște.

Consilierul McClintok era preocupat de cravata lui neagră. Avea fața roșie de la brandy și părul era vâlvoi. „Afurisita asta de cravată", spuse cu năduf. Își aduse aminte când purtase prima dată un costum elegant. Avea optsprezece ani atunci și fusese la o petrecere dansantă. O privi pe Erosianna și se întrebă dacă se schimbaseră în tot acest timp. Erau poate puțin mai grei, mai bătrâni dar în cea mai mare parte erau la fel. Era sigur că ea, cel puțin, nu se schimbase. Era tot o adolescentă, oarecum bovină, înceată, puțin lălâie, așteptând parcă să se facă și mai mare dar ezitantă și nesigură pe sine.

„Sper că masa va fi la fel de bună ca și data trecută", spuse Erosianna. „Rochelle e bun întotdeauna. Iubitule, vreau ca petrecerea asta să reușească. Am muncit mult să iasă cum trebuie, ca să-ți placă."

O privi recunoscător, apoi sună soneria.

„Isuse Cristoase!", țipă el. „Să vezi că cineva a venit la timp!"

Erosianna îl secondă cu o serie de mișcări dezacordate. „Aranjează-ți părul, iubitule!", îi șopti ea. „Du-te jos. Grăbește-te. Dă-le ceva de băut. Spune-le, ăăă... spune-le că vin imediat și eu!"

Peste două minute Consilierul McClintok coborî scările să-și întâmpine primii musafiri. Fața însă îi era roșie. Intră în salon.

Între pereții săi, salonul în formă de L avea pe puțin șapte sute de picioare pătrate. Podeaua era acoperită cu un plastic de vinilin alb, cu picățele gri. O bandă sinuoasă, care ocolea camera de-a lungul pereților, la o distanță de trei picioare de

aceștia, era alcătuită dintr-o bandă subțire de vinilin maro, având de-o parte și de alta vinilin verde și galben. Pereții erau acoperiți cu un tapet maro, dur și regulat. Bucățile de tapet erau puse cu grijă, astfel că liniile negre ce le despărțeau erau subțiri, trasate parcă cu un stilou. În stânga era o masă masivă din lemn. Erau șase fotolii largi și două sofale, împinse la perete. În spatele camerei, codița lui L, ușă de sticlă dădeau într-o terasă.

Un bărbat și o femeie în vârstă se ridicară și veniră să-l felicite pe Consilierul McClintok.

„Nu cred...", își ceru scuze Consilierul McClintok. „... Eu sunt Consilierul McClintok, Fred. Rosa va coborî imediat. Dumneavoastră sunteți...?"

„Sunt Stanley Witherbrace", spuse bărbatul, „iar ea e soția mea, Madjira." Witherbrace era un om retras, puțin cam plinuț, cu ochi albaștri strălucitori. Ochii erau tăioși. Avea un zâmbet înghețat și o voce dură și agresivă. Purta un costum vechi dar curățat recent. Soția lui era înțepată și cam fără țâțe, având o privire tâmpă. Purta o rochie de seară care cu siguranță fusese închiriată și care nu i se potrivea deloc. „Cred că am venit cam devreme", continuă Witherbrace. „Invitația spunea opt treizeci..."

Își scutură mâinile.

„Mă tem că noi suntem puțin în urmă", spuse Consilierul McClintok. „Rosa va coborî în câteva clipe. Știți cum sunt femeile..."

Witherbrace îi zâmbi compătimitor. „O cameră interesantă, Consiliere. Am remarcat o slabă influență a stilului Nordic timpuriu. Cel puțin în arhitectura tavanului. Foarte interesant. Sunt

nebun după istorie, cum cred că v-a prevenit fermecătoarea dumneavoastră soție. A fost drăguț din partea dumneavoastră că ne-ați invitat. Nu cred că ne-am mai întâlnit dar sunt un suporter al dumneavoastră și împreună cu Madjra am fost încântați când ați devenit Donor."

„Entuziasmați, ce mai", spuse Madjra.

„Ei bine, vă mulțumesc", spuse Consilierul McClintok. „Rosa mi-a spus că sunteți un mare cercetător al istoriei noastre străvechi."

„Nu a Malneen-ului, Consiliere. De mulți ani sunt absorbit de preistorie - adică istoria perioadei de dinaintea Colapsului. Dacă cititul îți conferă titlul de cercetător, cred că n-aș fi modest dacă aș accepta, ăă... numele ăsta, știți, ăă: cercetător."

„Să ne așezăm. Rosa vine în curând. Pot să vă aduc ceva de băut, în timp ce așteptăm? Cred că barmanul a întârziat!"

„Poate ceva tonic", spue Witherbrace. În timp ce se așeza, se ridică brusc și se îndreptă. „Ah! Doamnă McClintok, sunteți minunată!" Se aplecă în fața ei. „Draga mea, ea este Madjra, soția mea, pe care nu cred că ai cunoscut-o. Tocmai îi ceream scuze soțului dumneavoastră pentru că am venit așa devreme..."

Schimbară amabilități și își luară câte ceva de băut. Consilierul McClintok și Erosianna se așezară pe sofa, ca să discute. Madjra își alese un fotoliu mai la margine. Witherbrace rămase în picioare, ca să atragă atenția.

„Un toast", spuse el. „Pentru Consilierul Donor și pentru tânăra și frumoasa lui soție. Noroc și sănătate, domnule. Și pentru fericire și viață

lungă. Un obicei vechi încântător, nu credeți? Să bem cu toții pentru asta."

Ridicară paharele.

„Până la fund", îi avertiză Witherbrace.

După ce goliră paharele, Witherbrace zâmbi încântat și aruncă cu putere paharul în șemineu, unde se făcu țăndări. Madjira clipi încurcată. „Un obicei străvechi încântător", întrerupse Witherbrace tăcerea care se lăsă.

Următorii invitați sosiră peste o oră.

Pe la unsprezece, când Feolora își făcu apariția, petrecerea era cam confuză. Consilierul McClintok era parcă nesigur pe picioare și își sorbea al cincilea pahar de băutură în timp ce își expunea strategia anti-Bingo unei blonde cu ochii tulburi din cauza unei pilule Halley.

Erosianna era aplecată peste o femeie îmbrăcată cu o rochie verde, strălucitoare, lungă până la pământ. Crăpătura fustei Erosiannei lăsa să i se vadă chiloții iar cocul e se desfăcuse aproape de tot. Râdea din orice.

Grupuri mai mici de invitați erau risipite prin colțuri și pe hol. Deasupra întregii adunări atârna un zumzet de conversație, voci subțiri și joase, țipete, șoapte, cuvinte ce se pierdeau în sunete pure.

Feolora îi făcu semn unui servitor și se cufundă în mulțime. Simultan, gazdele îi observară apariția. Erosianna își flutură mâna în direcția ei, arătându-i că momentan este ocupată. Consilierul McClintok își întrerupse propoziția cu un inutil „Mă scuzați" și se duse la ea.

Feolora purta o rochie mulată pe corp; rochia

era un amestec de culori: maro, galben, alb, albastru și roșu. Materialul avea ceva din extravaganța stilului rococo. La mână avea o brățară lată de aur, asortată la sandalele aurite. Probabil era băută tot atât cât și ceilalți invitați. Culese un pahar de pa tava unui servitor ce trecea.

„Dumnezeule!", spuse Consilierul McClintok când aceasta îl ajunse.

„Fred", spuse ea.

„Am încercat să te..."

„Știu", spuse ea. „Admirabila, scumpa, ăăă... biata ta soție... oh, Doamne, Fred!" Bău din pahar. „Ea m-a sunat. Nu am vrut să vin. Nu doream deloc să vin." Clipi din ochi și privi admirativ forfota din jurul său. „Dar ăsta-i locul, chiar aici, printre oamenii ăștia, în care îmi voi lua la revedere. Am venit să-ți spun adio, Fred. Am venit să te rog să nu mă mai cauți niciodată."

„Ai băut prea mult."

Erosianna se vârî între ei și o strânse pe Feolora la piept, în timp ce rochia îi dezvelea tot mai mult fundul. „Oh, ce mai petrecere! Ce mai petrecere! Pfui! Feolora dragă, unde îți este chitara? Îi dădu drumul fetei Bingo și păși nesigură înapoi. „Să bem ceva cu toții. Cât am vrut să-ți vorbesc, dragă. Nici nu știi cât te admiră soțul meu!"

Peste o bună bucată de vreme, Consilierul McClintok descoperi că era pe masa cu bufetul, înconjurat de platouri cu mâncare. Încercând o retrospectivă, își aminti doar secvențe, ca într-un montaj. Fețe care îl priveau. Piciorul gol al unei femei. Un bărbat ce bea. Pumni strânși. O duzină de pahare sparte simultan în cămin. El stând pe

masa cu mâncare.

„Prieteni!", țipă el. Conversația se întrerupse și se lăsă o liniște adâncă. „Bingo ne vor distruge. Ne vor fura totul. Urăsc Bingo-ii! Îi urăsc, mă auziți, îi urăsc pe Bingo!"

În dimineața următoare, lâncezi în pat, încercând să uite. Lângă el, Erosianna se smiorcăia.

24.

Wilks își începu ziua de lucru cu o discuție cu reporterii și după ce plecară se ocupă de materialul pentru pagina a doua. Fu preocupat vreo treizeci de minute cu redactarea textului dar la urmă îl lăsă

baltă. În schimb făcu câteva schimbări arbitrare în materiale și îi trimise un memorandum lui Maggie în care îi cerea să-i facă o listă cu regulile de punctuație. „În mod deosebit sunt interesat de felul în care sunt folosite virgulele", preciză el.

Wilks nu fusese un școlar eminent. Pe măsură ce își trecea examenele, ambiția îi dispărea. După ce absolvi, era pe deplin conștient de incompetența sa. Mama lui refuza să privească obiectiv talentele sale, cufundându-se în schimb într-o dulce visare, în care fiul său le putea face pe toate. De-a lungul copilăriei sale, ea îi impusese responsabilități care îi depășeau de departe însușirile naturale. De fiecare dată când el o refuza - adesea se revolta chiar - ea îl punea în fața unei alte probe, mai grele. Din când în când, tatăl său îl povățuia pe cât se pricepea și el: „Învață cât mai mult." Ei bine, își spuse el, dacă e să știu un singur lucru cum trebuie, este cum să folosesc corect virgulele și nu mă las până nu iese cum vreau eu!

Petrecu restul dimineții audiind câțiva membri ai departamentului. În acest timp, făcu tot ce-i stătu în putință să aducă vorba despre concluzia la care ajunsese puțin mai înainte. Reacția instinctuală la problemele nefamiliare lui ce i se puneau era să prezinte obiecții periferice, neînsemnate, într-un stil cât mai pompos! De exemplu, fiind confruntat cu alcătuirea unei pagini, întrebă: „De ce folosiți caracterele astea pentru titlu?" Și apoi, de-a lungul discuției, se întorcea mereu la aceeași chestiune, încercând să-l facă pe interlocutor să se contrazică. De data aceasta însă își mărturisi fățiș neștiința și îi încurajă pe ceilalți

să îl combată.

Părea că aceasta a fost cea mai răsunătoare conferință a sa.

După-amiază, pe măsură ce trecea timpul, realiză că puterea de concentrare i se evapora încet dar sigur. La ora două împături ziarul din fața sa și o informă pe Maggie că dat fiind presiunile exercitate asupra sa, trebuia să plece dintr-o clipă în alta și nu va mai fi la servici toată ziua.

Zece minute mai târziu era în Greased Wheel dar nerăbdarea îl cuprinse și acolo și plecă. Se plimbă aiurea pe străzi. La ora trei verifică biroul. Toate mergeau cum trebuie.

Între trei și patru nu făcu nimic deosebit, ca și până atunci lumea înconjurătoare era ca și inexistentă. La ora patru păru să-și revină. Se simțea ca și cum trăise o experiență traumatică, prea dură ca să-și aducă aminte de ea. Avea și puțină febră și se simțea incert, bolnav și iritat peste măsură.

Se îndreptă spre destinația dinainte știută și, deși ajunsese cu mult înainte de ora fixată, fu primit imediat de Johnson.

Johnson era îmbrăcat ca și data trecută: o cămașă alb cu albastru, desculț, doar cu o pereche de pantaloni largi. Burta îi părea și mai bombată, accentuată de fața ce trăda o beție recentă.

„Wilks", spuse Johnson. „Acum o să spun ce am de spus. Am un plic pentru tine. În acest plic este o cartelă Bingo. Mi-ai cerut să fac ceva pentru tine. Acest ceva poate să mă coste petrecerea restului vieții după gratii. Oricum, mai bine

dorește-ți să nu se întâmple una ca asta. Căci dacă se întâmplă să mă duci, te voi sfârteca până vei fi un cadavru ambulant, căcănarule. Asta am avut de spus."

Johnson îi dădu plicul, închise ușa și se retrase cu o sticlă de bere, să comenteze frenetic despre injustiție și să-și susțină cheful de viață îngropând planuri de răzbunare.

Wilks locuia într-un apartament din Central-West, lângă birourile ziarului. Cea mai mare parte a timpului și-o petrecea în salonul mic și afumat, decorat în stil țărănesc. Salonul avea o măsuță de lemn roșcat, deasupra căreia era o pictură de Roman Casterway. Ferestruica dinspre vest avea cercevele solide. Sub ea era o masă de lemn exotic, acoperită cu față de masă roșie cu modele din alb. Lângă intrarea în bucătărie mai era o măsuță, rotundă. De obicei aici servea Pat mâncarea. Era așternută cu o față de masă albă, modelele reprezentând căpșuni roșii și funze verzi. Același model era și pe tapetul alb de pe perete. Covorul era roșu, înconjurat de fotolii late și scaune cu spătare înalte, roșii. Pat îi spunea Camera Roșie. Sufrageria, în schimb, era în crem deschis și portocaliu. Dormitorul era roz.

Când sosi Wilks, Pat era deja îngrijorată. Fața îi era încruntată și așteptarea o făcuse mai rigidă. „Ai întârziat", îi reproșă ea.

Avusese o zi plină de evenimente la Green-Fitsimmons. Aproape tot timpul se contrazisese cu o profesoară de corectarea vorbirii. Salvase un Bingo de ironiile celorlalți. Sosise prea târziu la

cursul de echitație și nu găsise nici un cal liber. La Baia din East Century i se reproșase că soțul ei refuză să facă comentarii asupra propunerii Consilierului McClintok. „Supa s-a răcit", spuse ea.

„Încălzește-o din nou, draga mea."

„Ascultă, iubitule. Și eu am muncit astăzi. Ce-ți închipui că am făcut toată ziua?"

„Te rog, iubito; crede-mă, nu e momentul să ne certăm", spuse Wilks împăciuitor.

Pat era în stare să își facă uitată exasperarea, putând să-și mascheze furia și frustrarea sub forma unui calm prefăcute. Întotdeauna considera asta o formă a energiei sexuale, pe care ea, ca soție de treabă, o putea înmagazina. Pe de altă parte, Wilks era incapabil să-și imagineze că în afara timpului petrecut cu el, soția sa mai face și altceva. Faptul că ea era antrenată în tot felul de activități în timpul zilei nu îi spunea absolut nimic. Dacă era întrebat ce mai face, ar fi știut să suplinească foarte natural acest lapsus: „Soția mea învață, ia lecții de călărie și merge la Băi ca toate femeile." Era conștient de aceste lucruri; dar acestea nu însemnau nimic pentru el și era de neconceput ca astfel de griji să îl preocupe vreodată.

„Sunt obosită, Paul. Ți-am ținut cina dar s-a răcit. De când ai venit pe ușa asta, nu mi-ai spus nici un cuvânt. Am încercat să fiu cea mai bună soție, atât cât m-am priceput dar cred că merit puțină atenție și considerație din partea ta, măcar din când în când." Ochii îi scăpărau de furie.

Relaxat după această izbucnire neașteptată, Wilks îi dădu vestea direct, altfel decât voise. „Am o cartelă Bingo pentru tine", spuse el.

Pat se albi aproape instantaneu. Ochii i se micșorară și de-abia articulă: „Paul, nu știu ce ai de gând. E o glumă crudă. Nu înțeleg de ce-mi faci așa ceva."

„Nu e glumă." spuse el.

Pat îi înotoarse spatele și se îndreptă spre bucătărie. Se opri în pragul acesteia. „Eu mă uit întotdeauna în cutia de poștă."

„Am venit mai repede și am găsit-o", îi explică el. „Am venit, m-am uitat și era acolo. De atunci umblu înebunit pe străzi."

În aceste momente, emoții nebănuite o cuprinseră. Wilks nu era omul să-i facă una ca asta. Părea că e sincer. Dar contraargumentele erau atât de favorabile respingerii sale de la selecție, că ideea i se părea de neconceput.

„Ia stai puțin, Paul. Dacă glumești - nu știu dacă așa ceva poate fi numit glumă - nu o să te iert câte zile ai avea. Vorbesc serios, Paul."

Wilks scoase cartela Bingo din haină și i-o întinse. Cartela era dintr-un plastic care nu se mai producea de mult. Pe ea erau încrustate cu litere străvechi, următoarele cuvinte:

PURTĂTORUL O POATE SCHIMBA CU SPERMĂ SELECȚIONATĂ

Deși fusese folosită de multe ori și trecuse prin multe mâini de-a lungul secolelor, cartela era ca nou-nouță, impecabilă.

„Paul!", izbucni ea. „Paul, Paul, Paul, e o cartelă Bingo! Oh, Doamne, e într-adevăr! Este! Lasă-mă să stau jos." Se lăsă pe covor și strânse

cartela la piept. „E în regulă, ești sigur că e totul în regulă? Ești absolut sigur? Nu-i nici o greșeală?"

O asigură că era într-adevăr a ei.

„Paul", spuse ea privindu-l, cu ochii scăldați în lacrimi de fericire, „hai să mergem să luăm chiar acum un Catalog. Imediat. Librăria din colț mai e deschisă. Să mergem chiar acum. Să ne hotărâm astă-seară!"

„Totuși, aș vrea să mănânc mai întâi", spuse el.

Pat fu cufundată de realitatea imediată. Trecu ceva vreme până când cuvintele îi sunară cum trebuie. Îi replică aprins, nervoasă. Era transfigurată și sări în picioare, strângând în mâini cu disperare cartela.

„Voi goni ca vântul!", spuse ea. „Îl aduc cât ai clipi. Dacă ne grăbim putem pleca în zece minute."

Se uitară în Catalog până târziu în noapte. În sfârșit, Wilks află decizia finală.

„Cred că va fi un tată minunat", spuse Pat.

„Sunt sigur de asta", o aprobă Wilks.

25.

Trecu o săptămână. Timpul trecu încetișor, neobservat, atingând asemeni unui vânt ușor viața orașului; inevitabila scurgere a timpului continua dar în ansamblu, Malneen-ul era neschimbat. Erau tot atâția morți și născuți; cetățenii își schimbau locurile de muncă; se făceau și se desfăceau mariaje; prosperitatea îi atingea pe unii și îi părăsea

pe alți; era bucurie și tristețe în aceeași măsură în care le știa omenirea de la facerea ei. Civilizația Malneen-ului părea tot atât de stabilă și pemanentă ca însuși peisajul ce îl înconjura.

„Cum a fost ieri la Băi?", întrebă Consilierul McClintok la micul dejun. Ieri seara stătuse până târziu la club; și mai târziu, plin de speranțe deșarte, patrulă prin fața apartamentului Feolorei. Când sosise Erosianna se prefăcu că doarme iar în liniștea nopții o auzi apoi plângând și scâncind încetișor.

„Aș fi vrut să fie mai rece", spuse Erosianna. „Am fost și la alte Băi și am văzut câteva fete noi - una era tocmai din Arcoon. Venise cu tatăl ei să vândă pește și s-au oprirt o oră să se odihnească. Umblase până după-amiază. În căldura asta! Ce grozăvie! O fată de treabă. Eu..."

„Am aflat din ziar că Fretwert a amânat cu două săptămâni următoarea ședință a Consiliului. Ai auzit ceva despre propunerea mea?" Vorbise cu un calm imperturbabil, distant. Amintirea serii precedente și frustrării de a nu fi putut-o vedea pe Feolora i se accentuau în minte, gândurile sale descărcându-se pe soția sa.

Erosianna nu era genul care să țină în frâu un soț și în consecință așteptă tăcută până soțul îi va indica răspunsul pe care-l aștepta. Își forță mintea să descopere cauza supărării sale: trebuie că a făcut ceva ce l-a ofensat. De la petrecere fusese mereu supărat pe ea. I de descususe rochia. Oare asta era?

„Rosa?", spuse el.

„Da?" Îi va explica cum s-a întâmplat. Pusese

câteva kilograme în plus, mai ales pe șolduri. Va înțelege. Nu voise nicidecum să-l facă să se simtă prost.

Erosianna fusese dominată de când se știa: mai întâi de mama ei, apoi de tată, de profesori și acum de soțul ei. Știa de timpuriu că o fetiță care pune întrebări și este curioasă este o fetiță rea, prost crescută, pe cale de a o încurca rău de tot. Mai târziu, plecând de la acest fond acumulat, descoperi că profesorii îi considerau întrebările copilărești și o tratau cu o simpatie ori cu o exasperare prefăcută. După câțiva ani de „tratament", Erosianna renunță la neliniștile intelectuale și încetă să mai întrebe ceva despre vreun lucru serios. Dar acum ce să facă să afle ce era în neregulă cu soțul ei?

Consilierul McClintok repetă întrebarea.

„Sunt atâtea de spus", spuse ea. „M-am întâlnit cu Beth Davis și mi-a zis că Toni James e însărcinată. O mai ții minte pe Toni? Ah, mai e ceva. Ghici ce-am auzit!"

„Rosa, te rog, nu mă interesează bârfele voastre."

„Ei bine", spuse ea, încercând să aducă cumva vorba de nasturele căzut. „Malneen-ul n-a scris nimic și cred că oamenii ai și uitat de propunere. Acum Malneen-ul publică un concurs de care vorbesc toți."

„Da, dragă. Am citit Malneen-ul. Îl citesc în fiecare dimineață. Mă vezi doar că stau aici și îl citesc în fiecare dimineață."

„Chiar mă întrebam și eu", spuse Erosianna. „Îl urăști atât de mult, de ce îl mai citești?"

Consilierul McClintok își încreți buzele dezgustat.

„Îți aduci aminte de petrecere, Fred?", spuse ea încrezătoare. „Ai observat că câțiva oameni au luat pastile Halley? La urmă, cred că majoritatea habar n-aveau pe ce lume se află. Te-am mai întrebat cumva de ce au interzis Halley Red Hot? La petrecere avea o fată câteva pastile."

„Îmi aduc aminte, Rosa", spuse plictisit.

Se gândi că dacă ar mai putea cumva să prelungească discuția despre petrecere, ar avea ocazia să-l facă să înțeleagă ce a fost de fapt cu rochia. „Dar de ce au interzis Red Hot?"

„Rosa, ce are de-a face?"

„Eram și eu curioasă", spuse ea rănită.

„Bine. Știi drogul - cum îi zice oare - pe care îl pun în Halley, care îți scade senzațiile? Îl pun tocmai pentru ca atunci când ești într-o stare euforică să nu profite nimeni de pe urma ta. Ei l-au eliminat din Red Hot și, în unele cazuri, oamenii nu sunt perfect conștienți. Cred că așa ceva mi-au dat Fretwert. Ți-am povestit eu."

„Aha", spuse ea. „Fred, aș vrea să-ți spun ce s-a întâmplat cu rochia. Am mai pus ceva greutate pe șolduri și când m-am aplecat să o ajut pe doamna Mason, care căzuse la podea, s-a despicat, pur și simplu. Atunci nici nu mi-am dat seama, pe moment eram surprinsă de doamna Mason, care nici măcar nu bea chiar așa mult la petreceri."

După ce terminară micul dejun, Consilierul McClintok își luă S&S-ul și se retrase în sufragerie. Erosianna îl urmă, hotărâtă să stea pe capul lui

până va afla ce îl frământă.

„Ce am făcut, Fred?", întrebă. „Spune-mi, te rog."

„Nimic, Rosa", spue el agasat. „Nu mi-ai făcut nimic. Ascultă, Rosa. Lasă-mă singur. De îndată ce-mi termin băutura, ies afară. Vreau să aflu ce-a făcut avortonul de Wilks ieri."

„Cum ai de gând să afli, iubitule?"

„Rosa, dacă ții neapărat să știi, află că am pus pe cineva să-l urmărească."

„Vai!"spuse ea. „Asta-mi aduce aminte de celălalt lucru pe care vroiam să ți-l spun. Ia ghici! Pat Winthrop, vara de-a doua a lui Delancy, a primit cu câteva zile în urmă o cartelă și deja e însărcinată!"

„Mă bucur", spuse ironic Consilierul McClintok.

Erosiannei îi dădură lacrimile. „Iubitule, ți-am mai spus că e soția lui Paul Wilks. Credeam că te interesează."

Mult timp Consilierul McClintok nu spuse nimic. „De ce nu mi-ai spus mai devreme?", o întrebă apoi tăios.

„Am încercat, iubitule", se smiorcăi ea, „dar tu nu ai chef să asculți bârfele de femei."

Consilierul McClintok ignoră ieșirea soției sale și îi spuse mai mult de complezență: „De asta a făcut el atâtea drumuri la Bancă."

„Ei și tu, iubitule", spuse ea. „Cred că nu înțeleg. El nu era nici un motiv să meargă la Bancă. Niciodată vreun soț nu a trebuit să meargă la Bancă."

„Ceva miroase aici, Rosa. Soția lui va naște

un Bingo. Banca a refuzat-o de vreo patru ori înainte. Gândește-te și singură care e legătura."

„Dar nu văd nici una, iubitule."

„Chiar asta vreau să aflu și eu. Cred că după-amiază îmi fac puțin timp să trec pe la Bancă."

„Salut-o din partea mea pe domnișoara Morrison", spuse Erosianna, ștergându-se la ochi și ștergându-și nasul cu batista.

26.

În dimineața în care Consilierul McClintok decise să o chestioneze pe domnișoara Morrison, Wilks se opri la Greased Wheel, să bea un S&S.

Ca de obicei, la această oră Greased Wheel era plin. Trase cu urechea la conversațiile Weed-ilor. După ce așteptă cam multișor, fu condus la o masă.

După ce se așeză, Wilks fu interpelat de un individ de vis-a-vis. „Hei, Echilibru bun! Nu te-am văzut de două sau trei săptămâni. Mai ești același Bingo anarhist?

Wilks îl studie atent dar nu-l recunoscu. Apoi: „Oh, Echilibru bun! Ne-am distrat de minune data trecută, nu-i așa?" Și chelnerului: Un S&S - nu, două! Vrei să bem împreună?"

„Mersi. Cum îți merge?"

„Atunci, două!", spuse chelnerul, îndepărtându-se.

„Ce să zic, bine. Cam monoton, în orice caz."

„Tot mai vrei să schimbi lumea ce ne înconjoară?"

„Poftim?"

„Ultima dacă când te-am văzut erai un radical convins."

„Doamne, ce uituc sunt, aproape că uitasem! Dar a trecut ceva timp."

„Trei săptămâni."

„Trei săptă... numai trei au trecut de atunci?"

„Nu se prea întâmplă nimic în Malneen", spuse celălalt.

Chelnerul le aduse băuturile.

„Poate reușești tu să faci ceva", continuă celălalt.

„Cum așa?"

„Ai auzit de chestia cu McClintok, pe care presa a îngropat-o? Trebuie că ai auzit. Eu n-am nici o părere dar am auzit că ieri un grup de oameni erau să se ducă să îi demoleze casa lui Fretwert când acesta a amânat întâlnirea Consiliului."

Wilks își puse repede paharul pe masă.

„Vorbești serios?"

„Poate sunt zvonuri. Dar o groază de Weed-i - și pe mine să nu mă incluzi printre ei, eu sunt neutru - sunt de părere că e timpul să se vadă cine trage cu adevărat sforile."

„Asta e îngrijorător", spuse Wilks.

„Personal sunt de părere că stați pe un butoi cu pulbere. Și poate lua foc la cea mai mică scânteie. Întotdeauna a fost un resentiment față de Bingo, tu știi mai bine decât mine. Ai simțit-o pe pielea ta și la școală. Ei bine, acum cred că este un moment critic. Totul stă pe muchie de cuțit și nu știu, zău, ce va urma după explozie. Cred că Bătrânul Fretwert n-a fost prea inspirat când a cerut amânarea întrunirii Consiliului."

„Nu am băgat de seamă nimic", spuse Wilks. „Am fost foarte ocupat și n-am prea ieșit în oraș iar soția nu mi-a zis nimic despre așa ceva."

„Femeile nu se înfierbântă ca bărbații. Într-un fel sunt excluse din discuție."

„Dar..."

„Ia zi, nu tu erai tipul de acum câteva săptămâni care-mi spunea că trebuie să începem de la început și să facem tot felul de prostii, cum ar fi invenții și aparate de zburat pe lună?"

„Ba da dar... Eu... Ei bine, eu... ăăă, nu cred că eram serios. Poate eram puțin amărât dar știi, vroiam să zic că poate într-o zi, peste o generație, două, am putea - știi, la timpul potrivit, într-un proces firesc, să schimbăm puțin câte ceva. Dar, în linii mari, cred că trebuie să recunoști că în prezent lucrurile merg destul de bine. N-am vrut să spun cine știe ce."

„Băutura ți se răcește", îi spuse celălalt.

27.

În dimineața aceea, fiind în vacanță, după micul dejun, Pat Wilks se duse la Băi. Acolo se dezbrăcă și se observă atentă în oglindă. Încă nu se vedea nici o schimbare fizică; dar totuși ea se îndoia de acest lucru.

Paul îi ceruse ca în următoarele săptămâni să nu spună nimic. Desigur, asta era imposibil. După ce primi cartela, în ziua imediat următoare,

vestea bună îi scăpă. Nu că Beth Davis era genul care să nu poată ține un secret sau că Pat nu se ferise să-l facă public dar oricine putea ghici. Era radiantă.

La Baie o întâlni pe Feolora și după ce înotară amândouă puțin, se întinseră la soare. „Să știi că n-ar fi trebuit să ies la plajă atât de repede", spuse Feolora. „Anul trecut am făcut un cancer de piele urât de tot."

Pat zăcea relaxată, cu ochii închiși. Secretul o măcina pe dinăuntru. Și simțea că nu îl mai poate păstra nici o secundă. Vru să se ridice și să strige: Feolora, o să am un Bingo! Dar nu va face așa. Era timp destul. Dacă Paul nu vroia să spună până ce nu se vedea pe ea, fie, de ce nu.

„Îți aduci aminte de tipul de care-ți spuneam?", o întrebă Feolora.

„Ihî".

„Nu știu ce o să crezi despre mine dar să știi că am avut de-adevăratelea o aventură cu el."

„Feolora, poți păstra un secret? N-o să-ți vină să crezi dar..."

28.

Domnișoara Morrison era la birou, citea. Când îl văzu pe Consilierul McClintok intrând, se ridică afectată.

„Echilibru bun", spuse ea. „Echilibru bun, Consiliere McClintok! Ce drăguț să veniți până aici. Vreau să spun ce neobișnuit! Am onoarea să văd un Donor în carne și oase."

„Echilibru bun", spuse el încruntat.

„Știți, trebuia să fac și eu o glumă... chestia cu Donorul în carne și oase. Desigur, eu mă simt de parcă aș ști o grămadă din ei. Am studiat mult viețile Donorilor și fără să fiu modestă pot zice că la ora actuală știu mai multe despre ei decât oricine altcineva. Nu prea am de lucru și studiul îmi umple timpul." Se apropie de el cu mâna întinsă.

Consilierul o luă, deloc entuziasmat.

„Și acum..." Păși înapoi ca să-l vadă mai bine. „Un Donor în viață. Măiculiță Doamne! Sunt flatată, Consiliere. Dar păreți îngrijorat, sau poate supărat? S-a întâmplat ceva? Sper că nu!"

„E pe aici vreun loc unde putem discuta fără să fim întrerupți?"

„Doamne, ce sinistru sună! Vino-ți în fire, tinere! Vom sta la mine în birou dar vom încuia ușa după noi. Înțelegeți, aici îmi țin și micile dosare personale. Cele mai multe dosare și fișe sunt desigur la locul lor în rafturi dar în atâția amar de ani am adunat tot felul de amintiri și cărți." Arătă spre un perete tapetat cu cărți.

„Cred că ne-ar prinde bine un Halley, așa pentru relaxare, înainte să trrecem la afaceri", îi spuse Consilierul McClintok după ce se așezară.

„Nu, Consiliere, eu nu iau așa ceva. Înțelegi, n-am nimic împotriva lor. Dar eu una nu le folosesc, sau cel puțin n-am simțit niciodată nevoia de a le folosi."

„Poate încercați una acum, în timp ce meditățm la îndatoririle obștești ale cetățenilor?"

„Sunteți un om foarte șiret, foarte șiret!", spuse domnișoara Morrison clătinând încetișor din

cap.

„Atunci luați una cu mine?", întrebă el măgulit.

„Sigur că nu. Dar tu ia una, până când îți explic care este importanța muncii mele aici."

„Poate altădată", spuse el, după câteva momente.

„Cum doriți. Tinere, de ce m-ai căutat? Să lăsăm la o parte pălăvrăgeala. De fapt sunt o persoană foarte directă și deși se zice că sunt fragilă, lucrurile nu stau deloc așa. Să știți că prima suflare de vânt nu mă va arunca cât colo și nici nu-mi va risipi oasele."

Oarecum pus la punct, Consilierul McClintok spuse: „Domnișoară Morrison, în ultima vreme cineva a venit aici regulat."

„Serios?"

„E vorba de noul editor șef de la Morning Malneen."

„Într-adevăr", spuse ea, „și pot să vă spun că e un om foarte cumsecade. Foarte preocupat de viitor. E genul de bărbat care îți dă speranța unor zile mai bune pentru generațiile ce vor urma."

„Domnișoară Morrison..."

„Stai puțin, n-am terminat încă. Câteodată sunt de părere că generația asta modernă e foarte stupidă, nu credeți? Mă refer în mod special la fete. Ar trebui să vedeți câteva din alegerile pentru toți Bingo pe care le-au făcut. Doamne! Ce scandal, ce rușine! Când mă gândesc la atâtea alte Donații valoroase care zac aici, an după an, mă întreb dacă mai există dreptate pe pământ. Câteodată mă enervez de simt că fierbe sângele în mine!"

„Domnișoară Morrison, am venit să vă întreb cum a obținut Paul Wilks cartela Bingo pentru soția sa."

Domnișoara Morrison gesticulă neplăcut surprinsă. „Vai de mine, tinere! Ce naiba te face să-mi pui o asemenea întrebare? Este o mașină Bingo programată iar cartelele sunt trimise anonim prin poștă. E un obicei înțelept, stabilit de Sperma cu NR.1, acum epuizată, din păcate. Este un sistem prevăzut să împiedice intimidarea la o dată ulterioară. Dreptul de a avea în secret un Bingo - deși nu a fost exercitat încă - este printre cele mai importante moșteniri ale noastre. Nu trebuie să știe toți vecinii cine e tatăl copilului soției dumneavoastă, domnule!"

„Paul Wilks a obținut o cartelă Bingo. Să nu-mi spuneți că a fost o pură întâmplare."

„N-am de gând să-ți spun nimic, tinere. „Nu-mi place..."

„Ce încercați să acoperiți?"

„Mă acuzați pe mine, domnișoara Abigale Morrison, că încerc să acopăr ceva? Ei bine, să știți că nu! Nu, n-aș face așa ceva niciodată! Ce credeți că aș avea de ascuns?"

„Asta vreau să aflu și eu."

Domnișoara Morrison își mușcă buza de jos și privi în altă parte. „Cred că e mai bine să pun punct discuției noastre", spuse ea. Se ridică și întinse mâna. „Echilibru bun, Consiliere Donor."

„Dar nu am terminat."

„Eu însă da."

Domnișoara Morrison ieși din cameră. După ce așteptă degeaba să se reîntoarcă, Consilierul

McClintok se văzu silit să-și ia catrafusele și să plece.

După ce plecă, domnișoara Morrison aruncă rapid o privire să se asigure că a plecat și se întoarse în cameră, după haină și poșetă. Încuie ușa după ea și se grăbi să-l caute pe Paul Wilks.

Când fu înștiințat că îl caută domnișoara Morrison, Paul Wilks tocmai ținea o conferință.

Wilks dădu la o parte dosarele pe care le întocmiseră pentru un nou editorial, numit Crime Celebre la Malneen. „Terminăm mai târziu", se scuză el. „A intervenit ceva urgent."

Editorul plecă iar Wilks îi ceru lui Maggie să o invite înăuntru pe domnișoara Morrison. Se ridică să o întâmpine.

„Domnișoară Morrison... ce surpriză!"

Maggie ieși din birou.

„Închide bine ușa, Paul. Am dat de dracu'." Purta o haină lungă, portocalie, cu nasturi uriași și guler, tot portocalii. Avea pantofi roșii, cu toc potrivit. În mâini avea mănuși albe și pe umăr purta o poșetă albă, de piele. Era aprinsă la față.

Wilks rămase impasibil. „Să vă iau haina."

„Nu pot rămâne. Închide te rog ușa."

Închise ușa și se întoarse la ea.

„Necazuri?"

„Stai jos și ascultă. Paul, tu îl știi pe Consilierul McClintok!? Acum vreo oră a venit pe la mine. E un om foarte suspicios."

„Dumnezeule, sper că nu i-ai zis...?"

„Nu, sigur că nu. A încercat să mă amețească dar nu i-am spus nimic."

„Ce știe?"

„Nu sunt sigură. Probabil ghicește mai multe decât știe. Nu e prost și a mirosit ceva dar nu-mi pot da seama ce ne-a scăpat."

Wilks se sprijini de colțul biroului. Inima îi bătea cu repreziciune. Fixa cu privirea ușa din spatele domnișoarei Morrison. Restul încăperii parcă se volatilizase. Simțea că și-a pierdut forța de greutate, că e gata să se prăbușească lumea peste el."

„Nu trebuia să-i spui nimic", spuse într-un târziu. „Nici măcar să-i vorbești."

„Oh, Paul. Ce ne pot face dacă descoperă adevărul despre copilul lui Pat?"

„Nici să nu zici așa ceva!" Se ridică în picioare. „Nu e numai asta. Dacă descoperă afacerea cu mostrele inversate, numai Dumnezeu știe ce se poate întâmpla. Oamenii ar fi în stare să demoleze Banca și să îi desființeze pe Bingo."

„Vai de mine! Paul, nu trebuie să le spunem neapărat despre mostre. E de ajuns să recunoaștem că am făcut o mică schimbare pentru tine."

„Mică? Dar e copilul meu!"

„Paul, habar n-ai câți copii am eu pe cap. Desigur că va fi greu, ție și lui Pat iar pe mine mă vor concedia. Dar în perspectivă..."

„Domnișoară Morrison, dacă află de o singură schimbare, nimic nu-i poate opri să afle și de celelalte. Decât să nu am parte de copilul meu, mai bine îi ajut chiar eu să deființeze sistemul ăsta putred. Vreau să fiți sigură de asta, domnișoară Morrison."

„Sigur, Paul. Paul, ești atât de egoist! Ești

prea supărat și nu judeci logic. Eu vreau să nu facem nici o prostie. M-am gândit la toate acele capsule pe care le am în grijă și cred că ar fi o trădare dacă li s-ar întâmpla ceva înainte... înainte de a prinde rod în femeile noastre. Doar nu crezi că o să distrugă rezervele Băncii, nu?"

„Asta e o situație disperată."

„Paul, nu trebuie să te gândești la tine, la Pat sau la mine. Încerc să mă abțin dar, dragul meu, știi că nu te-aș trăda. Mă întreb dacă vei putea ierta vreodată o bătrână excentrică? Dacă da, cred că asta te va face să te minți mai bine și îți va ușura puțin Echilibrul. Știi, după ce au fecundat-o pe Pat, mai aveam încă multă spermă de-a ta. Am ăă... ei bine, destulă, dacă știi ce vreau să spun. Aveam destui babalâci acolo și m-am gândit că ești un ins atât de înzestrat și ce bine ar fi dacă ai rămâne în rezerva Băncii. Zis și făcut. Desigur, a trebuit să elimin pe cineva și, cum mă atașasem de toți nenăscuții de până acum, l-am eliminat pe Consilierul McClintok."

După discuția cu Wilks, domnișoara Morrison se înapoie imediat la Bancă. Se opri la etajul al doilea și se duse la Vault. Stătu acolo o bună bucată de vreme, plângând de una singură. Apoi, gura i se destinse și ochii i se limpeziră și se simți mai ușurată.

Wilks studia cu pasiune dosarele ultimelor crime din Malneen, când Maggie îl anunță că afară aștepta Consilierul Donor McClintok, ce dorea să-l vadă.

29.

Wilks ocoli biroul și îl întâmpină pe Consilierul McClintok. Apoi închise ușa și-l invită pe Consilier să se așeze.

Subțire și cam palid, Consilierul McClintok contrasta puternic cu înaltul, masivul și voinicul Wilks. Consilierul McClintok își împreună mâinile

pe perna de grăsime ce îi marca fatidic stomacul. Relaxat, Wilks se așeză comod pe fotoliu și se lăsă pe spate, cu mâinile sub cap. Se studiau în tăcere, fiecare remarcând cât de ciudat era că nu se mai văzuseră până atunci.

Consilierul McClintok era vizibil eclipsat de atitudinea lui Wilks; Wilks era surprins să vadă cât de scund, cât de neajutorat părea Consilierul de la o distanță de câțiva pași. Wilks se mai liniști și își redobândi deplina încredere în sine. Își compuse o mină contrariată, având grijă ca ochii să nu îi spună nimic celuilalt.

„Tocmai cercetam câteva crime faimoase", spuse Wilks pe un ton neutru. „Te miri ce des se confruntau în trecut oamenii cu acest fenomen. Un subiect remarcabil."

Buzele Consilierului McClintok îi trădau dezaprobarea.

„Avem de gând să facem un serial cu ele. Nu s-a mai înregistrat nici o crimă la Malneen de zece ani."

„Interesant", spuse Consilierul McClintok. „Cred că pedeapsa pentru așa ceva este închisoarea pe viață - la fel și pentru furtul unei cartele Bingo."

Wilks ridică din sprâncene și își aranjă nodul cravatei.

„Domnișoara Morrison a fost aici mai devreme. A venit imediat după ce i-am vorbit. N-a pierdut nici o secundă."

„O prietenă veche", spuse Wilks, pocnindu-și încheieturile degetelor.

„Mă îndoiesc. Soția dumneavoastră a primit recent o cartelă Bingo."

„Consiliere, să înțeleg că mă acuzi de ceva?", își strânse pumnii, provocator.

„Nu face pe durul cu mine. Un Bingo nu lovește un Weed, mai ales dacă acesta e un Consilier-Donor. Tribunalele noastre pedepsesc aspru așa ceva. Voi, Bingo, credeți că nu vi se poate face nimic dar nu-i așa. Nu mă poți da la o parte. Vreau să pricepi chestia asta cum trebuie."

„Unde vrei să ajungi?"

„Wilks, ca și Consilier, am ceva influență. Poți să te crezi cine vrei, chiar editor-șef, dacă-ți place. N-am nimic împotrivă. Dar eu pot să încep o campanie de investigare asupra unor operațiuni ilegale - care, să spunem, vizează cartelele Bingo. M-ai înțeles, Wilks?"

„Consiliere McClintok, tot ceea ce-mi spuneți mie îmi sună a șantaj."

„E un cuvânt cam dur. Eu nu l-aș folosi. Ai ceva pe conștiință care te face să fii atât de suspicios? Cred că nu e un lucru demn de laudă." Consilierul McClintok trecu la adevărata problemă pentru care venise.

„Suntem doi oameni civilizați. Să zicem, la ce bun să mă apuc să-ți răscolesc trecutul, din moment ce împreună putem să găsim o soluție care să îmi convină?"

„Continuă."

„Mai întâi, știrile. Știi ce vreau să spun?"

„Continuă."

„Iar apoi e vorba de susținerea ziarului tău."

„Și ce-ai mai vrea?", întrebă Wilks enervat.

„Sincer? Vorbind ca doi străini oarecare? Ei bine, vreau ca într-o bună zi să fiu ales Consilier-

Șef."

Wilks sări în picioare. „Ce? Tu, măi Weed neînsemnat, tu cu atacurile tale obscene la adresa Bingo-lor, ai impresia că meriți așa ceva?"

Alarmat, Consilierul McClintok se ridică și făcu un pas înapoi.

„Ascultă-mă bine, nenorocitule! Știu destule ca să te distrug pentru totdeauna! Stai, n-am terminat! Lasă-mă să termin! N-ai decât să încerci dar te asigur că praf și pulbere se va alege de societatea asta de rahat dacă nu mă lași în pace pe mine și pe Pat, m-ai înțeles?"

Consilierul McClintok ajunsese la ușă. „Suntem mai mulți Wedd-i decât Bingo, domnule Wilks. Dacă aș fi în locul tău, n-aș vorbi așa ușor. O să distrugi societatea noastră? Dar ce crezi că le vom face Bingo-lor? Wilks, cred că ești puțin cam nervos azi. Poate dacă te-ai calma puțin, ai putea veni mâine pe la mine să dicutăm rațional problema."

„Din partea mea să te ia dracu'!"

„Wilks, ar fi bine să vii mâine. Altă șansă nu-ți mai dau. Prefer să nu recurg la alternative mai puțin plăcute. Echilibru bun. Și transmite respectele mele... și felicitările mele... norocoasei tale soții."

Când Pat se întoarse acasă, își găsi soțul deprimat, în sufragerie.

„Rățoiule! Ce-ai pățit?"

O privi apatic. „Echilibru bun."

Veni și se așeză în fața lui. Purta o bluză simplă, albastră cu umeri albi, prinsă pe piept cu

trei nasturi albi. Pe dedesubt se vedea o cămașă moale, de mătase. Avea pantofi fără toc și șosete mici, albastre. Părul dezordonat era dat oarecum pe spate, prins cu o agrafă verde, strălucitoare.

„Dragule, toate merg atât de bine. Ce s-a putut întâmpla?"

„Cred că avem probleme."

„Cum am putea avea probleme!"

„Consilierul McClintok..."

„Nebunul, istericul ăla mic care..."

„Nici nu știu cum să-ți spun, Pat. Am sperat că nu va trebui să-ți spun niciodată, e ceva ce n-am vrut să te supere niciodată. Dar, în sfârșit - e ceva în legătură cu cartela ta și cu micuțul..."

„Știam eu! Știam eu! Știam că e prea frumos ca să fie adevărat! Dar acum ce ne pot face? Sunt gravidă deja."

„Pat, copilul e al meu."

„Sigur că da, rățoiule... Ia stai! Al... tău? Vrei să spui... oh, nu! Vrei să spui că tu ești tatăl copilului meu? Doamne, nu se poate! Zi-mi că nu-i adevărat!"

„Ba da", spuse Wilks rușinat.

Pat sări în picioare. „Cum ai putut? Vai, Paul, știi ce înseamnă asta? O să ni-l ia! O să-l zăvorască într-o in-in-instituție!" Începu să plângă disperată. „Doamne, ce groaznic, ce groaznic! Nu poate fi adevărat! Pur și simplu nu se poate! Nu poți fi sigur! Am fost doar la Bancă! Acolo m-au însămânțat!"

Încetul cu încetul, Wilks îi explică cum a făcut rost de cartela Bingo și cum a înlocuit sperma.

„Vrei să zici... Vrei să zici că știe? Bumbul ăla de McClintok știe tot?"

„Încă nu. Dar are timp."

„Încă nu? Cine mai știe?"

„Domnișoara Morrison, normal, doar ea m-a ajutat să fac schimbul."

„Dumnezeule mare! Și mai cine?"

„Doar ea."

„Dar n-o să îndrăznească să sufle o vorbă, nu? Oricum, e singura care știe. Poate nu e totul pierdut. Ce vroiai să spui, când ai zis că are timp?"

„A venit la birou la mine. A încercat să mă șantajeze. Știe că ceva nu-i în regulă dar încă nu a început să cerceteze mai amănunțit. Când o va face, nimic nu-l poate opri să afle."

„Ce vrea? Bani? Noi n-avem nici un ban!"

„Nu, vrea ca ziarul meu să-i susțină atacul la adresa Bingo-lor."

„Oh, iubitule, iubitule!"

„Nu fac așa ceva, Pat."

Se frânse din mijloc și pică jos ca o frunză. „Paul! Trebuie să ne gândim. Nu putem... pur și simplu... să o lăsăm așa. Ascultă. Să zicem că îl ajuți? Ce-ai de pierdut?"

„Bingo - "

„La dracu' cu Bingo! Vorbesc de noi. Ideea asta e a Weed-ilor. Noi ce avem de pierdut? Managerul tău e Weed. Dacă tu pici, pică și Nightcap. Deci nu ai nimic de pierdut. Uite. Să o luăm logic. Să presupunem că tu îl susții. Toată lumea va zice cât de cumsecade sunt Bingo. O să înțeleagă toți că ești un om îndeajuns de puternic să admiți că ai greșit. La drept vorbind, asta nu

poate decât să întărească poziția Bingo-lor. Dacă nu, ce are de-a face poziția ziarului cu asta? Câți oameni citesc ziarul, adică câți oameni poate influența ziarul tău? Bingo îi vor da câți bani vrea, chiar dacă tu te opui. Drace, poate va fi ales Consilier-Șef."

„Asta și vrea!", țipă Wilks isterizat.

„Poate va fi ales Consilier-Șef", repetă ea. „Și ei să-i submineze propunerea. Bingo sunt înțelepți. Chiar tu mi-ai spus că vor face tot ce vor putea și nu se vor lăsa până când nu vor eradica propunerea sa. O să o amendeze, o să o respingă, o să o... Tu îi știi pe Bingo, Paul. Nici un Weed nu se poate compara cu ei. Câteodată cred că sunt chiar prea puternici. Cred că de aceea suntem ce suntem! Dar Paul, ei nu au nevoie de tine! Ce ești tu? Un omuleț inofensiv. Paul, gândește-te la noi și la copilul nostru. La asta trebuie să ne gândim. Luptăm numai pentru copilul nostru!"

Continuă:

„Sigur. Poate câțiva Bingo ne vor evita. Să-i ia dracu'! Nu ne pasă. În câțiva ani lucrurile se vor schimba - și pun pariu cu tine, Paul, că în câțiva ani fiecare își va aduce aminte cum ai avut curajul să o rupi cu Bingo-ii. Paul, peste câțiva ani oamenii o să-ți fie recunoscători pentru asta. O să vezi tu! Să-l ia dracu' și pe McClintok! Ce-ți pasă? Dă-i pace, lasă-l să fie Consilier-Șef dacă-i place. Cu ce te poate deranja asta?"

Pat căzu în genunchi la picioarele lui Wilks. „Iubitule, oh, iubitule! Ascultă-mă! Gândește-te la noi! La noi trei! Uite! Încearcă să-l înțelegi și pe el. Nu poate să fie chiar așa meschin. E om ca toți

ceilalți. Ce vrea? E în situația ta, Paul. Vrea să aibă copii. Ei l-au făcut Donor și acum nu vrea decât să își câștige un renume. Sunt o sută de mii de nume în Catalog. Cine o să aleagă un obscur Consilier pentru a fi tatăl copilului său? Ce a făcut el important? Nimic! Deci vrea să fie faimos. Vrea să fie remarcat de lume și să puncteze cumva mersul istoriei. Vrea să fie reamintit peste ani. Vrea ca tinerele să-l aleagă pe el, nu înțelegi? Cine știe, dacă are o șansă, poate fi cel mai bun Consilier-Șef decât oricare Bingo. De ce-i pasă cu adevărat unui Bingo, cu excepția propriei persoane? Dar nu-și poate permite. Încearcă să înțelegi gândirea sa. Încearcă să vezi din perspectiva propriului său punct de vedere, Paul. Privește lumea exact așa cum o face el."

Wilks se aplecă și o ridică în picioare. O întrebă neîncrezător: „Face asta numai ca să... numai ca fetele generațiilor ce vor urma să vrea să le fie tată copiilor lor!"

„Da, Paul, numai și numai pentru asta!"

„Niciodată... nu m-am gândit... la aspectul ăsta", spuse Paul, amintindu-și că domnișoara Morrison înlocuise cu sperma sa sperma Consilierului McClintok.

„Deci dacă ai putea să gândești așa cum o face el - „

„Deja o fac, crede-mă!"

„Mulțumescu-ți ție, Doamne! Atunci te dai de partea lui? O să terminăm odată cu bâlciul ăsta?"

Radiind de fericire, o strânse la piept puternic pe Pat și râse din inimă, detensionat.

„Ușurel!", țipă ea, cu lacrimi în ochi și părul

răvășit. „Ai grijă. Amintește-ți că trebuie deja să ai grijă de Junior!"

30.

Spre surpriza tuturor, Morning Malneen își schimbă radical poziția și îl susținea acum pe Consilierul McClintok. Ostilitatea Weed-ilor la adresa Bingo-lor reveni la vechea măsură. În ansamblu, Bingo aprobară propunerea Consilierului McClintok dar aduseră o serie de motivații constituționale la adresa ei. Malneen-ul se întoarse la vechile ei obiceiuri.

La șase săptămâni după ce publicaseră

propunerea Consilierului McClintok, Pat o întâlni pe Feolora Coumbe la Băi.

Feolora era palidă și tremura. Ridurile și cearcănele trădau lungi nopți albe. Ochii îi erau stinși, marcați evident de oboseală.

„Oh, Doamne, ce s-a întâmplat?", o întrebă Pat imediat. „Nu te-am văzut de-un car de ani și arăți groaznic, pur și simplu groaznic, Feolora."

„Pat, sunt într-o mare încurcătură. E ceva grav. Și nu cred că mai rezist așa. Habar n-am ce se va întâmpla!"

„Oh, nu spune așa ceva", o consolă Pat.

„Trebuie să spun cuiva. Nu mai pot. Pat, cred că sunt însărcinată."

Pat își înăbuși strigătul de uimire, gândindu-se imediat la implicațiile unei sarcini Bingo. „Feolora! Cum ai putut lăsa să se întâmple așa ceva? Unde ți-a fost capul?"

„Nu știu", se smiorcăi Feolora. „Eram sigură că sunt în perioadă de siguranță și știind că el nu poate avea copii, nu mi-am luat pastila. A fost prima oară, doar o dată am făcut așa și atunci am dat-o în bară. De atunci n-am făcut dragoste cu altcineva. Numai el poate fi. Putea fi atât de bine. Nu ar fi trebuit să mă poată lăsa dar uite că s-a întâmplat!"

„Oh, Doamne! Dar e îngrozitor, pur și simplu îngrozitor."

„Cred că o să-mi iau zilele."

Câteva zile mai târziu, palidă și tremurând, Erosianna McClintok se duse pe terasă, unde Consilierul McClintok își bea matinalul S&S. Se îmbrăcase la repezeală dar cu grijă.

Mulțumit de el, Consilierul McClintok citea cu încântare editorialul Morning Malneen.

Terasa era făcută din blocuri de ciment iar la stânga ușii de sticlă ce dădea în salon, era o bancă de ciment, acoperită pe trei sferturi cu perne mari, ovale, albastre și portocalii. La capătul liber era un ghiveci cu o plantă ornamentală. Pentru șezut mai erau șezlonguri cu perniță portocalii. În mijloc se afla o masă cu diametrul de trei picioare, din tablă de bronz. Aici își lua Consilierul McClintok S&S-ul și citea ziarul. În mijlocul mesei se găsea o vază de lemn, cu un buchet de orhidee verzi. În spatele terasei începea o poiană cu multe flori, ca niște bănuți de aur iar mai departe un pâlc de copaci aducea un pic de umbră.

„Iubitule", spuse Erosianna. „Vreau să vorbesc ceva cu tine... Știi după Donare..."

„Ascultă, Rosa. Sunt ocupat acum. Sunt prins de evenimente și oamenii fac presiuni asupra mea. Sunt în stare de orice. Cum ți-a mers ieri la Băi?"

„Iubitule, te rog!"

„Rosa, nu ai de gând să răspunzi la ce te-am întrebat? Pentru mine e important. Dacă i-aș putea face să vorbească mai mult despre propunerea mea, toți Bingo din Malneen cu toată legea lor numi vor putea ține piept."

„Fred! Vreau să vorbim odată ceva serios. Fred, nu e de glumit. Lasă dracului ziarul ăla stupid jos și ascultă-mă!"

Involuntar, Consilierul McClintok se conformă și-și lăsă jos ziarul. „Rosa, treci la subiect. Ce-ai mai aflat?"

„Iubitule, ține-te bine. Stai cuminte și ține-ți gura. Ce o să auzi te privește mai mult decât ai crede."

„Rosa, te rog, renunță la detalii și treci la obiect, vrei?"

„Fred", spuse Erosianna înghițind în sec, „o să avem un copil."

„Ceeeeee!!!"

Nebun de furie, Consilierul McClintok sări în picioare și răsturnă scaunul. Vărsă S&S-ul pe prima pagină a Morning Malneen-ului.

Era livid la față. „Cum ai putut, Rosa? Cum mi-ai putut face așa ceva? Nu ai nici un pic de rușine în tine? Doamne! Cine e tatăl? E acel - ăăă - Witherbrace cu care te tot...?"

Consilierul McClintok se prăbuși, distrus, în fotoliu. Își acoperi fața cu mâinile și începu să se vaite. „Rosa, vrei să spui... Și eu n-am știut niciodată? Nu n-am bănuit nimic? Oh, Doamne, ia-mi viața! Sunt un nimic!"

„Ascultă-mă, te rog! Fred, ascultă-mă bine! Ai înțeles? Nu te mai bâlbâi și bagă bine la cap. Niciodată nu m-am culcat cu altcineva decât cu tine, Fred... Fred, tu știi ce cred că s-a întâmplat? Toate fetele au rămas însărcinate în ultimele săptămâni. *Fred, cred că ceva nu e în regulă cu domnișoara Morrison, căci a făcut ce-a făcut și în ultimele săptămâni a golit Banca în toate Băile noastre!*"

SFÂRȘIT